

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MIX-UP

EVE MARIAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARİŞIKLIK

Eve Marian

Paige Yayıncılık

Telif hakkı © 2022 Eve Marian

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak tescil edilmiştir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır.

yayıncılar ve kitap, bu kitapta bahsedilen herhangi bir ürün veya satıcıyla ilgili ilişki değildir. Kitapta adı geçen hiçbir şirket bu kitabı desteklememiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez.

yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde iletilemez.

ISBN-e-Kitap: 978-1-7780262-2-5

Kapak tasarımı: BetiBup

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçerik Uyarısı_1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	

İçerik Uyarısı

Geçmişteki travmaya atıfta bulunan sahneler, bir aile içi şiddet sahnesi, güç dengesizliği, küfürlü dil ve ayrıntılı açık kapı romantizmi.
Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Frances

Çalıştığım posta odasının içinde durarak, kapının dar penceresinden içeriye baktım ve takım elbiseli adamların güne başlamak için asansörlere koştuklarını izledim. Onlar için görünmez bir insandım. Posta odasındaki iş arkadaşlarım adımları bile zorlukla hatırlıyorlardı ve bu odanın dışında kimse beni fark etmiyordu. Bu benim için gayet iyiydi.

"Hey, sen, bunu on ikinci kata çıkarabilir misin?" diye sordu müdür Clive, bana bir yığın paket uzattı. Paketleri kollarımın arasına bıraktığında, ağırlığından neredeyse tökezleyecektim. Arkadaşıyla konuşmak için bana sırtını dönmüş olduğu için, benim zorlandığımı fark etmedi.

Zarfları göğsüme sıkıca bastırarak kapıyı sırtımla ittim. Crawford Corporation'ın beyaz mermer fuayesi ve paslanmaz çelik kapıları beni karşıladı. İnsanlar aceleyle dolaşırken, onların yoluna çıkmamaya özen gösterdim. Kutuları dengede tutmaya çalışarak asansör düğmesine basmak için uğraştım. Yanımda, dar lacivert bir takım elbise giymiş bir adam telefonuna bakıyordu. Kapılar açıldığında, önce o içeri girdi ve onuncu katın düğmesine bastı.

"On ikinci kat, lütfen," dedim posta yığınının üzerinden.

Beni görmezden geliyor ya da duymamış gibi, hareket etmedi, gözleri telefonuna kilitliydi. Asansörün önüne doğru kayarak, işaret parmağımla on iki rakamını basana kadar öne eğildim. Çoğu insan çevresine dikkat etmiyordu, ama ben ediyordum.

Yüzümdeki bukleyi üfleyerek geriye yaslandım ve katımın gelmesini bekledim.

Kapılar açıldığında, bu haftanın avant-garde çiçek aranjmanının bulunduğu tanıdık beyaz mermer masa ortada duruyordu. Masada on ikinci katın resepsiyonisti ve en iyi arkadaşım Erika oturuyordu. Parlak sarı bir elbise giymişti ve koyu renk saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Beni görünce yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı.

gördüğünde yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı ve dudaklarında hafif bir kıkırdama belirdi. "O yığın neredeyse senin boyun kadar yüksek."

"Evet, muhtemelen ağırlığı da senin kadar," dedim ve paketleri masasına bıraktım. Yığını verimli bir şekilde karıştırarak ayrı ayrı yığınlar yaptı.

"Neyse ki Crawford'a ait bir şey yok," dedi, son postayı ayırırken.

Colton Crawford, Crawford Corporation'ın CEO'su ve tüm çalışanların en büyük kabusuydu. Herkesin Colton Crawford'un kendisine bağırdığı veya sert bakışlar attığı bir anısı vardı — ben hariç. Beklendiği gibi, benimle hiç konuşmamıştı. Nadiren karşılaştık, ama benim konumumdaki biri Crawford gibi bir adamın ilgisini çekmezdi zaten.

Çoğu çalışan CEO'yu görürken, ben o adamı izliyordum. Her sabah, evsiz adamın bardağına para atıyordu ve lobideki kafede kahve aldığı anda, her seferinde baristaya bahşiş veriyordu.

"O kadar da kötü biri değil," diye mırıldandım.

"Senin için söylemesi kolay. Onunla çalışmak zorunda değilsin."

Erika'nın elleri postaları sıkıca kavrarken, gözleri omzumun üzerinden hızla geçti. "Şşş, geliyor."

Colton'ın bize yaklaşmasını izlemek için döndüm. Kömür grisi takım elbise, uzun ve ince vücudunu çerçevesiyordu. Her yanımdan geçtiğinde, Hollywood filmlerindeki kahramanlar gibi yavaş çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu. Takım elbisesinin ceketinin kenarları sallanarak, beyaz düğmeli gömleğinin altındaki geniş göğsünü ve ince belini ortaya çıkarıyordu. Midem hafifçe bulandığında, yan tarafımı kavrayarak büyük beden süveterimi sıktım. Tasarımcı parfümünün kokusu burnuma geldi. Gözlerimi kapattım ve parfümün kokusunu, dudaklarımı boynuna bastırırsam nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

"On birdeki randevumu iptal et Erika," dedi Colton, asansör düğmesine basarken. Kısa, koyu renkli saçlarının arkasını izledim.

"Ama efendim, o zaten burada," dedi Erika.

Kapılar açıldı ve Colton içinden geçti. Bize dönerek, yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Umurumda değil," dedi, tam da aynalı kapılar onun çıkışını vurgularken.

Ben iç geçirdim, Erika da öyle. Ama onun iç geçirmesi biraz homurtulu bir tondaydı. "Bu hafta ikinci kez son dakikada görüşmeyi iptal etti. Görüşmeye zaman ayırmazsa nasıl yeni bir asistan işe alacak?"

"Son kişisel asistanına ne oldu?" diye sordum, Colton'ın kolonyasının son kalıntılarını içime çekmek için derin bir nefes alarak.

"Öncekine ve ondan öncekine olanın aynısı. Onun kaba sözlerinden ve çabuk sinirlenmesinden bıkip istifa etti."

Koltuğunun altında bir yığın mektup ile masanın etrafında dolaşan Erika, koridora doğru ilerlerken dönüp bana baktı. "Öğle yemeğinde aşağıda görüşür müyüz?"

Gülümsedim. "Görüşürüz."

Asansördeki hava onun bergamot kokusuyla doluydu ve ben utanmadan bu kokunun tadını çıkardım, kapalı alanda kollarımı açarak bir tarladaki peri gibi dönüp durdum. Ne yazık ki, kapılar açıldığında artık yalnız değildim, bir grup takım elbiseli insana bakıyordum. Kimse benim aptallığımı fark etmemişti, herkes dosyalarından ve telefonlarından başka bir şeye dikkatini vermemişti. Onların arasından hızla geçip posta odasına geri döndüm.

Clive ve diğerleri paketleri ayırırken sohbet ediyorlardı. Telefonumu kontrol ettim ve kardeşim Marco'dan bir mesaj gördüm. On sekiz yaşındaki Marco benden sekiz yaş küçüktü.

Marco: Akşam yemeğine gelemeyeceğim. Okuldan sonra toplantım var, sonra da süpermarkette vardiyam var. 11:00'de evde olurum.

Hemen bir mesaj attım: Tamam. Çok fazla çalışma.

Bu mesaj ironik. Çalışmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Anne babamız yirmi beş yıl önce evlendiklerinde New York'un Syracuse şehrine göç etmişlerdi. İki işte birden çalışıyorlardı, bizi büyükannem büyüttü. O zamanlar İngilizce bilmiyordu ama neyse ki bize İtalyanca öğretti. Marco ve ben yeterince büyüdüğümüzde, biz de yardım etmek için iş bulduk.

Saate baktığımda, öğle vakti yaklaştığını ve öğle yemeği zamanının geldiğini fark ettim. Sırt çantamı alıp Katy's Deli'ye doğru yürüdüm. Salonu gözden geçirdim, Erika'yı görmedim, bu yüzden arka taraftaki bir masayı seçtim. Neredeyse her gün öğle yemeği için burada buluşuyorduk, ama ben hiç sipariş vermedim, para biriktirmek için kendi sandviçimi getirirdim.

her an gelmesini umuyordum, aksi takdirde muhtemelen beni kovacaklardı.

Birkaç dakika sonra, sipariş masasında onun sarı elbisesini gördüm ve omuzlarımı gevşettim. Bana doğru aceleyle geldi.

"Ah, fazla vaktim yok. Öğleden sonra toplantılarla dolu ve herkesi karşılamak için orada olmam gerekiyor."

"Sorun değil," dedim, pastrami sandviçimden bir ısırık alarak. "Benim de öğleden sonra programım yoğun."

Erika tek kaşını kaldırarak sandviçimi yememi izledi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim, evden getirdiğim peçeteyle ağzımı silerek.

"Frannie, ne zaman uyanıp o iş için fazla iyi olduğunu fark edeceksin?"

Bunu bana haftada en az bir kez soruyordu, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedim.

"İşletme fakültesinden mezun oldun," diye devam etti. "Clive ile çalışmaktan çok daha fazlasını yapabilirsin."

Başımı salladım ve sandviçimden bir ısırık daha aldım. Erika benim hikayemi zaten biliyordu, ama her zaman bana bu konuşmayı yapmaya ısrar ediyordu. "Bırakamayacağımı biliyorsun. Bu işe ihtiyacım var."

"Hemen istifa etmeni söylemiyorum, ama daha iyi bir iş bulmanı söylüyorum." Gülümsedi ve sandalyesine yaslandı. "Neden asistanlık pozisyonuna başvuruyorsun?"

Dehşete kapıldım, öğle yemeğimi neredeyse boğazıma takılıp kalacaktım, bir parça ekmek öksürdüm. "Delirdin mi sen?" dedim. "Colton'ın altında çalışmam." Dudaklarım gülümsedi. "Belki de onun *altında* çalışabilirim."

Erika irkildi. "O adamda ne buluyorsun, hiç anlamıyorum. Tam bir pislik."

"O işi kabul edemem," dedim daha kesin bir şekilde. "Neden? O iş için fazlasıyla niteliklisin."

Kafamı sallayarak bir ısırık daha aldım. "Deneyimim yok, bu yüzden bu pozisyonu alma şansım yok."

"Üniversiteden mezun olur olmaz bu mazereti kullanmıştın." "Şey, bu mazeret hala geçerli."

Erika beni izlerken, ben de süveterimin yakasını gerginleştirdim, onun sözleri boğazımı sıkıyordu. Bir şeyi çok istemek ve başarısız olmak beni korkutuyordu, bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi, bunun yerine menüye baktım.

"Tamam. Kuzenimin alışveriş merkezindeki pozisyonuna bakacağına söz verirsən bu konuyu unutacağım. Orada yönetici olacaksın ve maaşı posta odasından daha iyi."

Yeni insanlarla tanışmak ve yeni bir pozisyon için mülakata girmek düşüncesi midemde kurşun gibi duruyordu. Marco'yu grafik sanatları programına sokmak için bu parayı kullanabileceğimizi biliyordum, ama durumumuz gayet iyiydi. İdare ediyorduk ve okul sonrası yaptığı iş sayesinde ilk dönem ücretini karşılayabiliyorduk. İşimi bırakıp yeni bir iş aramam için hiçbir neden yoktu. "Teşekkürler Erika. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ama posta odasında rahatım. Bana uygun."

O içini çekti. "Sadece senin bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyorum, hepsi bu."

Beyaz spor ayakkabılarımı ve siyah taytımı göz ucuyla baktım. İşe gitmek için giyinmek zorunda olmamayı seviyordum. Sahip olduğumdan fazlasına ihtiyacım yoktu. İçimden bir ses, *daha fazlasını istiyor musun diye* sordu. Ama onu görmezden geldim. En son daha fazlasını istediğimde, bunun için cezalandırılmışım. Bu yüzden, sessiz kalmayı ve sahip olduklarımla yetinmeyi öğrenmişim. Bu başa çıkma mekanizması son altı yıldır işe yarıyordu. Neden bunu değiştirmek isteyeyim ki?

Bu bana güven veriyordu.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye alay ettim, konuyu değiştirmek için.

"Hayır, Crawford Corp'un en iyi yanı sensin," diye gülerek sebzeli sandviçinden bir ısırık aldı.

"Sen de fena değilsin," diye gülümsedim.

Bir süre sonra ofise geri dönerken, binaya girer girmez derin bir ses bizi durdurdu.

"Geç kaldınız," dedi Colton, Erika'nın yanından geçerek asansörlere doğru yürüdü. Bir elinde evrak çantası tutuyor, diğer eliyle saatine bakıyordu. Ceketini çıkardı ve bizden uzaklaşırken sırtındaki kasların gerildiğini görebiliyordum.

"Sen de geç kaldın, ahmak," diye mırıldandı Erika, Colton'ın duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde. Kıkırdamamı tutamadım. Erika, Colton'ın beni duyacağından endişelenerek elimi sıktı, ama endişelenmesine gerek yoktu. Colton yürümeye devam etti.

"Görüşürüz," dedi ve elimi son bir kez sıktı.

Orada durup onu izlerken, Colton'ın peşinden asansöre girip ona her gece onu rüyamda gördüğümü söylediğimi hayal ettim. O da gülerek beni kollarına alacaktı. İç geçirdim ve dudaklarımdaki aptalca gülümsemeyi sildikten sonra posta odasına döndüm. Birkaç dakika geç kalmıştım ama Clive bana bağırmadı. Dün geceki maç hakkında konuşmakla meşguldü.

Sırt çantamı yere bıraktığım anda telefonum çaldı. Kardeşimden bir mesaj gelmişti.

Marco: Akşam yemeği için eve geleceğim galiba. Süpermarket, part-time çalışanların birçoğunu işten çıkardı. ☹

Ne?

Mesajını tekrar okudum, ilk seferinde doğru okuduğumdan emin olmak için.

Kahretsin. Şimdi ne olacak?

Annem ve babam zaten iki işte çalışıyorlardı ve marketin çalışma saatleri Marco'nun okul programına en uygun olanıydı.

Omuzlarım ek yükün ağırlığıyla çöktü.

Ne yapmalıydım?

Öğleden sonra uzayıp gitti ve Marco'ya yardım edebileceğimi bilmeme rağmen bunu yapmaya korkmamın verdiği suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Hadi ama Frances. Sen hiç böyle değildin. Üniversitede kendine meydan okurdun. Ama o, o gelmeden önceydi.

Dudaklarımı sıkıştırıp anıları kafamdan uzaklaştırdım. Telefonumu alıp Erika'ya yeni bir mesaj yazmaya başladım.

Ben: Alışveriş merkezi pozisyonu için bilgileri gönder.

Colton

İstediğim dosyalar nerede?

Kahretsin, son asistanımın istifa ettiğini yine unutmuşum. Başka birini aramaya vaktim yoktu.

Muhasebecilerimizden birinin interkom düğmesine bastım. "Daniel, bana Robert Morgan dosyasını getir." Daniel diğer uçta sessiz kaldı, ama bunu yapacağını biliyordum. Her zaman yapardı, homurdanarak da olsa.

Birkaç dakika sonra, kardeşim Ryan sarı bir dosya klasörüyle ofisime girdi. "Al," dedi ve dosyayı masama bıraktı.

"Daniel'dan bana getirmesini istedim. Bu senin işin değil." Avukat olan Ryan, Crawford Corp'un hukuk departmanını yönetiyordu. Yine de dosyayı aldım ve göz gezdirdim.

"Bu onun işi de değil," dedi, masamın önündeki siyah deri koltuğa oturup kollarını kavuşturarak. "Ne zaman yeni bir asistan işe alacaksın?"

"Yakında. Önce yapmam gereken milyonlarca iş var." Aradığım raporu buldum ve dosyadan çıkardım.

Ryan, ön kolunu masama dayayarak öne eğildi ve sordu: "Dün geceki randevun nasıldı? Bu sabah internetteki fotoğrafları gördüm."

Onun şaka yapmadığını anlayarak iç geçirdim. "Tek seferlik bir şeydi." "Vay canına, çok sert. Ne oldu?"

"Her zamanki gibi. Az konuştu, sık sık telefonuna baktı ve çabucak pantolonuma girdi."

Ryan kaşlarını kaldırdı. "Bir kadının sana dokunduğundan şikayet ettiğini ilk kez duyuyorum."

"Evet, eğer elini oraya cüzdanımı aramak için soktuğunu düşünmeseydim, biraz daha gururum okşanmış olabilirdi."

"Cüzdanın, aletinden daha etkileyici olması berbat bir şey," diye kıkırdadı.

Ona sert bir bakış attım. "Öyle olmadığını biliyorsun. Sadece bu sahte, yalancı, plastik kızlardan bıktım."

"O zaman kendine gerçek bir kadın bul." Ryan koltuğa yaslandı. "Ama o kadınlar zaman ve çaba gerektirir."

"Hayır, teşekkürler. Ben çıkmayı tamamen bırakacağım."

Ryan kahkaha attı. "Tabii, haklısın. Sen iki gün seks yapmadan duramazsın."

"Evet, geçirdim. Saçmalama."

Ryan sırtıttı. "İki ay boyunca bir kadınla çıkmadan duramayacağına bahse girerim."

İki ay! Yüzümde dehşet ifadesini okumuş olmalı ki Ryan gülmekten yere yığıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biliyorsun, sen de onlar kadar sahte birisin. Karmaşık bir ilişki istediğini söylüyorsun, ama aslında kolay bir ilişki istiyorsun. Gerçeği kabul et. Yapamazsın."

"Senin aptal bahislerin için biraz yaşlı değil miyiz?" diye iç geçirdim.

"Sadece sana aptalca geliyor çünkü hep kaybediyorsun." Güldü.

Ryan'ın kendini beğenmiş ağzını kapatmak istedim. Sürekli olarak ailenin en zeki üyesi olduğunu ve bizler harekete geçmeden önce ne yapılması gerektiğini her zaman bildiğini söyleyip duruyordu. Hukuk fakültesinden mezun olduğu için tartışmalarda nadiren yenilirdi. Ayrıca çocukluğumuzda başımıza gelenlerden sorumlu olan da o değildi. *Benim.*

Ayağa kalktım ve ellerimi masanın üzerine koydum. "İki ay mı?

Seks yok mu?" O da ayağa kalktı. "Seks yok. Dokunmak yok.

Hiçbir şey yok."

"Kazanırsam ne alacağım?"

Omuz silkti. "Gururun mu?"

"Hayır, onu zaten aldım. Cabo'daki evini istiyorum."

Ryan dudaklarını emdi, isteğimi düşündü. "Peki. Ama ben kazanırsam, ki kazanacağım, senin Lamborghini'ni alacağım."

O arabayı ne kadar sevdiğimi biliyordu. Onu İtalya'dan özel olarak sipariş etmiştim. Ama bu sefer kaybetmeyecektim. "Tamam," dedim.

Elini uzattı ve biz de el sıkıştık.

Frances

"Vay vay vay. Şu haline bak, Bayan Frances Netto." Erika hafifçe ılık çaldı.

Dar beyaz bluzumu ve siyah kalem eteğimi düzelttim. "İş görüşmesinden sonra eve gidip üstümü değiştirecek vaktim olmadı."

Gözleri parıldayarak bana gülümsemeye devam etti. "Bu yeni görünüşün hoşuma gitti."

"Teşekkürler, ama buna alışma," dedim. "Alışveriş merkezindeki arkadaşını etkilemek istedim ve bu kıyafeti sadece işi almama yardımcı olur umuduyla giydim."

"Görüşme nasıl gitti?"

"Sanırım çok iyi."

"Seninle gurur duyuyorum Frannie. Senin için kolay olmadığını biliyorum." Elimi sıktı.

Erika geçmişimde olanların bir kısmını biliyordu, ama kimse tüm hikayeyi tam olarak bilmiyordu. Bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyordum.

"Katy'nin yerinde görüşürüz," dedim. Ama asansöre doğru yürürken bir şey hatırladım.

"Ah, Erika. En üstteki zarf Crawford için. İmza atması gerekiyor. Gönderen, teslim alındığını kanıtlayan bir belge istiyor. Öğle yemeğinde bana getirebilirsin." Dönüp bir adım attım, Erika beni durdurdu.

"Oh, hayır. Olmaz. Bugün oraya gitmiyorum. Sabahtan beri huysuzlanıyor."

"Gitmelisin," dedim.

"Hayır, gerek yok. İmza gerekiyorsa, sen almalısın." Erika parmağıyla koridorun sonundaki Colton'ın ofisini işaret etti.

"Lütfen. Benim için, oraya gidip imzayı alır mısın?"

"Frances, senin için ateşten bile geçerim, ama bugün o ofise girmeyeceğim."

"Peki," dedim, gereğinden fazla abarttığımı fark ederek. "Zaten muhtemelen beni fark etmeyecektir."

Erika beni baştan aşağı süzdü. "Oh, seni fark edecektir."

Ona gözlerimi devirdim, masasından zarfı aldım ve koridorun sonuna doğru yürüdüm. Colton'ın ofisine neredeyse vardığımda adımlarımı yavaşlattım. Gözlerimi kapatıp yumruğumu kaldırdım ve kapısını çaldım.

Cevap yoktu. Ama kapı gıcırdayarak açıldı ve masası boştu. Kafamı içeri sokup odayı kontrol ettim ama onu göremedim. Zarfı masasına bırakıp Clive'a paketi kendim teslim ettiğimi söylemeli miydim? Bu yeterli bir kanıt olurdu, değil mi?

Neden parmak uçlarında masasına doğru yürüdüğümü bilmiyorum, ama öyle yaptım ve masasındaki bir şey gözüme çarptığında olabildiğince çabuk ofisinden çıkmayı planladım.

Ava Grady. Adı kalın ve altı çiziliydi, altında mavi ve mor bir logo vardı. Kağıdı elime aldım, bunun bir özgeçmiş olduğunu fark ettim ve inceledim. Harika görünüyordu ve belki benim özgeçmişime de benzer bir şey yapabilirim diye düşündüm. Alışveriş merkezindeki işi alamazsam, yakında başka bir iş bulmam gerekecekti.

Sayfayı tararken, Ava'nın üniversitede benimle aynı programa katıldığını fark ettim, ancak o onur derecesiyle mezun olmamıştı. Yüzümü buruşturdum; bunu fark etmek benim için önemsiz bir şeydi. Sayfanın aşağısına baktığımda, kilisesindeki Gençlik Grubuna üye olduğunu ve üç yıl boyunca başkanlık yaptığını okudum. Özgeçmişinde benimkinden çok daha fazla ekstra-müfredat dışı aktivite vardı, ama niteliklerimiz benzerdi. Belki Erika haklıydı ve ben de asistanlık pozisyonuna başvurmalıyım. Kesinlikle bu pozisyona değil, çünkü günde en az bir kez çıplak olarak hayal ettiğim birisi için çalışmak istemezdim. Ama belki başka bir yerde.

"Burada ne yapıyorsun?" Odanın yanından derin bir ses geldi.

Sıçrayarak kağıdı göğsüme sıkıca bastırdım. Ağzımı açtım, ama Colton Crawford'un bana bakarkenki inanılmaz yüz ifadesi beni suskun bıraktı. Gözleri kağıda takılana kadar vücudumu baştan aşağı süzdü. Yanıma gelip kağıdı elimden aldı.

"Ah," diye inledim ve elimi salladım. İşaret parmağымda soluk kırmızı bir çizgi vardı ve içgüdüsel olarak parmağımı ağzıma sokup emdim. Gözleri hareketimi takip etti. Gözlerinin ardındaki sıcaklığı hissettim ve sanki bakışlarıyla yanmış gibi elimi indirdim.

Onu özgeçmişini okumaya bırakarak kapıya doğru döndüm.

"Bekleyin," diye seslendi.

Durdum, azarlamasına hazırlandım, dudaklarımda bir özür hazırıldı.

"Oturun, Bayan Grady."

Bayan Grady mi?

Hala elinde kağıdı tutarken, "Bakın. Röportajlarla ikimizin de zamanını boşa harcamayacağım. Özgeçmişiniz iyi görünüyor ve açıkçası, sizin hakkınızda bilmem gerekenler sözlerinizden değil, çalışmalarınızdan anlaşılacak. Ne zaman başlayabilirsiniz?" dedi.

"Oh, hayır," dedim, başımı sallayarak. "Başlayamam. Yani, buraya bunun için gelmedim..."

"Doğru. Maaş hakkında konuşmak için geldin. Bu görüşmelerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum." Masasına oturdu. "Bu pozisyonun başlangıç maaşı yıllık 80 bin dolar ve sosyal haklar var. Ayrıntıları İK departmanından Frank ile görüşebilirsin."

"Ne? Seksen bin mi?" diye sordum, onu doğru duymadığımı düşünerek. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bu, posta odasında kazandığımın iki katından fazlaydı.

"Şaka yapmıyorum. Ama kaybedecek vaktim yok, Bayan Grady," dedi, elini saçlarında gezdirerek. "Yüz bin, ama yarın başlaman gerekiyor. Yapabilir misin?"

Yüz bin dolar. Aman Tanrım... Vay canına! Bunu kazanmam yıllar alırdı, ama o bana on iki ayda teklif ediyordu. Yani, Ava Grady'ye.

Bu işi kabul edemezdim. Ben Ava Grady değildim. Ama bu para Marco'nun tüm üniversite eğitimini karşılayacak ve benim borçlarımı ödeyecekti. Hayır. Yalan söyleyemezdim, özellikle de bir yıl boyunca.

Ya sadece iki hafta sürerse? Bir ses kafamın içinde fısıldadı.

İlk iki haftalık maaş, Marco'nun ilk dönem masraflarını karşılamaya yeterdi. Gerisini sonra düşünürüz, ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. İki hafta, on iş günü. O kadar süre yalan söylemeye devam edebilirdim.

"Yüz bin," dedim. "Ve ilk maaşımı nakit olarak istiyorum." Ava Grady adına düzenlenmiş bir çekle kesinlikle nakde çeviremezdim.

Başını eğdi. "Bilmem gereken herhangi bir yasa dışı faaliyet var mı?"

"Hayır," diye ciyakladım, sonra sesimi sabitledim. "Hâlâ bankamla bazı işleri hallediyorum."

Özgeçmişimi çöp kutusuna attı ve bilgisayarına döndü. "Tamam. Yarın başla," dedi ve beni kaba bir şekilde kovarak yazmaya başladı.

"Yarın," diye tekrarlardım, eteğimi düzelterek çıkmak için döndüm.

"Bayan Grady," diye seslendi.

Yavaşça ona döndüm ve sesimi sabit tuttum. "Evet?"

"Crawford Corporation'a hoş geldiniz," dedi ve boğazını temizledi. Kravatını düzeltirken ekrana bakmaya devam etti, dudakları sanki nazik davranmak ona acı veriyormuş gibi seğiriyordu.

Zorlukla yutkundum. "Sanki yıllardır burada çalışıyordum gibi hissediyorum," dedim ve yüzümdeki gerçeği okumadan önce aceleyle dışarı çıktım.

Frances

Erika'nın şişkin gözleri ve açık ağzı, ben bu kadar korkmuş olmasaydım komik gelirdi. Katy'nin deli'sinde oturuyorduk ve ben ona yaptığım şeyi anlatmıştım. Colton'ın ofisinden çıktığımda, o dışarı çıkıp bizi duyabilir diye Erika'yla konuşmaya cesaret edememiştim.

"Ne yaptın?" diye ikinci kez sordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "PA pozisyonunu kabul ettim."

"Ama bu pozisyona başvurmadın."

"Biliyorum. Bir karışıklık oldu. Ava Grady'nin özgeçmişini elimde tuttuğumda, beni onunla karıştırdı."

"Bundan emin değilim, Frances," dedi, bana bakarak.

"Sadece iki hafta bu oyunu sürdürmem gerekiyor, sonra istifa edeceğim," dedim.

"Ve ben de seni tanımıyor gibi davranmam mı gerekiyor?" "Evet."

Kafasını salladı. "Bu sorun gibi görünüyor."

Evet. Büyük bir bela. Ne düşünüyordum ki? Belki de vazgeçmek için henüz çok geç değildi. Ama sonra ne olacaktı? Marco'ya yardım etmek için hala bir planım yoktu. Ona yardım edebilecek bir şey varken onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ve belki, belki benim için de bir fayda çıkardı. "Bu deneyimle, gerçek adımla PA pozisyonlarına başvururken daha rahat hissedeceğim."

Derin bir nefes aldı. "Bu durum hoşuma gitmiyor, Frannie. Sen berbat bir yalancısın. O çocukları odana gizlice sokmaya çalıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Büyükannem bizi öldürürdü."

"Peki ya o ayakkabıları iade etmeye çalıştığında, tezgahı sana onları giyip giymediğini sorduğunda, 'sadece bir kez' dediğin zaman ne olacak?"

Dudaklarımı büktüm. "Bu aynı şey değil."

"Hayır. Daha kötüsü. İşini kaybedebilirsin."

Haklıydı, ama artık geri dönemezdim. "Bunu Marco için yapıyorum, çünkü onun için her şeyi yaparım. Ayrıca, sen de benden daha iyi bilirsin, Colton Crawford asistanlarıyla nadiren konuşur. Onlara sadece emirler yağdırır. Ben sadece sessiz kalıp işimi yapmam gerekiyor. Bunu başarabilirim." Erika'yı kendimi ikna ettiğim kadar ikna etmeye çalışıyordum.

Erika dudaklarını büzdü, sonra yüksek sesle nefes verdi. "Peki. Ama ondan olabildiğince uzak dur."

"Tamam," dedim, sonra gözüm deli'nin girişinde uzun boylu bir silueti gördü. "Aman Tanrım!"

Masadaki laminasyonlu menüyü aldım ve yüzümü kapatmak için kaldırdım. Erika'nın döndüğünü hissettim ve "Ama kader başka planları olabilir" dediğini duydum.

"O burada ne arıyor ki?" diye fısıldadım.

"Adam da yemek yemeli."

"Evet, ama onu burada daha önce hiç görmedik."

"Görünüşe göre yeni bir şey deniyor," dedi Erika, sesi etrafımızdaki gürültülü konuşmaların üstüne çıkıyordu. "Bekle. Bu garip."

"Ne garip?" diye sordum.

"Sipariş vermek için sıraya girmedi. Görünüşe göre boynunu uzatıyor. Sanki birini arıyor gibi."

"Kimi?"

"Ben nereden bileyim?" Bir süre durakladı. "Oh, tanrım," diye inledi Erika.

"Ne?"

"Sanırım beni gördü," dedi. "Oh, hayır!" diye bağırdım.

"Merak etme. O öyle biri değil... Hay aksi. Buraya geliyor."

Koltuğuma daha da gömülmeye çalıştım ama nafile. Erika ile birlikte burada olduğumu görünce vereceği tepkiyi düşünerek yanaklarım yanmaya başladı.

"Merhaba," dedi Colton, derin sesi gürültülü öğle yemeği kalabalığının arasından duyuluyordu. "Seni burada görmek sürpriz oldu Erika."

"Garip. Her gün burada yemek yerim."

"Öyle mi?" Bu bir soruydu, ama sesi cevaba pek ilgi duymuyor gibiydi. Bunun yerine, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Merhaba demem gerektiğini biliyordum, ama utançımı kontrol altına almak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Siz misiniz, Bayan Grady?" diye sordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Menüü indirdim ve zayıf bir gülümsemeyle baktım.

"Bu mekana giren senin olduğunu düşündüm," dedi, kollarını kavuşturarak.

Erika başını eğdi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Onu buraya kadar takip mi ettin?"

"Tam olarak değil," dedi, Erika'ya sert bir bakış atarak. Kravatını düzelttikten sonra bana döndü. "Yarın erken başlamanı istediğimi söylemeyi unuttum. Saat tam sekizde."

Başımı salladım. "Sorun değil."

Onun çabucak gitmesi için dua ettim, ama o sadece orada durup beni inceliyordu. Oh hayır, işte başlıyor. Sonra bakışlarını Erika'ya çevirdi ve tekrar bana döndü. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu, parmağını ikimizin arasında sallayarak.

Yutkundum. Erika haklıydı. Yalan söylemeye devam edemezdim. Onu tanıdığımı inkar edemezdim. İtiraf etme zamanı gelmişti ve daha ilk gün bile geçmemişti. Menüü masaya bırakıp gözlerine baktım. "O benim arkadaşım. Bana bu pozisyona başvurmamı istedi..."

Ellerini ceplerine soktu, takım elbisesinin yakalarını kaldırdı. Erika'ya dönerek, "Aferin, Bayan Jackson," dedi. Bana öyle bir gülümsemeyle sırıtarak, iç çamaşırımı eritecek bir gülümsemeyle.

Erika yutkundu ve başını salladı, tam o sırada Colton masaya vurdu ve bizi orada, ikimizin de ağzı açık kalmış halde bıraktı.

"Kahretsin," dedi Erika. "Aptalca davranmadığında çok çekici."

Ben de onaylayarak başımı salladım.

O başını salladı ve gülümsedi. "Gerçeği söyleyerek yalan söylemek. Fena değil. Belki de bu işi yürütebilirsin."

"Tabii ki yapabilirim," dedim ve hala yalan söylediğimi biliyordum.

Crawford Corp'a geri dönerken, o gün bir yalan daha söylemem gerektiğini biliyordum ve bu yalan Clive'a olacaktı. Ellerim titriyordu, bu yüzden onları

ceplerime soktum.

"Yarından itibaren iki haftalık iznimi kullanmam gerekiyor," dedim. Sesimin çatladığını sandım, ama Clive fark etmemişti.

"Yarın mı? Ama yarın Perşembe. Pazartesi başla."

Of, şimdi ne diyeceğim? Düşün, Frances.

"Hayır. Büyükanнем hasta ve evde kalıp ona bakmam gerekiyor." *Nonna*, sağlığını boş yere kullandığımı duyarsa beni öldürür. *Özür dilerim, Nonna.* "Ayrıca, iki yıldır tatil yapmadım. Şimdi buna gerçekten ihtiyacım var."

Clive dişlerini sıktı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Geçen yıl ve ondan önceki yıl tatil yapmamış, bunun yerine izin günleri için toplu nakit geri ödeme almayı tercih etmişim. *Lütfen evet de, lütfen!*

"Tamam," dedi. "Ama bir dahaki sefere bana haber ver, olur mu?"

Ciğerlerim boşaldı ve rahatlamaktan neredeyse yere düşecektim. "Tamam. Söz veriyorum."

Clive ile karşılaşmaktan endişelenmiyordum. O posta odasından nadiren çıkardı ve diğerleri benim varlığımdan neredeyse habersizdi. Colton için çalışmaktan endişeleniyordum. Herkesin onunla ilgili şikayetlerini duymuştum ve şimdi onun asistanı olmayı kabul etmişim. Ben. Görünmez olmak isteyen kişi artık ondan saklanamazdı.

Neye bulaştım ben böyle?

İş kıyafetlerimi seçmek için fazladan zamana ihtiyacım olacağını bilerek erken uyandım. Aralık ayının başlarıydı ve hava çoktan soğumuştı. Taytlarıma özlemle bakarak, onları geçip annemin dolabına doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Siyah bir elbise çıkardım, ama gözlerim yıllar önce giydiğim, vücudumun hatlarını ortaya çıkaran bej renkli elbiseye kayd. Elbisenin bana çok yakıştığını seviyordum, ama Ava Grady'nin fazla dikkat çekmesini istemiyordum. Bu yüzden, yerine sade siyah elbiseyi aldım.

Saat yedi buçukta ofise vardım. Uzun sıra halinde dizilmiş kabinlerin hangisinin Colton'ın asistanına ait olduğunu biliyordum ve oraya yerleştim. Dizüstü bilgisayarı açtım, önceki asistanın eski e-postalarını sildim ve giden mesajlarım için bir imza oluşturdum. Colton'ın takvimini açtım

ve o gün için birkaç toplantısı olduğunu gördüm, ancak öğle yemeği için sadece otuz dakikalık bir zaman aralığı bırakmıştı.

Ona bir şeyler sipariş etmeliyim.

Tam kahve almaya gidiyordum ki Colton koridorda yürüdü. Bugün koyu mavi bir takım elbise, beyaz gömlek ve lacivert kravat giymişti. Kahverengi ayakkabıları kemeriyle uyumluydu ve yakın çekime hazır gibi görünüyordu. Dudaklarımı ısırırken gözlerim o kaliteli İtalyan takım elbisenin her dikişini inceledi.

Onun yemyeşil gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı.

Mucizevi bir şekilde, külotum sağlam kalmıştı.

"Günaydın, Bay Crawford," dedim, masamdan kalkarak.

Ofisine girdi ve bana onu takip etmem için eliyle işaret etti. Not defterimi ve kalemimi alıp masasının önüne oturdum. Bacaklarımın arkası yumuşak siyah deriye değdi ve bu sandalyede ona bacaklarımı açarak oturmanın nasıl bir his olacağını merak etmeden edemedim.

Odaklan Frances!

Colton başını eğdi ve dudakları tam bir sırtışı dönüşü.

Tanrım, yüzüm uygunsuz düşüncelerimi ele mi verdi? Umarım vermemiştir, ama tanıdık bir sıcaklık boynuma yayıldı ve yüzümü yaktı.

"Lütfen bana Colton de." Ceketini çıkardı ve kravatının altındaki ilk düğmeyi açtı. Gözlerim boynunda takıldı.

Boğazımı iki kez temizledim ve saçlarımı geriye attım. Omuzlarımdan aşağıya sarkan buklelerimi serbest bırakmak yerine toplamalıydım. Bacaklarımı çaprazladım ve dizüstü bilgisayarımı dizimin üzerine koydum. "Evet, Colton. Nereden başlamak istersin?"

Colton

Elimi çıplak ayak bileğinden dizine, oradan da tatlı... Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan attım.

Ava Grady ortaya çıkana kadar işimde hiç dikkatim dağılmamıştı. Ofisime girmesinden henüz beş dakika geçmemişti ki, elinden o defteri kapıp almak ve vücudunun her santimini öpmek istiyordum.

Bu olmayacak, Colton.

Sadece Ryan'a iki ay boyunca kadınlardan uzak duracağıma dair iddiaya girdiğim için değil, aynı zamanda o benim kişisel asistanım ve ben iş ile zevki asla karıştırmam.

"Bugünün programıyla başlayalım, Bayan Grady," dedim onun yerine.

"Bana Ava diyebilirsiniz." Adı bile beni suçlu hissettiriyordu. Sanki bir dua ya da karanlık bir melek, beni arzularıma teslim olmaya teşvik ediyordu.

"Güzel," diye devam ettim. "Bugün birkaç toplantım var, ama sadece biri önemli."

Kalemimi kaldırıp kağıdının üzerine tuttu ve talimatımı bekledi. "Saat ikide Bay Robert Morgan ile bir toplantım var. Bu toplantının iyi geçmesi çok önemli."

Not defterine bir şeyler karaladı. "Morgan and Sons'tan Robert Morgan mı?" diye sordu.

Masamda ellerimi kavuşturdum, sektörümüzün dışından çok az kişinin bu şirketi tanıdığına rağmen onun tanıdığına şaşırmıştım. Bu pozisyon için araştırma yapmış olmalıydı. "Evet. Main ve First caddelerinde sahip olduğu arsayı bana satmasını istiyorum."

Kafasını kaldırdı. "Neden?"

Ona bağıрма. Onun kalmasına ihtiyacın var.

"Nedenini sormak senin işin değil. Sadece bu anlaşmanın gerçekleşmesi gerektiğini bilmen gerekiyor. Senin işin, Morgan buradayken not almak ve

rahat hissetmesini sağlamak. Toplantıdan sonra, takip etmeni istediğim her şeyi sana anlatacağım. Anladın mı?"

İş konuşmak beni eski halime geri döndürdü ve bu halimi daha çok sevdim. Kendimden emindim, her zaman bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

"Anladım." Daha fazla talimat bekledi. Ona söylemek istediğim birkaç şey daha vardı, ama hiçbirisi işiyle ilgili değildi.

"Güzel. Gidebilirsin," dedim ve onu uğurladım. "Erika'ya e-postanı kurmasını ve sana şirketin özel dosya klasörlerini göstermesini söyle."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tamamdır."

Ayağa kalkıp masamdan uzaklaştığında, gözlerim onun mükemmel yuvarlak kalçalarına takıldı. Onun hangi özelliği yeni pozisyonlar ve açılar hayal etmeme neden oluyordu, bilmiyordum. Güzeldi, ama ben güzel kadınları birçok kez reddetmişim. Onu çeken sessiz bir zarafeti vardı ve onu çığlık attırabilir miyim diye merak ediyordum.

"Tık tık," dedi Ryan kapıdan, parmak eklemleriyle kapıyı hafifçe tıklatarak. Ofisime girdi ama gözleri sadece Ava'daydı.

"Merhaba. Ben Ryan Crawford." Elini öne doğru uzattı ve en iyi sırtırtısını takındı.

"Ava Grady," dedi Ava, gülümseyerek karşılık verdi.

Ryan, gereğinden biraz daha uzun süre elini tuttu ve o pislik, dudaklarını bile ıslattı.

"Hepsi bu kadar, Ava," dedim masamdan. Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. Omuzları düzeldi, ama tek kelime etmeden odadan çıktı.

"Kaba davrandın," dedi Ryan, Ava masasına geri dönerken onu izlemeye devam ederek.

"Sen benim asistanımı gözlerinle sikiyordun," diye karşılık verdim.

Ryan güldü. "Tam olarak değil. Sadece gözlerimle onu soyuyordum."

"Peki, kes şunu. Çalışanlarla dalga geçmeyiz."

Ryan karşımdaki koltuğa oturdu ve aptalca sırıtarak gülümsedi.

"Ne?" diye bağırdım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Daha saat dokuz bile olmadan kötü bir ruh halindesin. Dün gece sevişmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Kazanmam gereken bir bahis var. Ayrıca, şu anda zaten ilgilenmiyorum."

Bu bir yalandı.

"Ben çok ilgileniyorum. O asistan ne kadar iyi? Yakında istifa etme ihtimali var mı?"

"Geri çekil Ryan," dedim. "Bugün işe başladı ve yeni birini aramak için vaktim yok. Öğleden sonra Morgan'la bir toplantım var."

Bu, kardeşimin dikkatini dağıttı. "Gerçekten mi? Bunu nasıl başardın?"

Morgan'ın asistanıyla yatmıştım ve ona hayatının en iyi seksini yaşattıktan sonra beni randevu defterine yazmıştı. Bu benim sözüm değil, onun sözü. "Sadece randevu aldım."

"Tabii," dedi. "Ve ben hala bakirim."

Kafamı salladım. *Evet, tabii.*

Ergenlik çağından beri, kardeşlerim ve ben, koruyucu ailemizin evinden çıkmaktan daha çok istediğimiz tek bir şey vardı, o da seksti. Biyolojik babamızın soyadını ve yakışıklılığını miras aldığımız için, bu hiç sorun olmadı. Ta ki maceralarımız magazin dergilerine taşınmaya başlayana kadar, o zaman hepimiz bu konuda gizli kalmaya karar verdik. Müşterilerimizden biri toplantıda sabahki manşeti gündeme getirdiğinde kimse bundan hoşlanmadı.

"Ziyaretinin bir nedeni var mı, Ryan?" diye sordum ve günün programını yeniden açtım.

"Evet. Luke'un gelecek hafta evinde bir akşam yemeği vermek istediğini söylemeye geldim. Sen de gelmelisin, Colton."

Luke, anne babamız bir trafik kazasında hayatını kaybetmeden önce büyüdüğümüz evi yenilemiş ve şimdi orada yaşıyordu. Dokuz yaşımdan beri o eve hiç gitmemiştim.

"Bundan kaçmaya devam edemezsin," dedi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Sen daha çocuktun. Olanlardan seni sorumlu tutmadık," diye ekledi.

"Henüz değil," dedim ve internet tarayıcısını açtım. "Geçmiş düzeltmeye çok yaklaştım. Ama henüz değil."

Ona sırtımı dönmüş olsam da, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. "Onu reddetme," dedi Ryan. "Bunu düşüneneğine söz ver."

Küçük kardeşimi hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içime sinmedi, bu yüzden biraz taviz verdim. "Bunu düşüneneğim."

Ryan ayağa kalkıp masama vurdu ve kapıma doğru yürüdü. "Yeni kızın masasına uğrayıp, iyi uyum sağladığından emin olacağım."

"Asistanımdan uzak dur," diye bağırdım.

Ryan güldü ve Ava'nın yanından geçip gitti, ama ona başını sallamadan geçmedi. Bu mesafeden bile, yanaklarının kızardığını fark ettim. Deli'de de aynı şeyi yapmıştı. Acaba o, öfke, utanç... heyecan gibi her duyguda kızaran türden biri miydi? Kızarıklık boynuna ve daha aşağısına da yayılmış mıydı? İnledim. Asistanım yüzünden tamamen dikkatim dağılmıştı. Onu dışarı çıkarıp, hayatının en güzel gecesini yaşatıp, sonra da kafamdan silebilseydim çok daha kolay olurdu.

Aptalca bir bahis. Aptalca şirket kuralları.

Sandalyeyi tekrar dizüstü bilgisayarına çevirdim ve düzenli olarak kontrol ettiğim bir müzayede sitesinin adresini arama çubuğuna yazdım. Hiçbir şey çıkmadı. Başka bir siteyi denedim, sonra sonuncuyu. Yine hiçbir şey çıkmadı. Boynumun arkasını ovuşturdum, kaslarımın gerildiğini hissettim. Yirmi yıl geçmişti ve hâlâ iki mücevher parçası arıyordum. Sonra her şey bitecekti. Sonra ailemin evine dönebilecektim.

Saat on birde, Ava bana en son müşteri raporlarını aktarmıştı. Acil olarak ilgilenmem gerekenleri ayrıntılı olarak listelemiş ve ben ona yapılması gerekenleri söylerken notlar almıştı. Hızımı kesmeme veya kendimi tekrar etmeme gerek kalmadı. O, başını eğip not defterine notlar almıştı. Sonra, ona geçen yılın rakamlarını incelemesi ve gün sonuna kadar bana geri dönmesi için bir e-posta gönderdiğimde, bana mantıksız davrandığımı söylemedi. Hayır. Öğle yemeğinden önce tüm bilgileri içeren bir e-posta gönderdi.

Bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı. İşinde gerçekten çok iyiydi. Kendine saklanan birisi olması dışında, onu korkutmuş gibi görünmüyordu. Bugün istifa etmeyecekti, muhtemelen yarın da istifa etmeyecekti. Bayan Ava Grady'yi sadece asistanım olarak görmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu ve yarım saat sonra başka bir görüşmem vardı. Her zamanki kahvemi ve simidimi almak için yeterli zamanım yoktu, bu yüzden aşağı inip lobideki kafeden kahve almaya karar verdim.

Öğle yemeği için masasının önünden geçerken Ava'ya "Yarım saat sonra dönerim" dedim. Telefonda konuşuyordu, bu yüzden cevap vermesini beklemedim.

Resepsiyon görevlisinin önünden geçerken, "İyi öğle yemekleri, Erika," dedim.

Bana yabancı bir dil konuşmuşum gibi baktı. Sonra koridora doğru baktı. "Siz de, Bay Crawford," dedi ve koltuğundan kalktı.

Asansör kapıları kapanırken, Ava'nın bana doğru koştuğunu gördüm. "Bekle!" diye bağırdı.

Kapıları açık tutmak için düğmeye bastım.

Bana ulaşmak için koşarken göğsü inip kalkıyordu ve ben bakışlarımı onun yüzüne sabitledim, yoksa ona doğru koşup gerçekten nefesini kesme riski vardı. Nefes nefese ve çıplak Ava Grady'nin görüntüsünü kafamdan silip attım.

"Öğle yemeğini sipariş ettim," dedi nefesini sonunda toplayınca.

"Öyle mi?" Diğer asistanların patronlarına öğle yemeği sipariş ettiğini duymuştum, ama bana hiç böyle bir şey olmamıştı. Ayrıca hiçbirinin beni zehirlemeyeceğine güvenmemiştim.

"Evet. Kahve ve bagel. Her an gelebilir. Muhtemelen asansörü bekletiyorsun."

"Öğle yemeğinde ne yediğimi nereden bildin?"

Gözleri Erika'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Dün Erika'ya sordum."

Erika'ya döndüğümde, kadının gözlerinin kısıldığını fark ettim, ama sonra gülümsedi. "Evet. Öyle yaptı."

"Yeme alışkanlıklarıma bu kadar dikkat ettiğinizi bilmiyordum Bayan Jackson."

"Ben de öyle," diye mırıldandı.

Asansörden indiğimde, elinde kahve olan bir adam merdiven boşluğunun kapısını açtı.

"Selam Fran..."

"Oh, ne güzel! Öğle yemeğin geldi." Ava adama doğru koştu.

"Evet, merdivenleri kullanmak zorunda kaldım. Asansör çalışmıyordu."

Ava kahveyi aldı ve adam taşıyıcısından kahverengi bir kağıt torba çıkarırken ayağıyla yere vurmaya başladı. "Görüşürüz," dedi ve adamı merdivenlere doğru itip kapıyı kapattı.

Ava'nın davranışını tuhaf bulan tek kişi ben miyim diye merak ederek Erika'ya döndüm. Ama Erika başını kaldırmadı, klavyesine odaklanmıştı.

"Bunu toplantı masana koyayım mı?" diye sordu Ava gülümseyerek, ama gözleri Erika ile boş merdiven boşluğu arasında gidip geliyordu.

"Tabii," dedim, bunun ne anlama geldiğini merak ederek.

Eteği her kıvrımını saran Ava'nın benden uzaklaşmasını izledim. Ofisime vardığında çantadan eşyaları çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Peki ya sen, Ava? Kendin için bir şey sipariş etmedin mi?" "Hayır. Öğle yemeğimi getirdim."

"O zaman bana katılmaya ne dersin?"

Dudaklarını ısırdı ve koridora baktı. "Şey..." Soruyu düşündüğümünden daha uzun süre düşündü. "Gerçekten yapmamalıyım."

"Sadece öğle yemeği," dedim ona.

"Tamam. Bana bir dakika ver. Genelde Erika ile öğle yemeğine giderim." "Genelde mi? Ama bugün senin ilk günün."

Gözleri yuvarlaklaştı ve zorlukla yutkundu. "Ah... Yani... Dün Deli'de buluştuğumuzdan beri Erika ile öğle yemeğine çıkmayı planlamıştım. Ona gelemeyeceğimi söyleyeceğim."

Başımı salladım ama açıklaması bana tuhaf geldi. Yeni asistanım biraz gergindi. Kahvemi yudumlarırken masama oturdum. Ava ve Erika tartışıyor gibi görünüyordu. Erika ellerini beline koymuş, Ava ise parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Sonunda Erika çantasını aldı ve asansörlere doğru fırladı. Gözlerimi bu sahneden ayıramadım. Sonra Ava onu durdurdu ve Erika'nın elini sıkarak onu bıraktı. İkisi arkadaş olduklarını söylemişti.

Aralarında arkadaşlıktan daha fazlası mı vardı?

"Erika ile aranızda bir şey mi var?" diye sordum, o pembe çiçek desenli yeniden kullanılabilir çantasıyla geri döndüğünde.

Adımını yarıda kesti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece ikiniz çok yakın görünüyorsunuz. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Yanakları kızardı ve bir bukle saçını kulağının arkasına itti. "Hayır. Bilmen gereken bir şey yok."

Huh. Sanırım az önce kovuldum. Tabii ki haklıydı. Bu beni ilgilendirmezdi, ama lanet olsun, bir şansım olup olmadığını bilmek istedim.

Sen ne diyorsun? O senin asistanın. Hiçbir şansın yok.

Ava oturdu ve içinde üç dilim pizza bulunan bir kap çıkardı. İlk lokmayı almadan önce gözlerini kapattığında gülümsedim. Son çıktığım kadın menüdeki en pahalı yemeği sipariş etmiş ama bir lokma bile yememişti. Bu beni rahatsız etmişti. Sadece israf değil, aynı zamanda kopukluk da.

Başka biriyle yemek paylaşmak bana rahatlık veriyordu. Küçükken, kardeşlerimle her zaman birlikte akşam yemeği yerdik. Üvey anne babamız nadiren evde olurdu, ama biz her zaman geçici bir yemek masasına otururduk. Luke en küçüğümüz olmasına rağmen, yemek yapmaktan en çok zevk alan oydu. Çalışacak yaşa geldiğimde, cuma akşamları üçümüz için dana sandviç gibi özel bir şeyler alırdım.

Ava'nın boyanmamış tırnaklarıyla dilimini alıp pembe dudaklarına götürmesini izledim. Rujunun izi silinmişti, ama yine de dudakları beni cezbedi.

"Bir ısırik ister misin?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Pizzama bakıyordun."

Aslında ağzına bakıyordum. Ama ona bunu söyleyemezdim.

"Hayır, gerek yok. Sadece nereden sipariş ettiğini merak ediyordum.

Güzel görünüyor."

"Oh, ev yapımı." "Sen mi yaptın?"

"Hayır, büyükannem yaptı. Harika bir aşçıdır."

"Büyükannenle mi yaşıyorsun?"

"Evet. Ve ailem ve kardeşim."

Huh. Bu beni şaşırttı. Uzun zamandır ailesiyle birlikte yaşayan bir kadınla konuşmamıştım. Bunun onu daha az sofistike yapacağını düşünürken, aslında oldukça sevimli buldum. Düzgün bir aile hayatım olmadığı için onu kıskandım. Muhtemelen ben de mutlu bir evden ayrılmak istemezdim.

"Evde yaşamayı seviyor olmalısın," dedim.

Yanakları kızardı ve sözlerimi geri almak istedim. Onu kırmak istememiştim, ama onun duygularını incittiğimi düşünmeden edemedim.

"Yani, harika bir ailen olmalı." "Evet, var," dedi ama daha fazla ayrıntıya girmedim.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben konuşmaya devam etme umudumu kaybetmişim ki, "Bazen... sahip olduğun tek şey ailen olur" dedi.

Pizzasına bakıyordu, ama sözleri kalbimin tam ortasına saplandı. Büyük bir çatı katı dairem, milyarlarca dolarlık bir şirketim ve lüks arabalarım vardı, ama bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü ailemi ve onlar için değerli olan şeyi kaybetmişim.

"Ve onu kaybettiğinde... kendini de kaybetmiş gibi hissedersin."

Kirpikleri titredi ve bana baktı. Sadece bir cümleydi, ama o birkaç kelimeyle ona, kardeşlerime bile açıklamadığım kadar çok şey açığa vurmuştu. Kahvemi yudumladım ve ofise bakındım. "Peki, şu ana kadar iş hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Bence harika."

Ben güldüm. "Şey, yalan söylemeyeceğim. Bunu düşünen ilk kişi sen olurdun." "Neden öyle?" diye sordu, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. "Çünkü ben pisliğin teki olabilirim."

Şimdi gülme sırası ondaydı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama birlikte çalışması zor biriyim," diye alay ettim. Asistanımla alay edip güldüğüme inanamıyordum. En fazla, yetkin bir çalışan olmasını ummuştum. Ama Ava Grady'yi gerçekten sevmeye başlamıştım.

"Belki bu sefer farklı olur."

Zaten farklıydı. O farklıydı.

Öğle yemeğimizi bitirdik ve Ava, Robert Morgan ile görüşmeden önce birkaç şeyi kontrol etmesi gerektiğini söyleyerek masadan kalktı.

Konuşma notlarımı tamamladım ve Morgan'ı istediğim noktaya getirdiğimi biliyordum. Ama bu, bana mülkü satacağı anlamına gelmiyordu. Morgan bir kumarbazdı ve her zaman zayıf tarafa bahis yapardı. Bu durumda zayıf taraf ben değildim, bu yüzden onu etkilemem gerekiyordu.

Gözümün ucuyla, Ava'nın mavi çizgili takım elbise ve sarı kravat giyen beyaz saçlı bir adamı selamladığını gördüm. Takım elbise kötü zevki yansıtıyordu, ama Morgan moda ile ilgilenmezdi. O tamamen iş adamıydı. Ava'nın elinin sırtını öptü ve Ava kızardı, bu renk zihnime kazındı. Ava onu ofisime davet etti.

"Bay Morgan. Sizi görmek ne güzel, efendim," dedim ve elini sıktım. "Lütfen oturun."

O, ofisimin içinde ayakta kalmaya devam etti. "Bu görüşmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum, ama asistanım kabul ettiğimi ısrarla söyledi."

Teşekkürler, Diane.

"Siz çok meşgul birisiniz, efendim. Eminim aklınızdan çıkmıştır."

Gözlerini kısarak, "Bu görüşmeyi hatırlamıyorum çünkü asla kabul etmezdim. Mülklerimi satmayı düşünmüyorum. Ne sana ne de başkasına. Asistanımı rahatsız etmeyi bırakman için bunu sana şahsen söylemeye geldim" dedi.

Bu, düşündüğümden daha zor olacaktı. "Anlıyorum. Ama madem buradasınız, neden arkanıza yaslanıp size bazı rakamları paylaşmama izin vermiyorsunuz?"

"Bunun için vaktim yok..."

Ava elinde kahve ve küçük bir paketle ofisime girdi. "Affedersiniz, Bay Morgan?"

Yumruklarını yanlarına sıkıştırarak ona döndü. "Evet?"

"Böldüğüm için özür dilerim, ama toplantınız için bu cannoli'leri getirdim."

"Ne?" diye sordum.

Ne halt ediyor bu kadın? Pastalar için toplantımı bölüyor mu?

"Büyükannem dün gece yaptı." Sesi titriyordu. "Ev yapımı cannoli'yi çok sevdiğinizi biliyorum, Bay Morgan."

Morgan'ın ağızı açıldı ve Ava'nın elindeki beyaz kutuyu izlerken dudaklarını yaladığı için ağzının sulandığından emindim.

"Büyükannem Sicilyalı, bu yüzden oldukça otantikler. Ama eğer çıkıyorsanız, bunları personel için yemek odasına koyayım."

"Hayır! Çıkmıyordum. En azından henüz değil."

Cannoli'yi toplantı masasına koydu ve ben de fırsatı değerlendirdim. "Neden hepimiz oturup orada sohbet etmiyoruz?" diye önerdim.

Morgan, tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde pastaların önüne oturdu. Bir ısırık aldıktan sonra inledi. "Bunlar şimdiye kadar yediğim en iyileri," dedi ve ilkinin bitirdi.

"Büyükanneme haber vereceğim," dedi Ava, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle masaya oturup defterini ve kalemını hazırladı. *Vay canına. Onu kandırdı!*

Morgan'ın karşısına oturdum ve onun mükemmel ruh halinden yararlandım.

Bir saat boyunca planımı ve bunun Morgan'ın cebine ne kadar yansıtacağını anlattıktan sonra, sonunda ayağa kalktı. "Bunu düşünmem gerek, Crawford."

"Anlıyorum. Açıklığa kavuşturmanız gereken bir şey olursa, çekinmeden bana ulaşın."

Elini sıktım ve kapıya kadar eşlik ettim.

"Bay Morgan, gitmeden önce," dedi Ava, masasından bir şey alırken. Morgan'a başka bir paketle yaklaştı, bu sefer beyaz, şık bir ögle yemeği çantasıydı.

"Bunları Taylor için aldım. Asistanınız onun en sevdiği şey olduğunu söylemişti."

Kim?

"Öyle mi?" diye sordu Morgan. "Ne kadar düşüncelisiniz."

Gülümsedi. "Umarım beğenir."

"Oh, eminim beğenecektir." Elini uzattı ve Ava elini sıktı. "Sizinle tanışmak bir zevkti."

"Ben de," dedi. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Morgan bana döndü ve parmağını salladı. "Biliyor musun? Sanırım seni yanlış tanıdım, Crawford. Onu işe alacak kadar akıllıysan, belki de aptal değilsindir."

"Teşekkürler," dedim, onun sözlerinin bir iltifat olmadığını bilerek.

O çantanın içinde ne vardı acaba?

"Görüşürüz," diye seslendi ve koridordan uzaklaştı.

Morgan asansöre bindiğinde "Ona ne verdin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Köpek maması."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. Şaka yapıyor olmalıydı.

"Asistanıyla en sevdiği tatlıyı konuştuktan sonra internete girip sosyal medya profilini kontrol ettim. Adam, köpeğiyle çektiği fotoğraflara bakılırsa, karısını ve çocuklarını sevdiğinden daha çok köpeğini seviyor. Ben de asistanını tekrar aradım ve Taylor'ın en sevdiği ödülü biliyor mu diye sordum."

Vay canına. O gerçekten çok zeki.

Onun tüm bunları yapmayı düşündüğüne inanamıyordum. "Sen harikasin!" dedim ve ona yaklaştım. Kahverengi gözleri parladı ve keskin bakışlarıyla benimkini yakaladı. Elimi yüzüne doğru uzattım, onu kendime çekmek için sabırsızlanıyordum. Eğilip, ofisin ortasında onu öpeceğimi biliyordum. Parmaklarım saçlarının içine gömüldü. *Kahretsin!*

Ben geri çekildiğimde gözleri tabak kadar büyüdü. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım," dedim.

"Sorun... yok. Heyecanlıydık. Kasıtlı yapmadın."

Ama kasıtlı yapmıştım.

"Teşekkürler, Ava," dedim, sesim kalınlaşarak.

Dudaklarını ıslattı. "Rica ederim."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Frances

Ofis tatil partisi bu akşamdı ve ben katılmayı planlamıyordum. Ama Erika, daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini savundu. İkimiz de posta odası çalışanlarıyla karşılaşmamdan endişe duyuyorduk, ama o bana arkanı kollayacağına dair söz verdi.

İşten sonra onun dairesine gittim ve o, dolabından Frances Netto yerine Ava Grady'yi yansıtan bir elbise seçti.

İki saat sonra, banyo aynasının önünde dudaklarımı büzerek en sevdiğim kırmızı rujumu kalın bir tabaka halinde sürdüm. Tatil partisi için kıvrıkcık saçlarımı düzleştirmiştım ve saçlarımın uçları artık sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Uzun, düz saçlarım, ağır makyajım ve dar kırmızı elbisemle kendimi zar zor tanıyordum. Posta odasından da kimsenin beni tanımamasını umuyordum. Zaten onlardan kaçınacaktım.

"Vay canına! Bu kılıkta nereye gidiyorsun?" diye sordu Marco, banyo kapısından geçerken.

"Ofis partisi," dedim, saçlarıma nem önleyici sprey sıkarken.

"Peki, patronuna benden kocaman bir öpücük gönder."

Spreyi bırakıp Marco'ya döndüm. "Ne?"

"Biliyorsun, üniversite masraflarımı ödememe yardım etmen için maaşımdan avans veriyorum." Ben irkildim ve o bunu fark etti. "Hâlâ o avansı alacaksın, değil mi? Fikirlerini değiştirmiş olsalar da sorun değil. Ben..."

"Hayır, hayır. Sadece bunu pek kimse bilmiyor. O yüzden aramızda kalsın. Herkes avans istemesin ya."

"Evet, tabii ki. Bu gece iyi eğlenceler, Frannie."

"Teşekkürler, Marco."

"Bunu hak ediyorsun."

Gözlerim yaşardı ve şişeyi banyo tezgahına bırakıp ona sarıldım. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun," diye fısıldadım.

"Tabii ki hak ediyorum," diye güldü. "Şimdi çık buradan. Tuvalete gitmem lazım."

"Iyy, iğrenç." Rujumu alıp odama geri döndüm.

Erika'nın bana ödünç verdiği, kırmızı tabanlı çıplak topuklu ayakkabıları aldım ve merdivenlerden aşağı koştum. Annemle babam işteydiler ve *Nonna* mutfakta hamur yoğuruyordu.

"Yine kurabiye mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Noel için sadece birkaç düzine. San Martini kurabiyeleri babanın en sevdiği kurabiyelerdir."

Tatlı incirli kurabiye gerçekten de babamın en sevdiği kurabiyelerdi. Büyükanнем annemin annesi olmasına rağmen, bayramlarda babamın en sevdiği tatlıyı yapmayı hiç unutmazdı.

Bana doğru dönen büyükanнем bir an şaşırdı. "Francesca! Çok güzelsin!"

"Teşekkürler, *Nonna*," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bana senin yaşındayken beni hatırlatıyorsun," dedi. "Köydeki tüm erkekler kilisede ailemin arkasında oturmak isterdi."

Dolaptan çantamı aldım. "Bu gece dikkat çekmek istemiyorum."

"Beni kandırabilirdin," dedi gülerek.

Koridorda durup, büyükanнемin hamura un eklemeye devam etmesini izledim. Haklı mıydı? Dikkat çekmeye mi çalışıyordum? Aslında hayır. Bu gece Frances dışında başka biri gibi görünmeye çalışıyordum. Belki belli bir CEO fark ederse, bunda ne zararı olurdu ki? Her şey gelecek hafta bitecekti.

"Vay canına, Frannie! Neden bunca yıldır o bol kazakların altında saklanıyordun?" Erika, asansörden inip on ikinci kata adımımı attığım anda beni yakaladı. Garland, kırmızı çobanpüskülü ile süslenmiş tüm kapı girişlerini çerçeveleyordu. Resepsiyon alanındaki kanepelerin olduğu yerde iki buçuk metre yüksekliğinde bir Noel ağacı duruyordu ve havada tarçın ve esmer şeker kokusu yayılıyordu.

"Vay canına, sosyal komite bu yıl kendini aştı," dedim, Noel Baba şapkaları ve çanların bulunduğu masaya bakarak. Hatta kırmızı bir sandalyede oturan gerçek bir Noel Baba bile vardı ve personel ile fotoğraf çektiriyordu.

"O kim?" diye Erika'ya sordum.

"Clive! Sonunda on ikinci kata çıkmayı başardı."

İkimiz de kıkırdamaya başladık ve Erika, düşmememiz için beni tutmak için kolunu omzuma doladı. Bakışlarım, bana bakan bir çift yeşil gözle buluştu. Elinde bir içki tutuyordu ve kardeşi Ryan ile konuşuyordu, ama gözleri benim her hareketimi takip ediyordu. Bacaklarımı düzelttim ve saçlarımı omzumdan ittim.

"Colton da gelmiş," diye fısıldadım.

Erika gözlerini devirdi. "Tek yaptığı asansör kapılarına bakmak." Ona bakarak devam etti. "Ayrıca kendisiyle konuşan herkese somurtuyor. Şu ana kadar ona yakınlaşmak isteyen tek kişi Ryan. Hepimizin senin burada olduğun için mutlu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim, Frannie."

"Ben mi? Onun ruh haliyle benim ne alakam var ki?"

"Oh, lütfen. Sen onun asistanı olarak çalışmaya başladığından beri, kimseye bağırmadı ya da ters ters bakmadı. Yakalanacağından endişelenmeseydim, sonsuza kadar kalmanı isterdim."

"Oh, saçmalama." Colton'ın ruh hali değişiklikleriyle benim hiçbir ilgim yoktu. Aksi düşünmek sorun yaratırdı. Hayır, o sadece huysuz bir adamdı. Erika'nın kıyafetini fark edince gülümsedim. "Elbiseni beğendim ve vay canına, o saç bandı inanılmaz." Yeşil renkteydi ve üzerinde çobanpüskülü desenleri vardı. "Nereden aldın?"

"Kendim yaptım," dedi, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak. "Küçük bir yan iş kurmayı düşünüyorum. Belki iş planında bana yardım edebilirsin."

"Çok isterim. Benim için yaptığın her şeyin karşılığını ödemek istiyorum. Elbise ve ayakkabılar için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim, dar elbisenin eteğini aşağı çekerek.

"Sana yakışacağını biliyordum. Buraya Truva Heleni gibi gireceğini bilmiyordum." diye gülerek cevap verdi.

Onun iltifatı özgüvenimi artırdı. "Farklı görünmek istedim. Kimsenin beni Frannie ile karıştırmadığından emin olmak istedim."

"İnsanların seni karıştıracığı tek kişi, Colton'ın kız arkadaşıdır, tabii sana öyle bakmayı bırakmazsa. Seni kucaklayıp omzuna atmaya hazır gibi görünüyor, sanki bir mağara adamı gibi."

Colton'a gizlice bir bakış attım. O gerçekten hala bana bakıyordu. Kardeşi yanındaki başka biriyle konuşuyordu ve Colton

yakın olmasına rağmen, sanki binlerce kilometre uzakta gibiydi. Onların konuşmasını dinliyormuş gibi bile davranmıyordu. İçkisini yudumlarken beni izliyordu.

O anda içimi bir güç dalgası kapladı. Odadaki en acımasız adamın dikkatini çekmiştim. Çoğu insanın giyeceği kıyafeti seçerken harcadığı zamandan daha az bir sürede şirketleri ele geçirebilecek bir adam. Bu ofisteki neredeyse herkesi, beni de dahil, korkutuyordu. Ama o anda, onun dikkatini avucumun içinde tutuyormuşum gibi hissettim.

Onu çok uzun süre izlemiş olmalıyım. "Buraya geliyor," diye Erika'ya fısıldadım.

"Aman Tanrım," diye inledi Erika, ikimiz de onun yaklaşmasına dönmeden hemen önce.

"Bayanlar, bu akşam geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sosyal komite muhteşem bir iş çıkardı."

Erika'nın ağzı açık kaldı, ben de araya girdim.

"Evet. Gerçekten öyle. Bu, daha iyi..."

Erika ayağını benim ayağımın üzerine bastırdı. "Daha önce gördüklerimden daha iyi," dedim, geçen senekinden daha iyi olduğunu söylemeden önce.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Erika bardağını kaldırdı. "Gerek yok. Ama teşekkürler." "Ava?"

"Tabii. Çok iyi olur. Teşekkürler."

O uzaklaştığında Erika beni kenara çekti. "Ucuz atlattın Frannie."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım. "O etrafta olduğunda düzgün düşünemiyorum."

"Belki de bir şey söylemeden ve o gerçeği fark etmeden önce istifa etmelisin."

"Yapamam. Henüz yapamam. İlk beş günü atlattım. Beş gün daha yapabilirim."

"Umarım haklısındır."

Yüzümde kesinlikle oluşmuş olan kırıksıklıkları düzelttim ve Colton içkimi getirene kadar bir gülümseme takındım. "Buyurun," dedi ve bana bir bardak eggnog uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım.

Hâlâ beni izleyen Colton, "Noel Baba ile fotoğraf çektirmek ister misin?" diye sordu.

İnsanların Clive ile fotoğraf çektirmek için sıraya girdiğini izledim ve muhtemelen beni tanımayacağını biliyordum, ama kaderi zorlamak istemedim.

"Tercih etmiyorum," dedim. Sonra, posta odasından bir grubun bize doğru yürüdüğünü fark edince, "Fotoğraf kabiniinde fotoğraf çekilmeye ne dersin?" diye ekledim.

Elini tuttum ve onu alt kattaki iş arkadaşlarımdan uzaklaştırdım. El ele tutuşmuş ellerimize baktı ve ben hemen elini bıraktım. "Özür dilerim," dedim.

"Özür dileme," diye fısıldadı ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

Tanrım! Neden bu kadar iyi ve doğru gelmişti?

Fotoğraf kabinine ilk o oturdu ve tipik erkek tavrıyla bacaklarını genişçe açtı. Uyluklarını okşadı ve ben güldüm.

"Noel Baba'nın kucağına oturmadıysam, neden senin kucağına oturacağımı düşünüyorsun?"

"Umarım bunu sen istediğin içindir. Ve her ne kadar terbiyeli ve düzgün olsan da, şu anda kötü olmak istediğini umuyorum."

Nefesim kesildi. Onun kucağına oturmak istiyordum. Aslında, bacaklarımı açıp oturmak istiyordum. Ama bunun yüzümden okunduğunu fark etmemiştim. Yine de bunu yapamazdım. Çok samimi bir hareket olurdu ve işimden daha fazlasını kaybedeceğimi biliyordum. Bu adama kolayca kalbimi kaptırabilirdim.

"Gerçekten yapmamalıyız," dedim. "Ben burada oturacağım."

Dizimle onun dizine hafifçe vurdum ve koltukta bana yer açmasını sağladım. Geri sayım düğmesine bastı ve kolunu omzuma doladı.

Tık!

Oh hayır! Tek koluyla sarılması, fotoğrafa bakan herkese şüpheli gelecekti. Sanki bir çiftmişiz gibi görünecekti. Aptalca bir şey yapmalıydım, çok samimi görünmeyecek bir şey. Ona dönüp dilimi çıkardım. Ama o da aynı anda döndü ve dilim onun alt dudağına değdi.

Tık!

Olamaz! Bu çok kötüydü. Çok çok kötüydü. Colton'ın gözleri benimkilere dikildi ve gözlerinin ardındaki ateş beni neredeyse yakıyordu. Sonra iki elini de

ellerini yanaklarımın iki yanına koydu ve yüzümü kendine doğru çekti.

Tık!

Boş ver. Kollarında eridim ve ona karşılık öptüm. Ona yalan söylediğim için geçen hafta omuzlarımda biriken tüm gerginliği bıraktım ve sonunda dürüstlüğün ağzımdan dökülmesine izin verdim. Gerçek şu ki, onu istiyordum. Artık bunu inkar edemezdim. Ama ona sahip olamazdım. Ava olarak ve kesinlikle Frannie olarak değil. Ama ofis partisinde kırmızı elbiseli kadın olarak, belki, sadece belki, onu bir dakikalığına elde edebilirdim. Alt dudağını emdim ve ağzına inledim. Bir eliyle saçlarımı okşayarak başımın arkasını tutarken, diğer eliyle belimden beni kendine çekti. Dudaklarından bir an sert bir nefes çıktı ve "Ava" diye fısıldadı.

Kendimi ona teslim ettiğim anda, dudaklarından başka bir kadının adı döküldü ve bu beni mahvetti. Bu yüzden kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Başkaları görmeden fotoğrafları almalıyız," dedim ve fotoğraf kabininin perdesini açtım.

Kabin fotoğrafı bastı ve ben onu makineden yırttım. Yüzlerimize bakarken midem düğümlendi. Arzu, sabırsızlık, açlık. Hepsi oradaydı. Ama yalanımın uçurumu da oradaydı. O Frances Netto'yu öpmüyordu. Ava Grady'yi öptüğünü sanıyordu. Gözlerim yaşardı ve uzaklaştım.

"Ava," diye seslendi Colton, ama onu görmezden geldim. O anda gözlerimin içine bakarsa gerçeği göreceğini biliyordum. Benim sahte olduğumu.

"Hey, tatlım!" Bir el uzandı ve omzumu sıktı. "Henüz Noel Baba ile fotoğraf çektirmedi galiba."

Arkamı dönmedim, ama sesin Clive'a ait olduğunu biliyordum. Sırtım gerildi. *Oh, hayır!* Clive doğrudan bana bakarsa, beni kesinlikle tanıyacaktı. Gözlerimi kapattım ve onu görmezden gelmeye hazırlanırken, arkamdan başka bir ses yükseldi. "Ellerini ondan çek!"

Harika! Bu çok daha kötüydü. Clive elini geri çekti ve kekeledi, "Evet, efendim. Tabii ki."

Aşağılanmış hissederek koridordan koşarak tuvalete girdim. İki elimle lavaboya tutunarak başımı eğdim ve nefes nefese kaldım. Nefesimi düzenlemeye çalıştım ama işe yaramadı.

Tanrım! Ne yaptım ben? Tüm ofisin dikkatini üzerime çektim. Şimdi herkes Colton ile aramda bir şeyler olduğunu düşünüyor olmalı.

Kapı çalındı ve yavaşça açıldı. Lavabonun yanında kahverengi İtalyan deri ayakkabıları görünmeden önce onun olduğunu biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "İyiyim, teşekkürler." "Ava,"

"Lütfen," diye yalvardım. Şu anda onun dudaklarından o ismi duymaya dayanamazdım. "Bunu yapamam."

"Ne yapayım?" diye sordu, bir adım yaklaşarak.

"Artık rol yapma," diye bağırdım ve uzun süredir tuttuğum hıçkırıkları bıraktım.

"Ah, *tatlım*," dedi ve kolunu omzuma doladı. Ona döndüm ve o parmağıyla çenemi kaldırdı. "Ben de artık rol yapmak istemiyorum."

Ona ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı çünkü ben daha kelimeleri ağzıma bile alamadan saçlarımı geriye doğru taradı ve dudaklarımı yalayıp yuttu. Duygularım aklımı ele geçirdi ve o anda her şeyden çok sevildiğimi hissetmeye ihtiyacım vardı. Başının arkasını avuçlarımla kavradım ve elimden geldiğince sıkı sıkı tuttum. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Benimle gel." Tuvaletin kapısını açtı ve geriye uzanarak elimi tuttu.

"Onlarla yüzleşmeye hazır değilim," dedim.

"Utanacak bir şey yok. Bu durumu yaratan benim. Ama istersen ofisime gidebiliriz."

Başımı salladım ve onu kapıdan dışarıya kadar takip ettim. Neyse ki, tuvaletten ofisine giden koridor partiden uzaktaydı ve kimse bizi içeri girerken görmedi.

Beni tekrar kollarına çekti ve öptü. Sonra temasını kesmeden beni ofisinin arkasına doğru yürüttü. Topuklarımın porselen fayanslara çarptığını duyana kadar beni nereye götürdüğünü fark etmemiştim. Colton kapıyı kapatırken etrafa bakındım.

"Banyo mu?" diye sordum, geniş banyoyu inceleyerek. Aklıma bir düşünce geldi. "O gün ofisine girdiğimde

"Burası, o gün ofisine girdiğimde bulunduğun yer. Nereden geldiğini merak etmişim."

"Mahremiyetimizi garanti edebileceğim tek yer burası," dedi, saçlarımı geri iterek. "İnanılmaz görünüyorsun." Gözleri vücudumda dolaştı.

Ciğerlerim sıkışmış gibi hissettim, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Yıllardır bana böyle bir şey söylemesini hayal etmişim, ama şimdi söylediğinde nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Dudaklarımı ıslattım, seksi bir şey söylemeye hazırlanıyordum. Aklıma gelen tek şey "Teşekkür ederim" oldu. *Hadi ama Frances!*

"Sana direnmeye çalıştım," diye devam etti. "Gerçekten denedim. Ama o fotoğraf kabininde seni kucaklayıp öptüğümde, içimdeki bir şey kırıldı."

Bu olamazdı. Colton şu anda bana bu sözleri söyleyemezdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve zihnim boşaldı.

"Sen de hissettiğini söyle," dedi.

Bugünden çok önce hissetmişim. "Evet," diye fısıldadım, ona bakarak. Gözleri ısındı ve beni belimden tutup beyaz mermer tezgahın üzerine kaldırırken tekrar dudaklarımı öptü.

Ellerini elbisenin içinden geçirip uyluklarımın arkasına parmaklarını sıkıca bastırınca tenim karıncalandı. "Tenin soğuk," dedi.

Gözlerimi kapattım, dokunuşunun tadını çıkardım. "Soğuk hissetmiyorum."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve "Bakalım bunu hissedebilecek misin?" diye mırıldandı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve uyluklarımın iç kısmına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının ısı bacağımdan yukarı doğru yayıldı ve doğrudan kalbime ulaştı. Dilini de aynı yönde gezdirdi. Vücudum onun dokunuşuyla titredi, ama onu durdurdum.

"Yapamayız," dedim, elim titreyerek omzuna bastırarak, dudaklarını en çok istediğim yere ilerlemesini engelledim.

"Neden olmasın?" diye sordu, sesi hassas cildimin yanında boğuk çıkıyordu.

"Çünkü..." diye kekeledim. Bağırarak istedim, çünkü sen Ava'yı öpmüyorsun, Frances'i öpüyorsun. Bunun yerine, "Çünkü sen benim patronumsun" diye fısıldadım.

Başını geri çekip kendini kaldırarak gözlerimin içine baktı. Beni orada tuttu, gözleri benimkileri arıyordu.

"Haklısın, ben patronum. Yani kimsenin iznine ihtiyacım yok... senin iznin hariç. Şu anda buna son verebilecek tek kişi sensin. Güç tamamen senin elinde." Konuşurken elleri uyluklarımın üzerinde titriyordu.

Yutkundum.

"Beni istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye nefes verdim. İnkâr edemezdim. Bu konuda yalan söyleyemezdim. "Ama burada değil."

O başını salladı. "Anlıyorum." Bir an geri çekildi, sonra tekrar bana döndü. "Ama *kadın*, sana ihtiyacım var." Beni kendine çekti ve yüzümden saçlarımı geri itti, böylece ona bakmamı sağladı. "Bu hafta sonu benimle gel, *tatlım*."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kafam "hayır" diye bağırdı. Ama bana Ava dememişti. Bu benim sonum oldu.

"Evet," diye fısıldadım ve gözlerimi kapatarak, hayatımın en büyük hatasını yapmamış olmayı diledim.

Frances

Yüz yıkama jelimi ve nemlendiricimi çantama koydum. Komodinin üzerinde e-kitap okuyucumu görünce onu da yanıma almayı düşündüm ama muhtemelen gerek olmayacağını fark ettim. *Okumak için çok meşgul olacaktım.* Midem hem heyecan hem de endişeyle kasıldı.

Çantayı kapattıktan sonra Erika'nın numarasını çevirdim. "Alo?"

"Selam, benim." Yatağıma oturdum ve saçlarımı alnımdan geriye doğru ittim.

"Eşyalarını topladın mı?" diye sert bir sesle sordu. Erika'nın hafta sonu planlarımdan memnun olmadığını söylemek yetersiz kalır.

"Evet. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet. Senin için yalan söyleyeceğim. Marco ya da ailen ararsa, benimle olduğunu söyleyeceğim."

"Teşekkür . Teşekkür söyledim bir şey
ziyaret ziyaret ailenizi ailenizi hakkında

"Chicago'da ailem yok."

"Biliyorum, ama onlar bilmiyor."

Telefonun diğer ucunda sert bir nefes sesi duyuldu. "Biliyorsun, yalan söylemek genellikle yapmaman gereken bir şey yaptığının iyi bir göstergesidir."

"Bu durumda değil. Kardeşime yardım etmek için yalan söylüyorum."

"Patronunla yatmak kardeşine yardımcı olmaz, Frannie. O yüzden bana bunu söyleme."

Gözlerim yaşardı. Ama Erika'nın beni görmesinden endişelenmeme gerek yoktu, bu yüzden yanağıma düşen gözyaşını silmedim. "Haklısın. Bunu kendim için yapıyorum. Hayatımda bir kez olsun bencil olmak ve sadece kendim için bir şey yapmak istiyorum. Doğru olduğu için değil, doğru olmadığı için."

O içini çekti. "Gençken daha fazla isyan etmeliydin, biliyorsun."

Üniversitede de daha fazlasını yapmalıydım. Ama o, bunların hiçbirine ihtiyacım olmadığını söylemişti. Tek ihtiyacım olan şey oydu. O zamanlar bu çok romantik gelmişti. Şimdi ise bu anı midemi bulandırıyor. "Sadece dikkatli ol. İstemediğin hiçbir şeyi yapma. Ve eğer o

seni incitirse, beni ara, ben onu hallederim."

Ben burun kıvırdım ama Erika'nın şaka yapmadığını biliyordum. O benim arkamı kolluyordu, ben de onun. Aramızda her zaman böyle olacaktı. "Gitmem gerek. Teşekkürler, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Çantamı aldım ve merdivenlerden aşağı koştum. Marco, *Nonna'nın* yanında ocakta durmuş yumurta pişirirken, Nonna da kreplerin üzerine pudra şekeri serpiyordu.

"Çok lezzetli görünüyor," dedim.

"Tadı daha da güzel," dedi Marco, bana gülümseyerek. "Otur, yumurtalar neredeyse hazır."

"Olamam." Çantamın askısını omzuma attım. "Uçağa yetişmem lazım. Pazar akşamı görüşürüz."

"İyi eğlenceler," dedi Marco, yumurtaları tabağa koyarken. "Erika'ya selam söyle. Ve benim için iyi şeyler söylemeyi unutma. Artık neredeyse üniversiteli bir delikanlıyım."

O güldü ve *Nonna* onun omzuna vurdu.

"Üzgünüm, evlat," diye alay ettim. "Hâlâ Erika için yeterince erkek değilsin."

"Ne! *Nonna*, duydun mu?" Kaşığı kaldırdı ve yumurtaların bir kısmı yere düştü.

"Marco, her yeri kirletiyorsun," diye bağırdı. Sonra bana, "Dikkatli ol, Francesca," dedi.

"Olur, *Nonna*," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Siyah bir sedan arabası garaj yolumda duruyordu ve bir an için yanlış eve geldiğini düşündüm. Ta ki siyah takım elbise ve kravat giymiş şoför arabadan inip beni isimle çağırınca kadar. Ya da daha doğrusu, Ava. Onu gerçekten sevmemeye başlamıştım.

"Evet, benim," dedim ve kimse pencereden izlemiyor mu diye dikkatlice arkama baktım. Neyse ki ikisi de mutfakta meşguldü.

Şoför yanıma geldi, omzumdaki çantayı aldı, arka kapıyı açtı ve içeri girmem için eliyle işaret etti. Arabanın içi güzel ve sıcaktı. Güneşli bir gün olmasına rağmen, dışarıya hala soğuktu.

Colton, özgeçmişimi attıktan sonra, beni almaya bir araba göndermek için adresimi sormuştu. Ben bir araç paylaşım hizmeti bekliyordum, bu lüks arabayı değil. Yine de kendisinin gelmemesine sevindim.

Daha önce Marco bizi götürmek için ısrar etmişti ama Erika ve benim havaalanına taksiyle gideceğimizi söylemiştim. Yani, dışarıda lüks arabayı ve şoförü görürse, başka bir şey olduğunu anlardı.

"Kaba olmak istemem ama gidebilir miyiz? Biraz acelem var."

"Endişelenmeyin Bayan Grady. Sizi havaalanına zamanında ulaştıracam." Arabayı garajdan çıkardı ve ben derin bir nefes aldım. Endişelendiğim şey uçak değildi.

Sözüne sadık kalarak, kısa sürede havaalanına vardık.

"Şey... Kalkış çıkışını kaçırdınız," dedim, başımın üstündeki tabelayı işaret ederek.

"Bay Crawford özel uçağıyla Miami'ye gidiyor, hanımefendi. Pist bu tarafta."

Özel uçak mı? Miami mi? Uzaklara gitmeyeceğimizi söylemişti, ama ben hafta sonu için New York veya Boston'a gideceğimizi düşünmüştüm. Florida'ya değil! Neyse ki mayomu yanıma almıştım, jakuziye falan girmeye hazırlıklıydım. Ya da öyle bir şey.

Çantam yanımda titredi. Telefonumu çıkardım ve daha önce görüşme yaptığım mağazadan gelen bir arama gördüm. Şu anda mağazanın sahibi Marcus ile konuşmak istemiyordum. Şoför dinlerken olmazdı. Miami'den döndüğümde onu geri arayacaktım.

Şoför küçük bir uçağın yanına yanaştığında, Colton merdivenlerden indi. İlk başta sadece mavi kot pantolonu görünüyordu, ama sonra dar siyah süveterinin içindeki geniş göğsü de göründü. Aviator güneş gözlükleri beni neredeyse bitirdi. O çok yakışıklıydı ve dudaklarımdan bir iç çekişi tutamadım.

Şoför kapımı açtı ve ben arabadan indim. Colton iki adımda yanıma geldi. Güneş gözlüklerini yüzünden çıkararak

gölümsedi ve gözlerinin yanında küçük kırışıklıklar oluştu. "Merhaba," dedi ve eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

Gölümsedim. "Merhaba."

Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi ve beni uçağı doğru çekti. "Seni kendim almadığım için üzgünüm. Kalkıştan önce birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyordu. Yolculuk iyi geçti mi?"

"Evet, mükemmeldi," dedim. "Gerçekten Miami'ye mi gidiyoruz?"

"Ah, Eric sürprizi mahvetti," diye gülümsedi. "Evet. Hiç gittin mi?"

"Hayır, hiç gitmedim."

"Peki, güneşli eyalete ilk seyahatinizi kolaylaştırmaktan mutluluk duyarım. Ya da, nazik davranmamı istemiyorsan, öyle de yapabilirim."

Ben kızardım, o güldü. "Biliyor musun, iş yerinde her şeyi kontrol altında tutan biri için, seks konusunda alay edilmesi kolay birisin."

Dudaklarımı ısırdım. Fark etmişti. Gerçekten çabalıyorduk, gerçekten. "Önden buyurun Bayan Grady," dedi ve elini belime koyarak

arkama koydu ve uçağı ilk adımı attı.

Ben korkuluğı tutundum ve ayağımy kaldırdım. Bacağımy titriyordu, ama burnumdan nefes alıp kalp atışlarımı sabit tuttum.

Bunu yapabilirsin! O senden hoşlanıyor, sen de ondan hoşlanıyorsun. Yanlış bir şey yapmıyorsun.

Merdivenlerin başında bir görevli beni karşıladı. "Günaydın!"

"Günaydın," dedim ve beyaz deri koltuklar ve siyah döşemelerle donatılmış kabine girdim. Sol tarafta dört koltuk birbirine bakıyordu, sağ tarafta ise uzun bir kanep ve masa vardı. Ortada kapalı bir kapı vardı.

Colton'ın omzuma koyduğu eli beni şok halimden uyandırdı ve ben de koltuklardan birine doğru yürüdüm. "Sanırım bu senin de ilk özel uçak yolculuğun."

Hâlâ konuşmadan sadece başımı salladım.

Burada ne işim vardı ki? Beni öldürüp tüm kanıtları parmağımy bile kıpırdatmadan saklayabilecek birine yalan söylüyordum.

Bu haksızlıktı. Colton suçlu değildi. Yine de, biri onu çok uzun süre beklettiğinde çılgına döndüğünü görmüştüm. Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım düğümleniyordu.

Nefes alıp neredeyse boğulacak gibi olduğumda Colton, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim, nefesimi düzenlemek için iki elimi ağızıma kapattım. *Aşırı tepki veriyorsun, Frances. Sakin ol.*

"Uçmaktan korkuyor musun?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç özel uçakla uçmadım." "Gerginliğini azaltmak için bir şey ister misin?"

"Ne gibi?"

"Bir kadeh şarapla başlayalım mı?"

Başımı salladım. Şarap kulağa harika geliyordu. Ceketimin fermuarını açıp kanepeye koydum.

Colton bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu, ben de ellerimi ovuşturdum. Aniden üşüdüm. Belki de gerginlikten dolayıldı. Keskin kokuyu içime çektim ve tatlılık dilimde patladığında gözlerimi kapattım.

Evet, bu çok daha iyi.

"Teşekkürler," dedim, o yanıma oturduğunda. "Kendine de bir bardak doldurmayacak mısın?"

"Hayır. Dilimde senden başka hiçbir şey istemiyorum."

İçeceği yere ve masaya döktüm. "Aman Tanrım! Çok özür dilerim," dedim, masadan bir peçete alıp dökülenleri sildim. Uçuş görevlisi hızla yanıma geldi ve yemin ederim ki içinden "tsk" diye bir ses çıkardığını duydum. Her neyse, bana attığı bakış yeterince onaylamayan bir bakıştı.

Colton ise o kadar çok güldü ki, yumruğunu ağzına bastırdı.

"Bunu bilerek yaptın," diye sertçe fısıldadım.

"Yapmadım. Yemin ederim," dedi nefes nefese. "Ama gelecekte yapmayacağıma söz veremem."

Çocuksu gülümsemesi son savunmamı da yıktı ve ben koltuğuma gömüldüm. Üzerime eğildi ve "Kabinini dağıttığın umurumda değil, ama bir dahaki sefere yutmaya çalış" dedi. Dudaklarıma bakarken, bana acı verici bir şekilde santim santim yaklaşmasını izledim, ta ki sonunda dudaklarını benimkilere bastırana kadar. Dili ağızımın içini süpürdü ve eli koltuk başlığına bastırarak beni koltuğuma daha da batırdı.

"Seni çok istiyorum, Ava."

Başım dönüyordu ve kalbim göğsümde çarpıyordu. Colton beni hem canlı hem de korkmuş hissettiriyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Colton," dedim. "Yavaş gitmem gerek."

Gözlerini kapattı ve sertçe küfretti. "Çok üzgünüm. Haklısın. Seni bir ergen gibi takip ediyorum."

Yanımdaki koltuğa oturdu ve elini saçlarında gezdirdi. "Hızı sen belirle. Ben senden işaret alacağım."

Kontrolü tekrar ele almak, sanki biri kırıcıyı kapatmış gibi hissettirdi. Hızlıca nefes alıp, Colton'a bakmak için yana döndüm. Gözleri kapalı, ağzı düz bir çizgi halinde oturuyordu.

Eğildim. "Teşekkür ederim," diye kulağına fısıldadım. Boynunun yan tarafında tüyleri diken diken oldu ve deri kolçakları sıkı, parmak eklemleri deri kadar beyaz oldu.

"Önemli değil," diye homurdandı ve ben gülümsedim. Bana verdiği güçten başım dönüyordu ve ona karşı gücümü denemek istedim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman tempoyu belirleyen, bir sonraki hamleyi kararlaştıran kişi olmamıştım. Aklım, bir sonraki adımda söyleyeceğim baştan çıkarıcı sözlerle doluydu, ama hiçbirini yüksek sesle söyleyemedim.

"Colton," dedim onun yerine. "Evet, *bebeğim*?"

"Belirlediğim tempoyu beğenmeyebilirsin."

Gülümsedi ama gözlerini kapalı tuttu. "Hareket halinde olduğumuz sürece, *sevgilim*, şikayet etmeyeceğim."

Frances

Uçak Miami'ye indiğinde, pistte bizi bekleyen başka bir araba vardı. Bu sefer Colton benim için arabanın kapısını açtı ve ben içeri girdim. Elini benim elime koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Adam samimiyetten çekinmiyordu. Ben ise halka açık yerlerde sevgi gösterilerine alışık değildim.

Kıyı boyunca sürdük ve ben rüzgarda sallanan palmiye ağaçlarına baktım. Güneş arabanın içine parlıyordu ve ben ceketimi çıkardım, güneşin yüzüme ve boynuma vurmasına izin verdim.

"Hangi otelde kalacağız?" diye sordum, güneş gözlüklerimi takarken.

"Hiçbirinde kalmıyoruz. Burada bir evim var."

Elbette vardı. Özel uçaklar, lüks arabalar, birden fazla ev. Colton'ın hayatı ile benim bildiğim dünya arasındaki uçurum daha da büyüdü. Bizi ayıran sadece benim yalanım değildi. Bazı günler, sanki farklı gezegenlerde yaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Araba, palmiye ağaçlarıyla çevrili gri bir kilitli garaj yoluna girdi. Geniş beyaz sıvalı malikane, benim müstakil evimin en az dört katı büyüklüğündeydi. Önünde iki büyük balkon kapısı, yanında dört garaj ve iki ön kapı vardı, evin girişini nerede arayacağımı bilemedim.

Colton arabadan ilk çıkan oldu ve ben de kendimi zorlayarak onu takip ettim, buraya geldiğimiz için şimdi daha fazla endişe duyuyordum. Ön merdivenlere doğru yürürken, bir araba uzunluğundaki çelik çift kapıya baktım. Böyle kapıları nereden bulabilirdik ki?

Colton, tuş takımındaki şifreyi girip kapıyı açtı. Yüzüme esen rüzgâr ve tuzlu okyanus kokusu beni sardı. Küçük palmiye ağaçları, beyaz duvarlarla kontrast oluşturarak girişi süslüyordu. Ama zemindeki mavi mozaik karolar beni durdurdu.

sanki su üzerinde yürüyormuşum gibi. Tereddütle bir adım attım ve suya batmadığım için gülümsedim.

"Burası inanılmaz, Colton," dedim. O, fuayenin sonuna kadar yürüdü ve cam kapıyı açarak dalgaların sesinin içeri girmesine izin verdi.

"Sen de öylesin," dedi, bana doğru geri yürürken. "Biliyor musun, seni buraya getirdiğim ilk kişisin."

"Öyle mi? Neden ben?"

"Çünkü sen buranın varlığından haberdar değildin."

Komik, ben onun ofisine girene kadar o da benim varlığımı bilmiyordu.

O zaman bile beni başka biri sanmıştı. "Ne

yapmak istersin?" diye sordu. "Emin

değilim. Miami'ye hiç gelmedim."

"Peki, genel olarak ne yapmaktan hoşlanırsın?" Elini kaldırdı ve parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi.

"Şey... Okumayı severim," diye

kekeledim. "Başka ne var?"

"Bilmiyorum." Kişisel hayatım hakkında çok fazla bilgi vermekten çekiniyordum, ama bunun güvenli olacağını düşündüm. "Evdeyken genellikle kardeşim ve büyükannemle kart oynarım."

Gülümsedi. "Kart mı oynuyorsun?"

"Biliyorum. Yüksek sesle söylemek biraz saçma geliyor. Ama büyükannem kaybettiğinde çok sinirleniyor, bu oldukça komik oluyor."

"Bence hiç sıkıcı değil. Aklıma bir fikir geldi."

Başımı eğdim. "Uno falan mı oynamak istiyorsun?" diye alay ettim. Gülümsedi. "Tam olarak değil. Akşam yemeği için üstünü değiştirmeye ne dersin? Sonra

Seni hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yere götüreceğim."

Midem hafifçe kıpırdadı. Randevumuzu planlamadaki gizemli tavrı beni heyecanlandırdı. Uzun zamandır sürprizlerden hoşlanmıyordum. Ama açıklayamadığım bir nedenden dolayı Colton'a güveniyordum.

"Tamam. Bana on beş dakika ver."

Eğilip dudaklarıma öptü. "Burada bekliyor olacağım."

Merdivenlerin yarısına kadar koştum ve döndüm. "Nereye gideceğim? Bu yerde kaybolabilirim."

Gülerek benimle birlikte merdivenleri çıkıp koridordan geçtik. Sert ahşap zeminli bir yatak odasına girdi

, şömine ve ortasında dört direkli bir yatak vardı. "Banyo şurada," dedi ve soldaki kapıyı işaret etti. Sonra yatak odasının kapısını arkasında kapattı.

Çantamın fermuarını açtım ve yanımda getirdiğim siyah bir elbise ile topuklu sandaletlerimi çıkardım. Banyoda kendimi tazeledim ve olabildiğince çabuk giyindim. Makyajımı düzelttim, saçlarıma sprey sıktım ve hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde hazırlanmıştım. Adrenalin damarlarımdan akıyordu ve ellerim titriyordu.

Bu heyecan mı, yoksa gerginlik mi? Belki ikisi de biraz.

Kırmızı ruj sürdükten sonra aynaya son bir kez baktım ve başımı salladım.

Başarabilirsin Frances. Korkma.

Giriş salonundaki bir bankta oturmuş, telefonuyla meşgul olan Colton, merdivenlerden indiğimi görmedi.

Son basamağa geldiğimde "Merhaba" dedim.

Başını bana doğru çevirdi. "Selam..." Cümlesinin ortasında durdu ve elini dudaklarına götürdü. "Vay canına. Harika görünüyorsun."

Elbiseyi işaret edip "bu eski şey" demek istedim ama bunun gerçeğe çok yakın olduğunu ve komik olmayacağını biliyordum. Bunun yerine ona teşekkür ettim.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Elimi tutarak ön tarafta park etmiş kırmızı bir spor arabaya doğru yürüdük. "Henüz değil," dedi ve arabanın kapısını açtı.

İçeri oturduğunda bana döndü ve dudağını ısırdı. "Sen tehlikelisin, biliyor musun? Bu gece seni adamlardan koruduğum için hapse girebilirim."

Gülerek başımı salladım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü repliklerden biri."

"Tamam, Bayan Grady. Oyunumu geliştirmek için çalışacağım. Şimdi, bakalım sizde var mı?"

Dairesel garaj yolundan çıkıp ana yola girdi. Yolcu penceresinden geçtiğimiz evleri izledim ve bu kadar büyük ve lüks bir evde yaşamak nasıl olurdu diye hayal ettim. İçerideki insanlar sahip olduklarının farkında mıydılar? Bunun değerini biliyorlar mıydı? Yoksa bir sonraki satın alımlarını mı düşünüyorlardı?

Birkaç dakika sonra, Colton karanlık bir yola girdi ve korku tanıdık yüzünü gösterdi. "Neredeyiz?" diye sordum, parmaklarım

göğsümde açılmıştı. Nefes almama yardımcı olması için yakamı aşağı çekmek istedim, ama beni boğan tek şey kendi düşüncelerimdi.

"Colton?" diye fısıldadım, karanlık ormana ve karanlık yola bakarak. O cevap vermediğinde ve yol aydınlanmadığında paniğe kapıldım.

Geçmişimden, bir daha asla dönmek istemediğim bir yere götürüldüm. Karanlık ve dar bir yerdi ve korkmuştum. Onun adını defalarca haykırdım ama o gelmedi. Kimse gelmedi. Uzun bir süre kimse gelmedi.

"Colton, geri dön. Geri dönmek istiyorum. Beni nereye götürüyorsun?" diye bağırdım.

"Hey," diye sakinleştirdi beni, boynumdaki deriyi parçalayan elime uzanarak. Nefes alamıyordum.

"Ava. Ne oldu?" diye sordu ve elimi uyluğunun üzerine koydu.

Önümüzde küçük bir ışık parıldadı ve göğsüm rahatladı. "Geldik," dedi ve yolun en üstüne çıktı. Parlak ışıklar devasa bir otoparkı aydınlatıyordu. O kadar çok ışık vardı ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Yanıp sönen tabelayı okudum: CASINO.

Arabayı park ettikten sonra Colton motoru kapattı ama dışarı çıkmadı. Bunun yerine bana döndü ve elimi tuttu. "Orada ne oldu?" Beklerken kaşlarını çattı.

Yutkundum. Utanmış ve hala biraz korkmuş bir halde, gözlerim yaşlarla doldu ama onları tutmaya çalıştım. "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi, yüzüme bakarak. Yoğun bakışları zırhımı delmeye çalışıyordu, ama zırhım hala sağlamdı. "Geri dönmek ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Aptalcaydı. Bazen karanlık yerler beni tetikliyor. İyiyim," dedim, ama sesim iyi olmaktan çok uzaktı.

"Emin misin?"

"Evet." Elini sıktım ve arabanın kapısını açtım. Kapalı arabada daha fazla kalmaya dayanamıyordum. Kolunu omzuma dolayarak beni girişe doğru götürdü. Gözlerimi kapattım ve onun sıcaklığının beni rahatlatmasına izin verdim. Gülümsedim.

Bir kolumu beline doladım ve teşekkür etmek için elini sıktım.

Cam kapıyı açtı ve hemen makinelerin sesleri ve bağırışlar bizi sardı. Yüzlerce insan büyük bir odada toplanmıştı. Bana dev bir oyun salonu gibi geldi, ama daha iyi aydınlatılmış ve ücretsiz soda ve su dağıtan personel vardı.

"Nereden başlayalım? Kartları, zarları mı yoksa slot makinelerini mi seversin?" diye sordu Colton.

"Hmm. Emin değilim. Daha önce sadece slot makineleri oynamıştım."

"Peki, bu hafta sonu yeni şeyler keşfetmeye ne dersin? Gidelim mi?" Beni slot makinelerinin dar sıraları arasından geçirdi.

"Bu senin ilk seferin olduğu için sana kolaylık göstereceğim," diye kulağıma fısıldadı ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Benim yüzümden zevkinden ödün vermek zorunda değilsin," dedim, onu engellediğimden korkarak.

"*Tatlım*, benim zevkim tamamen sana bağlı," diye fısıldadı.

Colton'ın sözleri vücudumu sarstı ve beni bu lanet slot makineleri gibi aydınlattı.

Kalabalığı işaret ederek, "O ne?" diye sordum. Kalabalık hemen inledi ve bazıları ellerini havaya kaldırdı.

"Hadi öğrenelim." Beni kalabalığa doğru götürdü ve ben de küçük bir boşluktan geçerek bir göz atmak için sıkıştım. Büyük bir oyun masası herkesin dikkatini çekmişti. Bir adam masanın başında durmuş bir çift zar atıyordu. Kalabalık yine inledi. "Belki de enerjiyi değiştirme zamanı gelmiştir," dedi Colton, saçlarımı omzumdan çekerek. "Bahis yapmak ister misin?"

Kafamı salladım. "Bu oyunda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Çoğu zaman, oynamak için en iyi zaman budur. Acemi şans falan."

Etrafımdakilerin yüzlerine baktım. Attığım zar yüzünden onların tekrar inlemelerine neden olmak istemiyordum. "Belki daha az toplumsal, daha çok bire bir bir şey olabilir."

"Ah, sanırım buldum." Beni büyük kumar masasından uzaklaştırıp daha küçük, yarım daire şeklinde bir masaya götürdü.

"Hiç Black Jack oynadın mı?"

"Hayır. Ama nasıl oynandığını biliyorum." "Harika. Otur."

"Colton, hayır. Yapamam. Yanımda nakit bile yok."

Gülümsedi ve masaya elli dolar bıraktı. "Bana sonra ödersin," dedi.

"Ya herkesi mahvedersem?"

"Ben en sondaki koltuğa oturacağım, sunucu pozisyonuna. Kimse sadece orayı fark eder. Benim yanımda güvende olursun." Ona inandım.

"Bu soğuk bir deste," dedi sağımdaki bir oyuncu. Ne anlama geldiğini bilmediğim için cevap verdim. "O zaman ısınmasını umalım."

Gülümsedi ve krupiyeye döndü. "Kartları o koysun."

Krupiyer bana bir kart uzattı ve desteye işaret etti. Colton'a döndüm, vazgeçmeye hazırdım. Elini parmaklarımın üzerine koydu ve "Kartı destenin herhangi bir yerine koy" dedi.

Ben başımı salladım ve kartları kesmek için elimi hareket ettirdim. "Ben olsam daha yakına getirirdim," dedi Colton alçak sesle.

"Ne?" diye bağırdım.

Gülerek uyluğumu okşadı. "Sakin ol. Sadece dalga geçiyorum."

"Komik değil, Colton."

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri kızardı. "Tanrım. Adımı söylemene bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyordum."

Yüzüm kızardı ve kartımı çevirdim. İkiydi. Masada görünen kart kraldı. Masadaki diğer kartları gözden geçirdim. Üçler, dördüler ve altılar.

Masamızdaki ilk oyuncu bir kart istedi. Yedi çıktı. "Bir kart daha verin" dedi oyuncu. Bu sefer krupiyeye üçlü bir kart çevirdi. "Duruyorum" dedi.

Yanımdaki oyuncu da benzer bir seri yakaladı.

Kartıma tekrar baktım. Toplamda sadece on iki puanım vardı. Yirmi bir puan almam gerekiyordu, ama şu ana kadar kralım dışında başka bir resim kartı çıkmamıştı. Kart istersem ve o kart kral, kız veya vale çıkarsa, benim için oyun biterdi. Bunu biliyordum.

"Duruyorum," dedim.

Colton kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Başımı salladım ve onun kartına baktım. Masaya bir altı gösterdi.

"Tamam," dedi, sonra krupiyeye, "Bana kart ver."

Krupiyer bir sonraki kartı çevirdi. Pik kızı. "Lanet olsun," diye küfreden Colton, elindeki kartları çevirdi. Elinde karo vale vardı.

"On altıda durmalıydın dostum," dedi yanımdaki adam. "Tavsiyen için teşekkürler," diye mırıldandı Colton. Ama hepsi bu kadardı.

Adam tehdit etmedi. Ona bağırmadı ya da hakaret etmedi. Bir pislik olarak tanınmasına rağmen, Colton bazen kendini kontrol etme yeteneğiyle beni şaşırtıyordu.

Krupiyer kendisi için bir kart çevirdi ve o kart bir kraldı. Bu ona on altı verdi ve benim on ikimi yendi. İç geçirdim. "Bu berbat. Kaybettim."

"Bekle," dedi Colton. "Krupiyer on altıda duramaz. Kart çekmek zorundadır."

Serbest elimi yumruk yaptım ve bekledim. Krupiyer'in açtığı bir sonraki kart, kupa valesi idi.

"Evet," diye bağırdı yanımdaki adam.

"Kazandım mı?" diye sordum, Colton'a dönerek. O da kolunu belime doladı ve yanağıma öptü.

"Kazandın, *tatlım!*" dedi.

Kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. "Kazandım! İlk elimde kazandım!" Beni sıkıca kollarında tuttu. Ondan uzaklaştığımda, "Sanırım acemi şanssı," diye düşündüm.

"Hayır. Sadece şanslı değildin. Akıllıca oynadın." Sonra beni nazikçe öptü. "Ama belki daha sonra şanslı olan ben olurum."

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi sakladım ve krupiyeye döndüm. "Tekrar oynayalım."

Sonraki beş eli kazandım. Yanımdaki adam benimle tokalaştı ve Colton en az iki kez "Aferin kızım" diye bağırdı.

O gece altı yüz dolar kazandım. Daha fazla kazanabilirdim, ama Colton önerdiğinde iki katına çıkarmaya cesaret edemedim.

"Bu, hayatımda elime geçen en büyük para," dedim, banknotlara bakarak.

"Kazandığın parayla ne almayı planlıyorsun?" diye sordu, boş elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Tereddüt etmeden "Kitap!" diye cevap verdim. "Görünüşe göre tam bir kitap kurduymuşsun."

"Benim için değil," diye açıkladım. "Kardeşim için. İlkbaharda üniversiteye başlayacak. Onları çevrimiçi okuyacaktı, ama şimdi ona vurgulayabileceği kitaplar alabilirim!"

Bana baktı ve başını salladı. "Sen harikasın."

Gülümsedim. "Ben harika bir ablayım, biliyorum."

"Yemeye hazır mısın?" diye sordu Colton arabaya bindiğimizde.

"Kesinlikle."

"Evde yemek yersek sorun olur mu? Artık seni bir oda dolusu insanla paylaşabileceğimi sanmıyorum."

Ev. Bu tek kelime içimi nasıl da ısıttı. "Kulağa harika geliyor."

Colton

Ava gerçek biriydi. Sahte değildi ve çok yüksek sesle gülmekten ya da normal soda içmekten çekinmiyordu. Onu gerçekten sevmeye bağlamığtım. *Kahretsin.*

Kazançlarını kardeğine kitap almak için haralayacağını söylediğinde, neredeyse diz çöküp evlenme teklif edecektim. Yani, evlenmek bile istemiyordum ama o bana bu dğnceleri ağıladı.

Eve geri dönerken, trafik ığıklarında ona dönüp baktım. Pencereden dığarı bakarak, parmağına kahverengi saçını doluyordu. Kendimi, onun etine dolanan o sa teli gibi hissettim. İimi burkuyor ve hiç söylemeyi hayal etmediğim şeyler söylemek istememe neden oluyordu. Mesela "eve". *Bu nereden ıktı?* Neden sadece "bana" demedim ki?

Eve vardığımızda motoru kapattım ve ona dönerek oturdum. Bu kadında beni sürekli kendine çeken bir şey vardı. Elinden bukle saçını çekip parmaklarını öptüm. Hava sıcak olmasına rağmen parmakları soğuktu. "İçeri girelim," dedim.

Arabadan indikten sonra, onu kendime yaklağtırdım ve çıplak kolunu ovuğturdum. Derisinde tüyleri diken diken olmuğtu ve ben onları vücudundan silmek istedim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi, dudağını ısırarak. Gergin görünüyordu.

"Suği sever misin?" diye sordum, n kapının kilidini açarken. " severim."

"Harika. Rahatına bak."

Sandaletlerini çıkardı ve mavi porselen zemin üzerinde çıplak ayakla yürüdü. Sırtının yarısına kadar uzanan uzun saçları ve seksi kalça sallamalarıyla, beni bağtan çıkarmak için buraya gnderilmiğ bir deniz tanrıçasını hatırlattı.

Buzdolabından bir tepsi suşı çıkardım. Çalışanlarım buzdolabını her zaman doldururdu ve suşı benim temel gıdalarımından biriydi. Acılı mayonez ve wasabi'yi alıp tepsiyi yemek odasına taşıdım. Ava da bana katıldı.

"Buradan manzara çok güzel," dedi, çift kanatlı Fransız kapının önünde durarak.

"İnanılmaz." Gün batımını arka plan olarak silüetini hayranlıkla izlerken sesim alçaldı. "Neden dışarıda yemiyoruz?"

Parlak gülümsemesi, bu fikrin ona hoş geldiğini gösteriyordu. Fransız kapıları açtığımda, tuzlu okyanusun kokusu beni sardı. Tepsiyi gri ve beyaz renkli divanın yanındaki küçük beyaz sehpa koydum. Rahatça oturabilmemiz için yastıkları düzenledim.

"Önden buyurun," dedim, yastıkları işaret ederek.

O, divana uzandı ve bacaklarını gerdi. Ben de yanına oturdum ve ikimiz de huzur verici manzarayı seyrederken elini tuttum. Arka bahçe batıya bakıyordu. Hiçbir engel yoktu; bizimle gün batımı arasında hiçbir şey yoktu. Mükemmeldi.

"Bu gerçek dışı gibi," dedi, yanıma sokuldu. Uçan bir kuşun yolunu izlerken onun bakışlarını takip ettim. Kafamı çevirip ona baktım ve aynı fikirde olduğumu söyledim. "Kesinlikle öyle." Onun dolgun dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. "Ama hayal edebileceğim her şeyden daha iyi."

Bana dönüp gülümsedi, yanakları çekici şeftaliler gibi yuvarlaklaşmıştı. Göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını bilmek istedim, bu yüzden başparmağımı yüzünde gezdirdim. Pürüzsüz cildi, pürüzlü ellerimde kadife gibi hissettirdi.

"Yemeye başlayalım mı?" diye sordu, omzunu kaldırarak tepsiye bakıp dudaklarını ıslattı.

Onun dilini görünce içimden inledim. Dikkatimi başka yere yönlendirmek için, divanın yanındaki masanın üzerindeki tepsiyi aldım ve yiyeceklerin onun tatlı ağzını aklımdan çıkarmasını umdum. "Önce bayanlar."

O, bir çift çubukla sebze ruloyu aldı ve bir ısırık aldı. "Mmm. Bu gerçekten çok iyi."

Ağzıma bir dinamit rulo attım ve yengeç, avokado, karides ve salatalığın tadını çıkardım. "Fena değil. Ofisin aşağısındaki yer kadar iyi değil ama."

"Gerçekten mi? Oraya hiç gitmedim." Bir parça daha aldı.

"Geri döndüğümüzde seni götürmem gerekecek," dedim, onunla gelecek için planlar yaptığımı fark ederek.

"Suşi kesinlikle bir ziyafet. Büyükanнем suşi yemediği için evde hiç sipariş etmiyoruz."

"Hiç denedi mi hiç?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Marco, fazla pişirilmemiş hiçbir şeye güvenmediğini söylüyor," bu sefer kıkırdadı. "Ama o, ailenin şefi olarak her zaman onunla rekabet halindedir."

Mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Ailenle çok yakınımsın."

"Evet," dedi, bir parça zencefil alıp bir sonraki parçanın üzerine koydu. "Peki ya sen? Kardeşin Ryan'ı birkaç kez gördüm. Başka kardeşin var mı?"

"Evet. Luke adında bir kardeşim daha var. O en küçüğümüz, ama kimse ona bunu söylemesin." Gülümsememi durduramadım. Kardeşlerim hakkında konuşmayı çok seviyordum.

"Peki ya ailen? Bu bölgede mi yaşıyorlar?" diye sordu.

Ailemden hiç bahsetmedim. Hiç. Geçmişte olanlar kimseyi ilgilendirmiyordu ve onları her düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu. Ama bu sefer, Ava'ya daha fazlasını anlatmak ve onlarla ilgili bir şeyler paylaşmak istedim. Ama sözler dudaklarımdan çıkmadı. Her zamanki hazırlıklı sözlerim galip geldi. "Ailem biz küçükken öldü. On sekiz yaşına kadar koruyucu ailemle yaşadım, sonra kardeşlerimle birlikte taşındık. O zamandan beri sadece üçümüz varız."

"Üzgünüm, Colton. Bilmiyordum." Gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı ve ruhumun derinliklerine dalarak daha fazlasını aradığını hissettim.

"Çok uzun zaman önceydi. Ama hala bunun hakkında konuşmak benim için zor." "Anlıyorum," dedi başını sallayarak. Gözleri hala benimkilere bakıyordu.

"Bazen geçmişimizde kelimelerle ifade edilmesi çok zor olan şeyler olur."

Onun sadece benim deneyimimden bahsetmediğini fark ettim. Arabadaki tepkisine bakılırsa, geçmişinde karanlık bir sır saklıyordu. Ne kadar bilmek ve ona yardım etmek istesem de, benden karşılık beklemesi korkutuyordu. Bu yüzden, elimden geldiğince konuşmayı sonlandırdım.

"Kardeşlerimi taşındıktan sonra hayatımıza devam ettik ve o zamandan beri geriye bakmadım." *Yalancı.*

Her gün geriye baktım ve annemin mücevherlerinin kalan parçalarını bulana kadar da bakmaya devam edecektim. O zaman rahatlayabilecektim. O zaman kendimi affedebilecektim.

O derin kahverengi gözler beni bırakmadı, ama dudakları biraz yukarı doğru kıvrıldı. "Yanlış anlama, ama ben senin babamın parasını miras alan zengin, güven fonu bebeği olduğunu sanıyordum."

Gülümsedim. "yleyim."

Ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bunu söylediğim için özür dilerim."

Kızardığında çok sevimliydi. Sıcak bir ateşin önünde oturmayı hatırlattı bana. Onu kendime doğru çektim ve ikimizi yastıklara yaslادım. "Babamın kendi şirketi vardı. Annemle babam vefat ettikten sonra, babamın avukatı reşit olana kadar hisselerimizi emanet hesabına koydu. Parayı alıp Crawford Corp'u kurdum. Büyük bir servet değildi, ama o para olmasaydı şirketi kurmak için gerekli sermayeyi asla biriktiremezdim."

"Bunun güven fonu bebeği olmakla aynı şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

"şu anki konumumuza gelmek için çok çalışmak zorunda kaldık, ama ailem hayattayken hiçbir şeyimiz eksik değildi."

"Onlar öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

"ok geensin." Sesindeki endişe, geçmişimin sırlarını korumak için inşa ettiğim duvarı yıktı.

"Ryan yedi, Luke ise beş yaşındaydı."

"Seni büyüten koruyucu ailelerin olduğu için şanslıydın."

enem gerildi ve yumruğumu sıktım. Duvar yeniden yükseldi. "Onlara tazminat ödendi," diye ıkabildiğim tek kelime buydu.

O başını salladı ama daha fazla ısrar etmedi. Burun deliklerimden nefes verdim ve konuyu değiştirdim. "Ailen nasıl?"

"Onlar çok otoriter," dedi burnunu çekerek ve eliyle ağzını kapattı. "Ama onları seviyorum. Ailem asla kızgın bir şekilde yatmamıza izin vermezdi, Marco ile kavga edip barışmamıza asla izin vermezdi. Çocukken bundan nefret ederdim, ama bu bizim yakın bir bağ kurmamıza yardımcı oldu." Yastığın zerindeki ipi oynadı

oyladı. Sonra yumuşak bir sesle ekledi, "Kardeşim için her şeyi yaparım."

"Kendi evine taşınmayı hiç düşündün mü?"

Gözlerini devirdi. "Her zaman. Ama şu anda ne kirayı ne de yaşam masraflarını karşılayabilirim. Yine de beş yıllık bir planım var."

"Patronun tam bir pislik olmalı. Ona zam istemelisin." "Belki de isterim," dedi ve dizleriyle bana hafifçe vurdu.

Başını eğdi, utangaçça kaçtı ve saçları yüzünün önüne düştü. Artık onu görememek beni rahatsız etti. Saçlarını kulağının arkasına iterek, şakağına hafifçe öptüm. Sonra daha aşağıya, çenesinin yanına. Etrafımızdaki dünya ve geçmiş kaybolurken dudaklarım kendi iradesiyle hareket ediyordu. O, her şeyi unutmak istememi sağladı.

Dudaklarımı boynuna doğru kaydurdım ve köprücük kemiğini yaladım, dilimi ortasındaki küçük çukura kaydurdım. Ne kadar ileri gidebileceğime dair ondan bir işaret beklerken, o keskin bir nefes aldı.

Hızı onun belirlemesi gerekiyor, Colton.

Ona yer açmak için geri çekildim, ama o başını geriye attı ve omuzlarımı tuttu. *Evet*, içimden sevinç çığlıkları attım. Onun boynunu keşfetmeye devam ederken, çiçek kokulu parfümü beni sarhoş etti. Dudaklarıma değen cildi ipek gibi yumuşaktı.

Elbisesinin üzerinden göğsünün ucuna ulaştığımda, dilimi oraya da gezdirdim. Kafamı göğsüne bastırdı, parmaklarını saçlarıma gömdü ve ben aklımı kaçırdım.

Yumuşak bir iniltiyle onu divana ittim ve yastıkları yere saçtım. Bileğini yakalayıp başının üzerine çektim, sonra diğer koluna da aynısını yaptım, göğüslerini tadabileceğim yüksekliğe kaldırdım. *Mmm.*

O inledi ve ben onun tepkisine gülümsedim. Sonra vücudu gerildi, sanki altımda bir ceset varmış gibi, ve ben başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gözleri kapalıydı ve dudakları ağzının içine çekilmişti.

"Ava, *tatlım*. Ne oldu?"

O başını salladı ve ben de ellerini bıraktım. Kendimi ondan kaldırdım, ama gözlerimi onun solgun yüzünden hiç ayırmadım. Yüzü pürüzsüzdü

, önümüzdeki okyanus gibi durgundu. Gözlerini açtığında, gözlerinde gördüğüm uzak bakış göğsümü delip geçti.

"Beni tutmaktan hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. Biri ona zarar vermişti ve hayatımda ikinci kez cinayet işlemek istedim. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

Kafasını salladı ve ellerine bakarak, "Önemli değil," dedi.

"Benim için önemli," dedim, sözlerin göğsümde yankılandığını hissederek.

Vücudunu bana doğru çevirdi. Gözleri yüzümde dolaştı, sanki sözlerimin arkasında gizli bir şey arıyormuş gibi. Ama ben her birini içtenlikle söylemişim. Yavaşça elini kaldırdı ve başparmağını yanağımda ileri geri hareket ettirdi. Aramızda bir şey kıvılcımlandı, tutku ve şehvetten daha fazlası. Ne olduğunu bilmiyordum, ama geçmiş ilişkilerimde vermeye razı olduğumdan daha fazlasını gerektirdiğini biliyordum.

Yüzümü çevirip, elinin içini öptüm. Kim onu incitebilirdi ki? "Üzgünüm, Ava," diye fısıldadım. "Onları durdurmak için orada olmadığım için üzgünüm."

"Ben iyiyim." Bana zayıf bir gülümseme attı. "Çok uzun zaman önceydi." Sonra parmaklarını yanağımda gezdirerek fısıldadı, "Sende bir şey beni daha fazlasını istememe neden oluyor. Daha fazlasını hak ettiğimi hissettiriyor."

"Sen her şeyi hak ediyorsun," diye fısıldadım. Yüzüne biraz daha yaklaştım ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım. "Yavaş yavaş ilerleyebiliriz," dedim.

Nefesi düzelmişti. "Ben, şey, bunu uzun zamandır yapmadım," dedi.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diye onu teselli ettim.

"Belki... belki kontrol bende olursa... Sanırım... bunu isterim."

Bu sefer, zorlukla yutkundum. Gözlerinde, arzu ve endişe arasındaki mücadelenin izlerini gördüm ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilemedim. Bu yüzden, sadece başımı salladım.

Bir dizini vücudumun üzerine kaldırdı ve bacaklarımın üzerine oturdu. Elleri gömleğimin üzerinden göğsüme doğru kayarken bakışlarım ellerine sabitlendi. Kumaş olmasına rağmen, cildime dokunan her dokunuşun tadını çıkardım. Etek ucunu çekerek yavaşça göbeğime kadar topladı ve dudaklarını karnıma bastırdı. Ağız, öptüğü her yeri damgalıyormuşçasına tenimi yakıyordu.

Hareket etmek ya da onu korkutmak istemediğimden, vücudumdaki her kasımı gererek kendimi yerinde tuttum. Ellerim onu aşağı çekip başını dudaklarıma bastırmak için seğirdi, bu yüzden ellerimi yanımda yumruk yaptım. O bana bakıyordu, ama ben gözlerimi kapattım ve onun gözlerindeki ateşi gördüğümde arzumu kontrol etmek için mücadele ettim. Narin parmakları gömleğimin düğmelerini açtı ve elleriyle çıplak göğsümü okşadı, meme uçlarımı okşamak için durdu.

Omurgamdan ve bacaklarımdan bir titreme geçti. Nefesi boynumu gıdıkladı ve omzumun yanındaki yeri emdiğinde irkildim. Basit bir öpücüğe hiç bu şekilde tepki vermemiştim. "Sana dokunabilir miyim?" diye fısıldadım, gözlerim hala kapalıydı, bana izin vermesini dileyerek.

"Evet," diye fısıldadı kulağımın yanında.

Yavaşça, ellerimle kalçalarını okşadım ve onu orada tuttum.

"Bana dokunmak istediklerini söyledin, Colton. Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Gözlerim birden açıldı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. *O kadar* güzeldi ki. "*Tatlım*, şu anda sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilersen korkarsın. Vücudun titreyene ve beni yalvarana kadar ellerimi teninin her santimetresinde gezdirmek istiyorum."

Arzu gözlerinde parlıyordu. Başını eğdi ve dilini dudaklarımdan arasına soktu, içinden bir inilti yükseldi. Ellerim yüzüne, boynuna, göğüslerine kaydı. Başını kaldırdı ve dudaklarını yaladı, o anın büyüüne kapılmıştı.

Yavaşça, elbisesini omuzlarından aşağı çektim ve sütyenini ortaya çıkardım. İnce dantelli bir sütyendi ve başımı kaldırıp onu yalamaya başladım. O da başımı orada tuttu ve ben de büzülmüş ucunu emdim. Çıkardığı sesler beni çılgına çevirdi, arkamızdaki okyanusun sesini bastırdı. Ellerimi kalçalarına doladım ve yumuşaklığını bana doğru ittim, bu bana sadece geçici bir rahatlama sağladı, sonra zonklama yeniden başladı. Eğer o da benim çektiğim işkencenin yarısını çekiyorsa, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Elbisesinin eteğini kaldırdım ve külotunun kenarına doğru ilerledim. O da dantelden yapılmıştı. Bu karmaşık kumaş, cildime hiç bu kadar iyi gelmemişti.

Başparmağımı klitorisine bastırduğымda, yine inledi. "İyi misin?" diye sordum. Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Devam ettim, bu sefer başparmağımla daireler çizerek. Ağzı açıldı ve gözleri geriye devrildi. Yaklaşmıştı. Nefesi sertleşmişti ve daha fazlasını isteyen bir şekilde başparmağıma doğru sallanıyordu. Basıncı artırmadan önce, pantolonumun düğmesiyle uğraşmaya başladı.

"Emin misin?" diye sordum, nefesimi tutarak.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Ama korunuyor musun?"

O yavaşça pantolonumun fermuarını açarken ben cüzdanımı çıkardım. Prezervatifi takarken ona olan arzum daha da arttı ve sonunda vücudunu benim üstüme yönlendirdiğimde, onun içine girmenin zevkinden sertçe inledim. O çok sıcak ve yumuşaktı.

Başımı yatağa geriye atana kadar beni sıktı. Omuzlarımda kendini tutarak, vücudunu bana doğru salladı, sürtündü ve ezdi.

İçgüdüsel olarak ellerim kalçalarına gitti ve parmaklarımı etine bastırarak aşağı doğru ittim. Ne yaptığımı fark edince tutuşumu gevşettim. O ise farkında değilmiş gibi görünüyordu ve üzerimde daha hızlı hareket ediyordu.

Klitorisini tekrar bastırdım ve elleri saçlarına uçtu, omuzlarından kaldırdı. Ellerini arkasına getirip bacaklarıma tutundu, sırtını kavisledi. Arkasında yıldızlar varken beni süren bu güzel kadın, asla unutamayacağım bir görüntüydü.

Başparmağımla onun ritmine göre dairesel hareketlerle gezdirdim ve o inledi.

"Colton," diye nefes nefese söyledi ve dudaklarından çıkan adımın sesi bana zevk verdi. "Evet!" diye bağırdı. Bacakları sertleşti, parmakları uyluklarımı sıktı ve öne doğru düştü.

Ah, evet.

Kalçalarımı yataktan kaldırdım ve onun içine derinlemesine ittim. Kendimi sonuna kadar gömdüm. Bağırarak için dudağımı ısırdım, sonra hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım. *Vay canına.*

Bu inanılmazdı.

Onun düzensiz nefesleri boynumu gıdıkladı. Vücudu, göğsümün hızlı hareketleriyle birlikte yükselip alçaldı. Elbisesini omuzlarına kadar çekip vücudunu örttüm, sonra kollarımı ona doladım ve sıktım. Onu asla bırakmak istemedim.

Frances

"Ne yaptın?" Erika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve elleri kalçalarına gitti.

Kızacağını biliyordum, ama Colton'la geçirdiğim hafta sonunu birine anlatmam gerekiyordu. Erika'dan çok az şey sakladım. *Onu* bile tanıyordu.

"Harikaydı," dedim, sabah kahvemi tutarken on ikinci katın ortasında küçük bir pirouette yaptım. Colton toplantıdaydı ve ofisinin kapısını kapalı tutuyordu.

"Mutlu olduğuna sevindim. Gerçekten, Frances," dedi Erika. "Ama bu oyunu sonsuza kadar sürdüremezsin. Bu hafta sonu işten ayrılıyorsun ve kalbinin kırılmasını istemiyorum."

Kahvemi masasına koyup kollarımı kavuşturdum. "Neden benim adıma mutlu olamıyorsun?" Gözlerim yaşardı ama kendimi tuttum. Onun sözleri canımı yakıyordu çünkü onlara karşı çıkamazdım. "Sadece bunu mümkün olduğunca uzun süre tadını çıkarmak istiyorum. Bu çok mu fazla bir şey? Sonunda kendim için bir şey istemek?"

Masadan kalktı ve bana sarıldı. "Benden çok şey istemiyorsun. Ama kendinden çok şey istiyorsun. Seni tanıyorum. Bu işin daha da ileri gitmesine izin verirsen yıkılırsın." Tek bir gözyaşı damlası süzüldü ve ben hemen onu sildim. "Belki de çok geç kalındı," dedi ve parmağını yanağımda gezdirerek bir sonraki gözyaşını sildi.

"Sonunda beni gerçekten seven ve bana karşı nazik olan birini buldum," dedim, sırtımı düzelterip kendi gözyaşlarımı silerken.

"O senin adının Ava Grady olduğunu sanıyor. Bu gerçek değil ve işler daha da ileri gitmeden ona söylemelisin."

Hedefi doğruydu ve sözleri kalbimi vurdu. Frances Netto ile sevişmemişti. Ava Grady ile seviştiğini sanıyordu. Haklıydı. Zaten çok ileri gitmiştim. Bir adım geri atmalı

ve dört gün sonra temelli ayrılmadan önce Colton'dan uzaklaşmalıydım. Ama yapamadım.

"Bana dört gün ver," diye yalvardım. "Dört gün mutluluğu hak ediyorum."

"Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bu yüzden şimdi bitirmeni istiyorum."

"İyi olacağım. Söz veriyorum."

Erika bir elini kalçasına koydu, diğer eliyle beni işaret etti. "Dört günün var, sonra dışarı çıkıp sarhoş olacağız, böylece tüm bu karmaşayı unutabilirsin."

Erika'nın sarhoş olup, her zamanki gibi barmeni tavlamaya çalıştığını hayal ederek gülümsedim. Ama aynı zamanda, Colton'ı asla unutamayacağım düşüncesinin zihnimde güçlenmesini gizlemek için de gülümsedim. "Anlaştık," dedim ciddiyetle ve ona sarıldıktan sonra odama geri döndüm.

Colton'ın kapısı hala kapalıydı, ama panjurları açıktı. Ofisinde volta atıyor, sesini on ikinci kattaki herkesin duyabileceği kadar yükseltiyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, yürümeyi bıraktı ve içeri girmem için eliyle işaret etti. O sarı bir yapışkan nota bir şeyler karalarken, ben masasına yaklaştım: Morgan dosyasını getirir misin?

Başımı salladım ve Morgan dosyasında bulunan tapu kayıtlarını ve diğer evrakları almak için ofisinden ıktım. Yeni bir dosyalama sistemi uyguladım ve her şeyi saniyeler içinde buldum.

"Senin neyin var böyle?" Colton telefona bağırdı. "Projeyi bile başlatamıyorsak, Morgan'ı bu mülkü bize satması için nasıl ikna edeceğiz? Bu planları iki gün önce belediye başkanının onayına sunman gerekiyordu." Masaya yumruğunu vurdu ve ben irkildim. Kendimi tutamadım.

Colton'ın gözleri benimkilere dikildi ve ben de dosyaları telefonun yanına bıraktım. Oradan ayrılıp ona mahremiyetini geri vermek üzereydim ki, eli masadaki elimi kapattı. Parmakları benimkilerin üzerine kıvrılırken, ellerindeki tendonlara baktım. Kafamı kaldırdığımda, gözlerindeki endişe beni etkisiz hale getirdi. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve kalp atışlarım yavaşladı. Onun fke patlamasının beni ne kadar korkuttuğunu fark etmemiştim, ama o fark etmişti.

Başparmağıyla elimi okşadı ve bu basit hareket kalbimi eritmeye yetti. Bu adamı seviyordum. Bu sinirli, zeki, seksi adamı seviyordum. Panikledim.

Ona gerçeği nasıl söyleyecektim ve yaptığım her şeyin ailem için olduğunu ona nasıl anlatacaktım? Beni yeterince önemseydiğini ve gerçeği kabul edeceğini umarak dua ettim.

Diğer elimi kaldırıp, bebek mavisii gömleğindeki kırıksıklıkları düzelttim. Gömleğin altında tişört giymemişti, bu yüzden parmaklarım engelsizce keşfe çıktı. Elimi kolu boyunca yukarı doğru hareket ettirip, parmaklarımı onun iri pazılarına doladım ve sıktım. O benim saçımı düzeltirken, karnımda kelekler uçmaya başladı ve gökyüzüne yükseldi. Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğumda, koyu yeşil gözlerinde dans eden minik sarı kıvılcımları izledim.

Onun gözlerini böyle ısıtmıştım. Ben. Ava Grady değil, ben — onun karşısındaki kadın. İçimde bir güç dalgası hissettim ve güvendiğim biriyle bu gücü kullanma yeteneğimi test etmek istedim. Her zaman yapmak istediğim ama yargılanmaktan korktuğum bir şey yapmak istedim. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, elimi pantolonuna uzattım ve düğmesini açtım. Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına yerleştirdim ve dilimi yavaşça alt dudağına kaydırđım.

"Efendim, şu anda belediye başkanının ofisine gidiyorum," hoparlörden gelen bir ses ofis telefonundan bağırdı.

Oh, hayır! Colton'ın aramasını tamamen unutmuştım.

Colton da öyle. Kendi kendine küfretti.

"Hatta kalmak ister misiniz efendim? İki dakikadan az bir süre içinde orada olacağım," diye sordu adam. Birinin bizi duyacağı düşüncesinin beni bu kadar heyecanlandıracağını fark etmemiştim. Daha önce kendimi cinsel bir insan olarak görmemişim, ama bu olasılığın farkına varmaya başlamıştım.

Colton'ın pantolonunun üzerinden elimi attım. "Evet," diye tısladı. "Tamam, harika. Bir dakika bekleyin," dedi görevli. "Sorun değil," diye mırıldandım ve sıkıca sıktım.

Colton gülümsedi ve boğuk bir kahkaha attı. "Bir şey mi söylediniz, efendim?"

"Hayır. Belediye başkanının karşısına geçtiğinde bana haber ver."

Arkamızda bir pencere vardı, ama Colton'ın ofisinin önünde sadece benim masam vardı. Yine de riske girmek istemedim. Perdelere doğru yürüdüm ve onları kapattım. Sonra geri dönerken kalçalarımı salladım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Pantolonunun fermuarını açarak onu avucumun içine aldım. Şimdiye kadar bunu kimseyle yapmayı hayal etmemiştim, istememişim. Dudaklarımı yaladım ve dilimi onun uzunluğu boyunca gezdirdim. Başını geriye attı ama onu ağızıma alana kadar ses çıkarmadı. Durmam gerektiğini biliyordum, ama çok tahrik olmuşum, umursamıyordum.

Colton elimi tuttu, beni kaldırdı ve masasına götürdü. Dudaklarımı öptü ve gömleğimin eteğine uzandı, ama onu durdurdum. En yeni fantezimi gerçekleştirmek için her türlü niyetim vardı. İki avucumu da göğsüne koyarak onu ofis koltuğuna ittim. Onu tekrar yakaladığımda vücudumdan bir heyecan dalgası geçti. Colton, dudaklarımı onun etrafında dolandırdığımda tısladı, ama ya memur onu duymamıştı ya da bundan bahsetmemek en iyisi olduğunu düşündü. Kendi vücudum titreyene ve zevkten inleyene kadar onu yaladım.

Colton parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve kalçalarını nazikçe yukarı doğru iterek onu daha derine almamı istedi. Çenemi gevşeterek onu daha da içime çektim. O kadar şiddetli küfretti ki yanaklarım kızardı.

"Dur," diye fısıldadı. Ona baktım. Alnında küçük bir ter damlası dans ediyordu. "Boşalacağım."

Bunun amacın bu olduğunu düşündüm, bu yüzden devam ettim. Nefesi kesilene kadar göğsü inip kalktı. Kesinlikle bitmek üzereydi.

"Siktir," diye Colton yine küfretti, bu sefer daha yüksek sesle, ve sıcak menisi ağızıma döküldü.

"Neredeyse geldim efendim. Sizi beklettiğim için çok özür dilerim," dedi memur.

Colton iki eliyle yüzünü kapattı ve başını salladı. Ayağa kalktım ve Colton'ın dudaklarında beliren gülümsemeyi izledim.

"Buradayım efendim. Az önce ofisine girmek üzereydim." Arka planda boğuk sesler duyuldu, sonra hoparlörden bir erkek sesi yükseldi. "Crawford, sen misin?"

Kollarını başının arkasına koyarak, anlamadığım bir bakışla bana bakan Colton cevap verdi. "Evet, benim."

"Bak, gecikme yüzünden üzöldüğünü biliyorum, ama halletmem gereken bir sürü iş var. Sadece bu seferlik, bunları şimdi imzalayacağım." Arka planda kalemin kağıdı çizdiği sesi yankılandı. "İşte. Şimdi mutlu musun?"

"Gordon, şu anda ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

Elimle gülmemi saklayarak Colton'ın dolmuş tuvaletine doğru yürüdüm. Ofisine geri döndüğümde, kollarını kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı ama bakışlarını dışarıda tuttu. İş yerinde seks yaparak bir sınırı aştığımızdan endişelendim. Yine de pişman değildim. Bu, hayatımda yaptığım en çılgın şeydi ve genellikle bana dikkatli olmamı söyleyen küçük ses, bunun yerine yumruğunu havaya kaldırarak sevinçten zıplıyordu.

Onun önünde durup yüzünü okumaya çalıştım. Sonunda bana baktığında, "Kardeşlerimle tanışmanı istiyorum" dedi.

Bu sözlerine şaşırarak nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Ama Ryan'la tanıştım zaten."

"Crawford Corp'un çalışanı olarak değil, ama..."

Söyleme.

Eğer söylerse, yıkılırım.

"Arkadaşın olarak mı?" diye önerdim.

Gülümsedi ve başını salladı. "İkimiz de senin bundan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz. İki haftadan az zaman geçtiğini biliyorum, ama bu doğru geliyor, Ava," dedi. Ve bu isim kalbimi delip geçti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Neden?"

"Çünkü henüz çok erken ve kimsenin bizim hakkımızda bilmesini istemiyorum, özellikle de bu işe gerçekten ihtiyacım olduğu için."

O güldü. "Kimse seni kovmayacak. Hatta zam bile alabilirsin."

"Hayır, zam istemiyorum," diye güldüm, çünkü birincisi, zam alacak durumda olmayacaktım, ikincisi, vicdanım daha fazlasını kaldıramazdı.

"Yavaş olalım, Colton," dedim, parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirerek.

"Bu cümleyi ilk kez kendi ağzımdan çıkmadığını duyuyorum," dedi. "Ama senin için bunu yapabilirim."

Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü. "Akşam yemeği için benim evime gelmeye ne dersin? Kardeşlerimi de davet ederim ve senin benim için özel biri olduğunu söylerim. Bu yalan olmaz."

Bütün bu düzenleme bir yalan!

Ama bu da doğru değildi. Colton'a karşı hissettiklerim sahte değildi. Hayatımda hiç bir erkeğe karşı bu kadar açık olmamıştım. Bu, gerçek Frances Netto gibi hissettiriyordu. Son beş yıldır olduğum o görünmez kişi gibi değil. *Yap şunu!* Kafamdaki küçük ses bağırdı.

"Başka kimse yok, değil mi? Sadece iki kardeşin?"

"Söz veriyorum, bu dünyada bana en yakın olan insanlar, ve buna sen de dahilsin."

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki? Elim tutup, sanki ben onun dünyasıymışım gibi gözlerimin içine baktığında, hangi kadın buna hayır diyebilir ki?

"Evet," dedim.

Yüzünde bir gülümseme yayıldı ve sanırım kafasının içindeki küçük bir ses çığlık attı, çünkü dudakları benimkilere değmeden hemen önce derin bir nefes aldı.

"Yarın akşam saat yedide seni alırım," dedi ve uzaklaştı.

"Şey, yapmam gereken bir sürü iş var. Beni ofisten alsan olmaz mı?"

"Geç saatlere kadar çalışmanı istemiyorum."

"Sorun değil. Bitirmeyi tercih ederim."

"Peki," dedi ve beni tekrar öptü. "Yarın görüşürüz."

Ofisinden çıkmak için döndüğümde sesi beni durdurdu. "Oh, Ava?"

Gözlerimi kapattım ama dönmedim. "Evet?"

"Ailene geç kalacağını söyle. Bu öğleden sonraki sürprizin için sana teşekkür etmek istiyorum. Şu anda sana çok minnettarım."

Vücudum titredi ve masama geri dönerken bacaklarım titredi.

Colton

Ofisime her girdiğimde aynı ritüeli gerçekleştirirdim. Dizüstü bilgisayarımı açar, stok numaralarımı kontrol eder ve dört yerel müzayede web sitesini yeni ürünler için tarardım. Annemin mücevher koleksiyonundan hala iki parça eksikti ve onları bulana kadar durmayacaktım. Bu konuyu araştırması için özel bir dedektif tutmuştum, ancak her sabah siteleri kontrol etmek sinirlerimi yatıştırıyordu. Koleksiyondaki on beş parçayı geri almak neredeyse yirmi yılımı almıştı ve bana bir milyon dolara mal olmuştu.

Son iki parçayı bir yıldan fazla bir süredir arıyordum, bu yüzden yaklaşan bir müzayede aramasında 18 ayar altın timsah derisi bilezik görüldüğünde sandalyemden düşecektim. Toplamda üç karatlık altı parlak kesim pırlanta vardı ve tahmini satış fiyatı yirmi beş bin dolardı. Bileziğin iç kısmını yakından inceledim. Önceki tüm parçalarda olduğu gibi, JC harfleri kazınmıştı: Jaclynn Crawford, annemin adı. Bu kesinlikle onun bileziği idi ve çalınan koleksiyonunun neredeyse son parçasıydı.

Dedektifin numarasını çevirdim. Telefonum bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Crawford? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım bir tane daha buldum," dedim. "Harrington'a gidip bu parçayı alman gerekiyor. Şimdi sana fotoğrafını gönderiyorum." Ona bileziğin fotoğrafını e-postayla gönderdim.

"Anladım," dedi. "Senin için hallederim."

Telefonu kapatır kapatmaz başka bir arama geldi. Bu seferki şirket içi bir aramaydı ve gülümsedim.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Grady?" dedim, sandalyeme yaslanarak. "Colton, üç yüz dolara ihtiyacım var," dedi, sesi sabitti.

Sandalyeyi pencereye doğru çevirip, bilgisayar ekranına bakarken parmağıyla fareyi kaydırmasını izledim. Bugün ten rengi bir elbise giymişti

elbise giymişti ve bu beni deli ediyordu. Genelde kadınlara hediye seçmeyi tercih ederdim, ama Ava'nın daha açık sözlü olmasını sevdim.

"Tamam," dedim. Sonra kırmızı bir iç çamaşırı hayal ederek ekledim, "Bunu senden yırtıp alabilir miyim?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Bu bir bebeğin vaftiz töreni için."

Bu kadar çabuk ereksiyonumu kaybedebileceğimi sanmıyordum.

"Ne?" Ön kolumu masanın üzerine bıraktım. "Ne bebeği?"

Sanki bilmece gibi konuşan benmişim gibi, hayal kırıklığıyla içini çekti. "Robert Morgan'ın kızı kısa süre önce bir bebek dünyaya getirdi ve bu hafta sonu vaftiz töreni var. Hediye göndermen iyi bir jest olur diye düşündüm."

"Oh." Bu fikri reddetmek üzereydim ki, bunun yararını gördüm. Morgan aile babasıydı ve Ava'nın köpeğine verdiği hediye çok beğenmişti. Torununa bir hediye gönderirsem ne kadar minnettar olurdu acaba?

"Evet. Devam et."

"Teşekkürler."

"Nasıl öğrendin?" diye sordum, sonra aklıma geldi. "Sosyal medya mı?"

"Evet," dedi. "Kızını takip ediyorum ve bu sabah bir şey paylaşmış. Senden başka kimsenin bunu bilmediğini sanmıyorum."

"Aferin, Bayan Grady."

"Teşekkür ederim, Bay Crawford."

"Şimdi, içeri gel de sana düzgün bir şekilde teşekkür edeyim, olur mu?" "Efendim, bu sizin zamanınızın ötesinde bir şey olabilir," dedi ve

telefonu kapattı. Hâlâ ofis pencereden ona bakarken, bana döndü ve gülümsemesini saklamak için ağzını kapattı, ama gözlerindeki gülümsemeyi saklayamadı. Mesafeye rağmen, gözleri sevinçle parlıyordu. Hayatımın geri kalanında her gün onu böyle gülümsetmek istedim.

Of! Yine geleceği düşünmeye başladım. Bu kadın, hiç düşünmediğim şeyler söylememe ve yapmama neden oluyordu.

Günün geri kalanında ofisimde kaldım. Artık belediye başkanının planlarımızı onayladığına göre, Morgan'ı projemizle zorlamanın zamanı gelmişti. Her şey yolunda gidiyordu ve Crawford Corp'un tabelasının Morgan'ın arazisine dikildiğini görebiliyordum. Bu kasabanın gördüğü en büyük alışveriş merkezi için ekskavatörlerin araziye kazdığını hayal ettim

. Kurdeleyi keserken Ava yanımda duruyor olacaktı. O, bu lanet şeyi keserken benden kesinlikle daha iyi görünecekti. Evet, aynı bej elbiseyi giyen Ava bu onuru üstlenecekti.

"Tık, tık." Ryan kapımı çaldı. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu ve masamın önüne oturdu.

"Morgan'ın mülkünde bizim tabelamızı hayal ediyorum," dedim.

"Bunun koridorun karşısındaki güzel esmerle bir ilgisi olmadığına emin misin?"

Gülümsedim. "Olabilir," diye itiraf ettim, sonra masamdan kalktım. En üst çekmeceyi açıp bir anahtar takımı çıkardım ve Ryan'a attım. "Al."

Anahtarları yakaladı ve logoya baktı. Kaşlarını çatarak, "Randevuya mı çıktın?" diye sordu.

"Evet," dedim ve tekrar oturdum. Arabamı verdiğim ya da Ryan'la yaptığım aptalca bir bahsi kaybettiğim umurumda bile değildi. Huh, komik. Ava'yı yeni bir araba bulmak için yanımda götürdüğümde vereceği tepkiyi düşünerek gülümsedim.

"Dostum, seni hiç böyle görmemiştim." Ryan kollarını kavuşturdu ve bana baktı.

"Nasıl?"

"Gülümseme falan."

Somurtarak, "Gülümserim ben, Ryan," dedim.

"Hayır, gülümsemiyorsun. Hiç gülümsemiyorsun. Annemin kaybettiği mücevherlerden birini bulduğunda bile gülümsemiyorsun."

"Kayıp değillerdi. Çalındılar."

Ellerini kaldırdı. "Bu konuyu açtığımı unut." Sonra kollarını kavuşturarak sordu, "Onunla yattın mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedim.

"Yani evet demek istiyorsun." Koltuğa çökerek ekledi, "Bir çalışanla yatıyor musun, Colton? Bu sorun yaratabilir."

"Hayır, sorun olmaz. O yüzden sorun çıkarma."

O içini çekti, sonra başını kaldırdı. "Onu bu akşam yemeğe davet ettin mi?"

"Davet ettim." Sonra ona doğru eğildim ve parmağımı ona doğrulttum. "Ve sen de onu hoş karşıladığını hissettir."

Küçük bir gülümsemeyle, "Sefil hayatında seni ilk kez mutlu eden kadınla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Ryan'la tartışamazdım bile. Ben sefil bir piç kurusuydum. "Onu seveceksin. Samimi ve akıllı biridir," dedim.

"Onu zaten sevdim," dedi. Sonra dudaklarını büzerek sordu. "Onun geçmişini araştırdın mı?"

Kardeşlerim ve ben sık sık yanlış insanları çekerdik, bizi evliliğe sürüklemek veya iş rakiplerimiz için bizden bilgi çalmak isteyenleri.

"Hayır. O öyle biri değil. Dediğim gibi, o gerçek bir kadın."

Ryan başını salladı. "Her ihtimale karşı, ben de öyle yapsam sorun olur mu?"

Garip bir nedenden dolayı, Ryan'ın Ava'yı sanki altın avcısı bir dolandırıcıymış gibi kontrol etmesinden hoşlanmadım. Ama bu konuda onunla tartışırsam, onun çıktığı birinden şüphelenirsem, hiçbir dayanağım kalmazdı. Zaten hiçbir şey bulamayacağını bildiğim için, kabul ettim.

"Devam et. Zamanını ve paranı boşa harcayabilirsin," dedim.

Ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Akşam görüşürüz."

Ona el salladım ve işime geri döndüm.

Frances

Boş ofis, her yirmi dakikada bir çalışan ısıtma fanı dışında ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Son dosyalarımı toplayıp tuvalete giderek kendimi tazeledim. Rujumu yeniden sürdükten sonra telefonumu kontrol ettim. Saat yediye çeyrek vardı ve Colton bu saatte benim için bir araba göndereceğini söylemişti. Rujun kapağını kapatıp saçlarımı son bir kez salladım ve dışarı çıktım.

Ofis binasının önünde siyah bir sedan beni bekliyordu. Şoför beni görünce arabadan indi. "İyi akşamlar, Bayan Grady?"

"İyi akşamlar, Eric." Bu isme alışmaya başlamıştım. Bu iyi bir şey değildi.

Apartmanların geride kalıp büyük malikaneler gibi evlerin yerini almasını izlerken, Eric'in hangi sokağa döndüğünü merak ettim.

Şehirde daha önce böyle evler görmemiştim. Büyük ağaçlar ve kayalar mülkleri süslüyordu ve ışıklar evin dört köşesini aydınlatıyordu - bu evlerin büyüklüğünü düşünürsek, daha çok on iki köşe gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Forest Hill'deyiz," dedi.

Bu mahalleyi duymuştum ama hiç gelmemiştim. Bu caddelerde çok fazla otobüs hattı olmadığını tahmin ettim.

Eric, modern tarzda bir eve giden beton bir araba yoluna girdi. Üç garajın üstünde, yan taraftan cam bir balkon çıkıntı yapıyordu. Uzun çelik kulplu iki büyük siyah kapı, girişte beni gölgede bırakıyordu, kulpların üst kısmı kaşlarıma kadar geliyordu. *Burada kim yaşıyordu? Devler mi?*

Ben kapıyı çalana kadar, o heybetli kapılar açıldı. Colton, beyaz sütunlar ve cam detaylarla çevrili, müze olarak tanımlayabileceğim bir odanın ortasında duruyordu.

"Merhaba," dedi ve içeri girmeye cesaret ettiğimde yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba."

Etrafımdaki yüksek pencerelere bakarak, "Burada olduğumu nasıl bildin? Kapı zilini bile çalmadım ki" diye sordum.

"Telefonuma, kapımda biri olduğu konusunda bir bildirim geldi."

Tabii ki aldı.

Benim aldığım tek bildirim, büyükannemin kapıyı açmam için attığı öfkeli bağırıışlardı.

"Lütfen içeri girin," dedi.

Evde her zaman yaptığım gibi ayakkabılarımı çıkarmak istedim. Ama Colton çorap yerine ayakkabı giyiyordu, ben de ayakkabılarımı çıkarmadım. Topuklarım beyaz porselen zemine vuruyordu ve ses evin her yerinde yankılanıyordu. Yukarıda on yatak odası vardı herhalde. Burayı temizlemeyi düşününce titredim, sonra gülümsedim, böyle bir evde yaşayanların nadiren kendileri temizlik yaptığını fark ettim.

"Beğendin mi?" diye sordu solumdaki bir ses. Hâlâ ikinci kata baktığımı fark etmeden, Colton'ın kardeşi Ryan'a döndüm.

"Oh, merhaba! Evet, çok beğendim," dedim ve gülümsedim.

"Oldukça etkileyici," dedi ve gözlerimin her bir sanat eserini açgözlülükle izlemesini seyretti.

"Vay canına, bu Cecily Brown'ın eseri mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Colton. "Senin bir sanat uzmanı olduğunu bilmiyordum."

"Onu tanıyalı ne kadar oldu, on gün mü?" diye sordu Ryan. "Onun hakkında hala bilmediğin çok şey olduğuna eminim."

Colton Ryan'a sert bir bakış attı, ama ben alınmadım. Ona sanat sevgimden daha önce bahsetmemiştim. "Modern eserleri seviyorum ve bu da en sevdiklerimden biri."

"Benim de," dedi Colton ve gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar belirdi.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim, Ava?" diye sordu Ryan.

"Ne varsa o olur," dedim, dikkatleri kendimden uzaklaştırmak için. Crawford Corp'un çalışanları, Ryan'ın iki kardeşten daha nazik olanı olduğunu düşünüyordu, ama onun daha önce beni izleme şeklini sevmemişim. Sanki beni çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi.

Colton beni koridorda yönlendirdi ve köşeyi döndüğümüzde, beyaz tişört ve kot pantolon giymiş genç bir adam ocak başında durmuş, tavaya tuz serpiyordu.

"Bu benim en küçük kardeşim Luke," dedi Colton.

Luke ellerini havluyla sildi ve benimle tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ava," dedi.

"Luke ailenin aşçısıdır. Bu akşam yemeği kendisi pişirmek istedi. Genelde dışarıdan sipariş veririm," diye açıkladı Colton.

"Umarım benim yüzümden çok zahmet çekmemişsindir," dedim, kendimi öncekinden çok daha gergin hissederek.

"Hiç de değil. Ben pişirmezsem ev yemeği yemiyen bu iki aptala acıyarak yapıyorum." Bana göz kırptığında sol yanağında bir gamze belirdi.

Ondan hoşlandım.

"Çekiciliğini başkasına sakla," dedi Colton, beni kardeşinden uzaklaştırarak. "İnsanların, Michelin yıldızlı bir restoranın şefinden daha iyi yemek pişirdiğini ne kadar sevdiğini biliyor."

"Yemek birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi Luke, ocağı kapatıp fırın kapısını açarak.

"Dur, sana yardım edeyim," dedim, Colton'ın kolundan kurtulup Luke'un elindeki fırın eldivenini aldım. *Nonna* ve Marco yemeklerin çoğunu pişirdiği için masa hazırlamak ve servis yapmak benim uzmanlık alanımdı. Eldiveni giydim ve içindeki gümüş kapaklı tencereyi aldım. Tencereyi ocağın üzerine koyup kapağını kaldırdım. İçinden sıcak buhar yükseldi ve şarap, biberiye ve sarımsağın aroması damak tadımı ısıttı ve iştahımı kabarttı. "Kokusu inanılmaz," dedim, gözlerimi kapatıp daha derin nefes aldım.

"Sipariş vermeliydik," diye mırıldandı Colton.

"Bu birinci sınıf sığır filetosu mu?" diye sordum, içindeki mükemmel şekilde kızartılmış eti inceleyerek.

"Kesimlerini biliyorsun," dedi Luke. O tencereyi karıştırırken bana beyaz bir servis tabağı ve maşa uzattı. Sığır filetoyu dikkatlice tabağa koydum ve üzerine birkaç kaşık sos ekledim. Luke, kızarmış patatesleri başka bir tabağa döktü ve Ryan'a bir kase salata uzattı. "Al, bunu masaya koy."

"Beni takip et," dedi Luke ve beni küçük bir mutfaktan geçerek yemek odasına götürdü. Beyaz mermer masanın üzerinde gümüş bir avize asılıydı. Masanın ortasında beyaz ve sarı çiçeklerden oluşan bir aranjman vardı ve ben de sığır filetoyu nazikçe yanına koydum.

"Hadi yiyelim," dedi Luke gülümseyerek.

Colton bir sandalye çekip yanıma oturdu, Ryan ve Luke ise karşımıza oturdular.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Her şey çok güzel görünüyor," dedim.

"O zevk bize ait," dedi Colton ve elimi sıktı. Colton'ın kardeşlerinin önünde sadece arkadaş olduğumuzu varsaymamız gerekirken gösterdiği bu sevgi gösterisinden utanarak kızardım.

"Elini bırak da kadın yemek yesin," dedi Luke, yüzümün kızarmasını daha da derinleştirerek.

Roast'tan bir ısırık aldığımda ağzım zevkle doldu. Baharatlar fazla değildi. Sığır filetosu lezzetini ortaya çıkarmak için yeterli miktarda tuz ve karabiber vardı. "Bu çok lezzetli," dedim.

"Fena değil," dedi Luke, bir ısırık daha alarak.

"Ava, söyle bana," diye başladı Ryan. "Ne zamandır kişisel asistan olarak çalışıyorsun?" Sirloin parçası midemin dibine battı.

"On gün," dedim, olabildiğince dürüst olmaya çalışarak.

Luke ve Colton güldü, ama Ryan gülmedi.

"Colton'ın seni işe alması için etkileyici bir eğitimin ya da başka bir şeyin olmalı." Sonra kardeşine dönerek, "Onun özgeçmişinde seni etkileyen neydi?" diye sordu.

Colton bana bir kadeh şarap doldurdu ve sonra kendisi için de aynısını yaptı. "Hatırlamıyorum," dedi. "Ama her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Ryan bana baktı ve ben merak ettim, acaba bir şey mi biliyordu? Ava Grady'nin özgeçmişini çöpten mi çıkarmıştı? Öyleyse, neden şimdiye kadar bekledi? Hayır, muhtemelen sadece sohbet ediyordu. Ben paranoyak davranıyordum.

"Boş zamanlarında ne yaparsın? Okul dışı etkinliklerin var mı? Kilise grupları?" diye sordu Ryan, masanın üzerine eğilerek.

Kilise grupları mı? Ava'nın özgeçmişinde bununla ilgili bir şey vardı, değil mi? Ama emin olamıyordum.

Boğazımı temizledim ve hızlıca düşündüm. "Tanrı'nın işi benim özel hayatımda yaptığım bir şey. Ayrıca alçakgönüllülük bir erdemdir, değil mi?"

"Elbette öyle," dedi Ryan. "Sen erdemli bir kadın mısın, Ava?"

"Ryan!" Colton çatalını masaya vurdu.

"Kardeşimi takma," dedi Luke, Ryan'a sert bir bakış atarak. "Çalışmadığı zamanlarda bile herkesi sorguya çekmeyi seviyor."

Gergin bir şekilde güldüm ve yemeğe devam ettim. Yavaşça, daralmış boğazımdan geçmesini umarak biftekte küçük bir parça kestim. İşe yaramadı. Zorlukla yuttum ve bir yudum şarapla yıkadım. Ryan bir şeylerden şüphelenmişti. Bu gece bunu bitirmem gerekiyordu. Kimse gerçeği öğrenmeden önce.

Colton'a dönerek, "Kendimi biraz iyi hissetmiyorum. Beni eve götürür müsün?" dedim.

Colton gözlerini kaldırdı ve kardeşine sert bir bakış attı. Ryan, az da olsa irkildi.

"Gitmek zorunda değilsin, Ava," dedi Ryan. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

Beyaz peçeteyle ağzımı silerek, kalbimin göğsümde çarpıntısı durana kadar bekledim ve sonra masadan kalktım. "Özrün kabul edildi. Ama maalesef gitmem gerek." Daha fazla kalırsam, midemdeki sinirler akşam yemeğimi kusacaklardı.

"Ava'yı eve bırakıp hemen döneceğim," dedi Colton, sonra parmağıyla Ryan'ı işaret etti. "Ben dönene kadar gitme. Seninle konuşmam lazım." Ryan başını salladı.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedim Luke'a dönerek. "Yemek çok lezzetliydi."

"Tatlıya kalamadığın için çok yazık," dedi ve gülümsemesiyle bu hatırlatmayı yumuşattı.

Başka bir zaman söyleyecektim, ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadı. Başka bir zaman olacak mıydı? İki günden az bir süre sonra işten ayrılacaktım ve sonra yine görünmez ben olacaktım.

"Adresin ne?" diye sordu Colton arabasına bindiğimizde. Bir an tereddüt ettim, adresimi söyleyerek kendimi ele verecek miyim diye düşündüm, ama Ava'nın özgeçmişinde yazarları hatırlamıyorsa, onun nerede yaşadığını da hatırlamayacağını fark ettim. Bu yüzden adresimi söyledim ve yola çıktık.

Ryan'ın keskin bakışlarından uzak, Colton'ın arabasında otururken omuzlarım gevşedi ve adrenalini düştü. Sonunda kaburgalarım kırılacakmış gibi hissetmeden derin bir nefes aldım. Colton evinden ayrıldığıımızdan beri tek kelime etmemişti, ben de evimi gösterene kadar konuşmadım. "Şuradaki kırmızı tuğlalı ev," dedim.

Arabayı garaj yoluna çekti ve motoru kapattı. Ona dönerek, geceyi aniden bitirdiğim için özür dilemek istedim.

"Bu gece için çok üzgünüm," dedi ve beni şaşırttı.

"Özür dileme," dedim. "Senin hatan değildi."

Öncelikle yalan söylediğim için benim hatamdı.

"Ryan'ın mazereti yok ama belki ben bir açıklama yapabilirim," diye başladı ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Açıklama yapmana gerek yok," dedim, korkunun yerini suçluluk duygusu almıştı. Colton'ın bana hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu.

Ama o ısrar etti. "Lütfen, bunun sana karşı kişisel bir şey olmadığını bilmeni istiyorum. Ebeveynlerimizi kaybettiğimizde, birbirimizi korumayı kendimize görev edindik. Fiziksel ihtiyaçlarımızın karşılandığından

, başımızı sokacak bir evimiz ve masamızda yemek olmasını sağladım. Ryan, başımıza bela açtığımızda bizi ikna ederdi ve Luke, Luke ise neredeyse herkesi kendi istediğini yapması için ikna edebilirdi. Beni yanlış anlamayın, şu anda Ryan'a çok kızgıyım ve bunu ona söyleyeceğim, ama neden böyle yaptığını anlıyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum," diye açıkladım. Sonra gözlerimi kapatarak, kendime bile itiraf etmediğim bir şeyi Colton'a itiraf ettim. "Çatışmayı sevmiyorum. Aslında beni çok korkutuyor. Kendimi savunmak zorunda kalmaktansa, insanların beni hiç görmemesini tercih ederim." Konuşurken ellerim titriyordu, ama onları bacaklarımın arasında sıktım. En büyük korkularımdan birini yüksek sesle ifade etmek zordu. Bunu söylemeyi beklemiyordum ve şu anda bunu itiraf etmekten de hiç iyi hissetmiyordum. Utanmıştım.

Göğsüm sıkıştı ve Colton'ın önünde arabada panik atak geçireceğimden endişelendim. Colton bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalıydı, çünkü bir saniye sonra emniyet kemerimi çözdü ve beni kollarına aldı. Omzuna sarıldım ve gözyaşlarımı cesurca tuttum, ama hızlıca nefes almayı tutamadım. Nefes sertleşmiş ciğerlerimi deldi ve onun kollarında titredim.

"Hey," diye mırıldandı, sırtımı okşayarak. "Kendini savunmak zorunda kalmamalısın, özellikle de aileme karşı."

Beni daha sıkı sarıp, "Ve az önce kardeşimle çok iyi başa çıktın. Karşılaşma, tartışmak ya da bağırarak değildir, kendini savunmaktır. Bazen kötü bir durumdan kendini savunmanın en iyi yolu uzaklaşmaktır," diye ekledi.

Onun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Bu gece oradan ayrılmak, altı yıldır yaptığım en zor şeylerden biriydi. O zamanlar kendimi korumak için ayrılmıştım. Bu geceki motivasyonum ise o kadar onurlu değildi. Colton'a çok şey borçluydum, ama en çok da ona gerçeği borçluydum.

"Colton..."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak sözlerimi kesti. Nazikçe dudaklarımı öptü, dilini içeri soktu. Zevkten inledim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu sözler kalbimi kırdı ve onu küçük parçalara ayırdı. Ben de onu seviyordum, ama bu sözleri söyleyebilmek için önce ona çok daha fazlasını anlatmam gerekiyordu. Her şeyi anlatmalı ve onun anlayacağını ummalıyım. Eğer bana gerçekten aşık olmuştuysa, anlayacaktı, değil mi?

"Colton..." diye tekrar söyledim. Dudakları çeneme doğru hareket etti ve nefes aldı. Gözlerimi kapattım ve bir hata yapmadığımı umdum.

Sonra onu gördüm. Marco, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak arabanın önünde duruyordu. Dışarısı buz gibiydi, ama o sadece kolları sıyrılmış bir kazak giiyordu. 1,80 metreden kısa boylu olan Marco'nun iri kolları, boyundan daha korkutucuydu. Kardeşimin hiç bu kadar tehditkar görüldüğünü görmemiştim. Korkudan ölmek üzere olmasaydım, etkilenirdim. Colton'ın hakkımdaki gerçeği bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Marco'nun ağzından değil. Arabadan atlayıp Marco'yu buradan uzaklaştırmak için ön kapıya sürüklediğimi hayal ettim.

"Gitmem gerek," dedim ve arabanın kapısını açtım. Ama Colton da dışarı çıktı.

"Seni kapına kadar geçireyim," dedi.

Neden tam da bu anda centilmenlik yapması gerekiyordu ki?

"Hayır, gerek yok," dedim, arabadan inip doğrudan Marco'ya doğru koştum. "Yarın işte görüşürüz." *Kahretsin, neden böyle dedim ki?*

Hâlâ Colton'a bakarak Marco, "Bu adam senin patronun mu?" diye sordu. Marco'yu ön kapıya doğru itmeye çalıştım, ama o kıpırdamadı.

"Onun erkek arkadaşı," dedi Colton.

Bir kalp aynı anda hem uçup hem de kırılabilir mi? Benimki öyle oldu.

Colton elini kardeşim doğru uzattı. "Benim adım Colton Crawford. Sen kimsin?"

Colton'a zayıf bir gülümsemeyle döndüm. "Bu kardeşim."

"Marco," diye cevapladı ve Colton'un elini sıktı.

İki adamın birbirlerini süzdüklerini izledim. Marco, Colton'ın pahalı arabasına ve sonra ayakkabılarına açıkça bakarken, Colton ise Marco'nun elinden ön koluna uzanan tendonlara bakıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Colton. Yaş farkına rağmen — Colton, Marco'dan on yıldan fazla büyüktü — ona küçümseyici davranmadı.

"Evet, teþekkürler, ama artık gitsem iyi olacak." Bu sefer Marco'yu dürttüğümde, onu kapıya götürmeme izin verdi. Yine de bileğinden tutup sürüklemek zorunda kaldım.

"Yarın görüşürüz, Ava," dedi Colton ve arabasına bindi.

"Ava?" diye sordu Marco, bana bakarak. "Neden sana Ava dedi? Ne yapıyorsun, Frannie?"

Kalbim durdu, ama şimdi Marco'ya her şeyi açıklamak için uygun bir zaman değildi. Colton gerçeği ilk öğrenmeye hak kazanmıştı. "Hiçbir şey. Hepsi bir yanlış anlaşılma, yarın açıklığa kavuşturacağım. Söz veriyorum. Artık içeri girebilir miyiz? Uzun bir gece oldu."

Frances

Colton'a durumu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, gece daha da uzadı. En zor kısmının kendi duygularımı kontrol altında tutmak olacağını düşünmüştüm. Colton'ın benim gibi birine aşık olacağını hiç hayal etmemiştim. Görünmez Frannie.

Giyinip aşağı indiğimde, söyleyeceklerimi prova ettim. "Colton, ben sadece kardeşime yardım etmek istemişim... Ben sadece senin asistanın olacaktım... Aşık olmayı planlamamıştım."

Marco ve *Nonna* her zamanki gibi mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı, ama annemi masada patates soymuş halde görmek beni şaşırttı.

"Anne, evde ne yapıyorsun?" Anne babamı nadiren görürdüm. İkisi de en az iki işte çalışıyordu. Bazen hafta sonları hep birlikte film izlerdik. Ama bunu epeydir yapmamıştık.

"Restorandaki vardiyamı yarıya indirdiler. Sahibinin torunu ilk arabasını almak için işe ihtiyacı var. Ona para kazanmanın değerini öğretmek istediğini söylüyor. Bu iyi bir ders. Bu yüzden benim vardiyalarımı o alacak."

Annem, sanki bir duyguya engel oluyormuş gibi dudaklarını sıktı, ama bunu hiç göstermedi. Patronunu haksız bulmak için bile fazla gururluydu. "Bayan Nguyen'e bir bakayım, ofisi için yeni bir temizlikçiye ihtiyacı var mı diye," diye devam etti.

"Üçüncü bir iş mi anne? Cidden mi?" diye sordum.

"Evet, Francesca. Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Öldüğümde dinlenmek için bolca vaktim olacak." Bunu bana daha önce de söylemişti. Ama bu sefer gülümsemesi gözlerine yansımadı.

"Gitmem gerek," dedim, bir muz alıp kapıdan çıktım.

"Seni götürmemi ister misin?" diye sordu Marco.

"Hayır. Otobüs yeter."

Annemin önünde, ikimizin maaşını birden karşılayan bir işten ayrılmak üzere olduğumu bilerek daha fazla kalamazdım. Ama bu iş gerçekten benim değildi. Colton'ın beni işten çıkarmamayı düşünecek kadar işimde yeterince başarılı olduğumu umuyordum ve belki de bana olan hisleri de yardımcı olurdu.

Ofise vardığımda Erika telefonda konuşuyordu, ben de ona el sallayıp masama doğru yöneldim. Colton'ın ofisinin kapısı kapalıydı, ama onu telefonda biriyle konuşurken ileri geri yürüyüş yaparken gördüm.

Cesaretimi kaybetmeden önce Colton ile bu konuşmayı bitirmek istedim. Bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol ettim, Colton meşgulken dikkatimi başka yere yönlendirmek için. Ama e-postaların ilk satırını kaç kez okursam okuyayım, aklım her şeyi açıklamak için söyleyeceğim sözlere gidiyordu.

Colton, bunun olmasını istemedim. Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Colton, komik bir hikaye... Hayır, bu durumda mizahı takdir etmeyecekti.

Colton, çok üzgünüm...

Bir hareket dikkatimi çekti. Colton telefonu kapattı ve dizüstü bilgisayarına döndü. Masamdan kalkarak bej eteğimi düzelttim ve kapısını çaldım. *Kalbinle hareket et, Frances!*

"Girin," dedi ama ekrana bakmaya devam etti. "Colton, konuşabilir miyiz?"

"Tabii, ama öğle yemeğine kadar bekleyebilir misin? Sandig projesinde bir sorun çıktı ve daha da kötüleşmeden halletmem gerekiyor."

Hemen konuşmak istesem de, müşterisini kaybetme endişesi olmadan konuşmanın daha iyi olacağını biliyordum. "Sorun değil," dedim. "Sonra görüşürüz."

Arkamdaki kapıyı kapatarak, sinirlerimi yatıştırmak için Erika'nın yanına gitmeyi düşündüm, ama o posta odasından Athena ile sohbet ediyordu. Athena beni görmeden önce hızla geri döndüm. Beni tanıyacağını sanmıyordum, ama gerçeği açıklamama bu kadar az kalmışken kaderi kışkırtmak istemedim.

Kendine gel, Frances. Yakında onunla konuşacaksın ve tüm bu numara sona erecek.

Kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, bu yüzden tuvalete gittim. Avuç içlerim terliydi ve ensemden ter birikmişti. Saçımı yana çekip saç çizgimin hemen altına soğuk su sıçrattım. Su damlacıkları sırtımdan aşağı akarak beni daha da serinletti. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım.

Her şey yoluna girecek.

Banyo kapısı açıldı ve Colton içeri girdi. "Yalnız mısınız?" diye sordu.

İki boş kabineye göz attım ve başımı salladım. İki adımda bana ulaştı ve beni kollarına aldı. Başım dönene kadar beni öptü. Kendimi dengelemek için kollarımı boynuna doladım.

"Sabahtan beri bağıırıp küfrediyordum. İyi ve dürüst birine sarılmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. O kan emici avukatların aksine."

"Colton..."

"Şşş, konuşmak istemiyorum. Bir sonraki görüşmemden önce seni öpmek istiyorum."

Dizlerim titriyordu ve yüzüm buruşmuş, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordum. "Colton, konuşmamız gerek," dedim tekrar.

"Konuşacağız." Saatine baktı. "Söz veriyorum. Ama burada değil, şimdi değil. Gitmem gerek." Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve geldiği gibi hızla ayrıldı. Bu adam beni sevdiği halde bile mahvetti. Ve bunun için onu suçlayamazdım bile.

Banyo kapısını itip açtığımda, koridora bakarak kimse izliyor mu diye baktım. Neyse ki, tuvalete en yakın kabinde oturan kız masasında değildi. Ama Colton'la tuvalette yakalanmadığım için geçici olarak hissettiğim rahatlama, kısa sürede korkuya dönüştü. Asansörlerin yanında, elinde kahverengi bir kağıt torba tutan Marco duruyordu.

Oh, hayır, hayır, hayır! Marco'nun beni iş yerinde ziyaret edeceği günler arasında tam da bugün.

Colton'ın ofisine göz attım, ama o yine telefonda konuşuyordu ve büyük pencereye dönük duruyordu. Bana sırtı dönüktü, ben de o dönmeden koridordan hızla geçtim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Sonra aklıma bir düşünce geldi ve paniğe kapıldım. "Beni on ikinci katta bulacağını nereden bildin?"

"Bu sabah sandviçini unutmuşsun. Seni posta odasında görünmeyince, Erika'ya senin nerede olduğunu sormak için on ikinci kata geldim." Marco omzumun üzerinden bakarak en iyi arkadaşşıma sıırttı. Erika gülümsedi ama başını kaldırmadan klavyesinde yazmaya devam etti. Marco bana dönerek, "Sandviçini getirirsem sevinirsin diye düşündüm" diye ekledi.

Çantayı aldım. "Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi lütfen git. Şimdi uygun bir zaman değil."

"Aslında şimdi tam zamanı," dedi Erika. "Git, yan komşunda kardeşinle bir kahve iç."

Erika'yı kenara çektim. "Şu anda gidemem. Colton'la konuşmam lazım," diye fısıldadım.

"En azından öğlene kadar toplantılarda olacak. Biraz ara ver ve nefes al. Zaten bu sabah hiçbir iş yapamayacaksın. Sabahtan beri aynı boş e-postaya bakıp duruyorsun."

"Buradan bunu göremezsin," diye tısladım. Erika kollarını kavuşturdu. "Yanıldığımı kanıtla."

Kanıtlayamadım, bunun yerine öfkelen dim. "Peki." Marco'nun kolunu tutup onu asansöre doğru çektim ve parmağımı düğmeye bastırdım. Neyse ki kapılar açıldı ve kimse fark etmeden içeri girdik.

"Ne oldu sana Frannie?" Marco kapılar kapandığında sordu.

"Bu iş beni biraz sinirlendirdi, hepsi bu."

"Şey, patronla çıkmak bununla bir ilgisi olabilir."

"Hey!" Asansörden çıkıp ana lobiden geçerken onu azarladım. Patronla çıkma konusunda haklı olabilir, ama ben hala onun ablasıydım. "Ben hallederim. Göründüğü gibi değil."

Posta odasının kapısından geçerken, pencereden içeriye bir göz attım. Clive'in bir iş arkadaşşıyla sohbet ettiğini gördüm. Kendimi gelecek hafta onun yanında hayal ettim; her şey Colton'la tanışmadan önceki haline dönmüştü. Bu görüntüden nefret ettim.

Kafe binamıza bitişikti ama ayrı bir girişı vardı. Sabah saat on buçukta çok kalabalık değildi ama mekan oldukça genişti ve tavanı altı metre yüksekliğindeydi. Sırada üç müşteri vardı ve birkaç kişi daha masalarda oturmuş içeceklerini ve dizüstü bilgisayarlarını önlerine koymuşlardı. Taze çekilmiş kahvenin kokusu, arka taraftaki bir masaya doğru yürürken keyfimi yerine getirdi.

"Ne oluyor, Fran?" diye sordu Marco, oturur oturmaz.

Derin bir nefes aldım ve Marco'ya gerçeği söylemek konusunda tereddüt ettim. Bugün her şeyi itiraf edeceğim gün olduğu için, şimdi başlasam iyi olurdu. "Yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

İç geçirdim. "Her şey hakkında."

"Biraz daha açık olmalısın."

Sandalyeye dik oturdum ve vicdanımı boşalttım. "Yeni bir iş yerine avans aldığımı söylediğimde sana yalan söyledim. Yeni asistanlık işini almak için Colton'a yalan söyledim. Bunun kolay olacağını ve başarabileceğimi söylediğimde kendime yalan söyledim."

Sonunda her şeyi yüksek sesle söyleyerek rahatladım ve başımı masanın üzerine koydum.

"İş almak için Colton'a yalan söyledin de ne demek? Özgeçmişinde yalan mı yazdın?"

"Hayır, mesele de bu. O benim özgeçmişim bile değildi. Onun ofisinde başka bir kadının özgeçmişini elimde tutuyordum ve o benim olduğunu sandı. Beni hemen işe aldı." Kafam hala kollarımın arasında iken Marco'nun benim boğuk açıklamamı duyup duymadığından emin değildim.

"O zaman... ona yalan söylememişsin."

Oturup kollarımı kavuşturdum. Başımı yana eğip, şüpheli bir sesle sordum: "Gerçekten mi? Bunu yalan saymaz mısın?"

Dudakları seğirdi, ama kendini kontrol etti. "Şey... daha çok bir yanlış anlaşılma gibi."

Bu sefer gülümsedim. Beni savunmaya çalıştığı için kardeşimi sevdim. "Sadece, onu düzeltmedim. İki hafta sonra istifa edeceğimi bilerek işi kabul ettim. Yalan söyledim."

"Neden iki hafta?"

"O zamana kadar üniversitedeki ilk döneminin ücretini ödeyecek kadar para biriktirmiş olurdum."

Yüzündeki tüm mizah kayboldu. "Bunu benim için mi yaptın?"

Başımı salladım, sonra elimi alnıma koyup inledim, "Şimdi oraya gidip Colton'a gerçeği söylemek zorundayım."

"Neden?" Sorusu samimi geliyordu.

Gözlerimi kısarak sordum, "Nedenini ne demek istiyorsun?"

"Başladığın işi bitirene kadar sadece iki günün kalmışken neden şimdi ona söylemek zorundasın?"

"Anlamıyorsun. Bu artık sadece bir işten daha fazlası haline geldi. O, benim kandırdığım bir aptal değil. Onu önemsiyorum ve..."

"Ve?" diye sordu Marco, elimi tutarak.

"Ve bana beni sevdiğini söyledi." Son kelimedede sesim kırıldı.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp dişlerimle sıkıca tuttum.

Marco masanın üzerinden elimi tuttu. "Eğer seni seviyorsa, Frannie, anlayacaktır."

Başımı sallayarak kabul ettim. "Ben de öyle umuyorum. Bu durumu atlatılabileceğimizi. Ona her şeyi açıkladığımda, neden böyle yaptığımı anlayıp beni affedeceğini."

Sandalyesine yaslanmadan önce elimi son bir kez sıktı. "Biliyorum, affedecek. Sen iyi bir insansın, Frannie."

Marco'ya içimi dökerek göğsümden küçük bir yük kalkmıştı. Colton'la konuşup tüm bunları geride bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Marco'ya sarıldım ve vedalaştım. Kahve dükkanından çıkarken omuzlarımı dikleştirdim ve yapmam gerekenlere hazır olarak ofise geri döndüm. Marco haklıydı, Colton anlayacaktı. Marco'nun bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğunu ne kadar çabuk anladığını bir bakın. Bu sefer her şeyin yoluna gireceğine güvenmem gerekirken, endişeden kendimi hasta ediyordum. Bana inanan ve benim için en iyisini isteyen biri vardı.

On ikinci katta asansörden indiğimde Erika'nın telefonda konuştuğunu fark ettim, bu yüzden doğrudan çalışma odama doğru yürüdüm, ama onun benim adımı söylediğini duydum

adımı seslendiğini duydum. Arkanı döndüm. Telefonun ahizesini eliyle kapatarak, "Bekle. Konuşmamız lazım" dedi.

Onu eliyle uzaklaştırdım, artık hiçbir şeyin beni durduramayacağına kararlıyım. "Evet. Önce başka bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Fran," diye fısıldadı, ama ben onu görmezden gelip koridordan ilerledim. Çantamı bırakıp Colton'ın ofisine döndüm. Masasının önünde iki kişi oturuyordu, ama panjurlar onları iyice gizlediği için kim olduklarını anlayamadım.

Telefonum çaldı. Arayan Colton'dı.

"Evet, Bay Crawford," dedim gülümseyerek.

"Ofisimde görüşmemiz gerek," dedi sert bir sesle ve telefonu kapattı.

Onun ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken etti, ama ben bunu umursamadım. Bu sabah arka arkaya toplantılara katılmıştı ve muhtemelen yeni bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Not defterimi ve kalemimi alıp, çalışmaya hazır olarak ofisine girdim. Konuşmamız daha sonraya kalabilirdi. Şu anda bana ihtiyacı vardı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum, Colton'a bakarak.

Önündeki sandalyede oturan kişiye eliyle işaret ederek, "Biriyle tanışmanı istiyorum," dedi.

Ziyaretçiye döndüm. Kadın ayaktaydı, siyah elbisesi ve blazeri uyluklarının ortasına kadar uzanıyordu. Elini bana doğru uzattı, ama benim iki elim de doluydu.

Gülümseyerek, "Ben Ava Grady" dedi.

Colton

Yüzü düştü ve gözleri yuvarlaklaştı, bunun doğru olduğunu anladım. Ryan ve bu kadına inanmak istemiyordum, ama Ava'nın tepkisini inkar edemezdim.

O Ava değil. Adı o değil.

Onun gerçek adını bile bilmiyordum. Birbirimize çok yakındık ama bana gerçek adını bile söylememişti. Öfke içimde, mideimin derinliklerinde alevlendi, çocukluğumdan beri orada kaynıyordu. Bir daha kimsenin beni kandırmasına izin vermeyeceğime kendime söz vermiştim.

Kalemini düşürdü ve onu almak için çömeldi. "Açıklayabilirim," dedi ayağa kalkıp bana dönerek. Bana seslenmişti, ama ona bakamıyordum. Ağzımdan çıkacak sözlere güvenmiyordum. Ona bağışlamak, sonra da bana gerçeği söylemesi için yalvarmak istedim. Ama ağzından çıkan tek kelimeye nasıl inanabilirdim? Bunun yerine Ryan'a baktım. Kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi, benim bir sonraki hamlemi bekliyordu.

"Duymak istemiyorum," dedim.

"Colton," diye fısıldadı, sanki yalvarır gibi.

Sonunda ona dönerek sordum, "Adın Ava Grady mi, değil mi?"

Kafasını salladı, kahverengi bukleleri üzüntülü yüzünü çevreliyordu. "Hayır, Frances Netto."

Duymam gereken tek şey buydu. Yine dolandırılmışım, ama bu sefer mücevherlerimi almamışlardı. O, asla kaybetmeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi çalmıştı: kalbimi. Utanç ve öfkem içimde bir volkan oluşturdu ve sonunda patladı.

"Çık dışarı," diye bağırdım. Kız irkildi, bir kez başını salladı, sonra dönüp gitmek için yöneldi.

"Bekle," diye seslendi Ryan. "Binanın güvenliğini nasıl geçtin?"

"Alt kattaki posta odasında çalışıyorum," dedi. O yalvaran kahverengi gözlerini Ryan'a çevirerek devam etti, "Ben öyle demek istemedim..."

"Çalıştım," dedim, derin nefesler alarak öfkemi kontrol etmeye çalışarak. "Anlamadım?" Yavaşça bana doğru döndü.

"Aşağıdaki posta odasında *çalıştın*. Bir daha Crawford Corp'a adımını atmanı istemiyorum. Şimdi. Çık. Dışarı." Bir dakika daha kalırsa, eğilip yalvarışlarını dinleyeceğimi biliyordum. Ama bir daha aptal yerine konmak istemiyordum.

Dudakları titredi, ama onları bastırdı. Tekrar başını salladı ve ofisimden çıktı. Çantasını alıp resepsiyon masasına doğru yürüdüğünü izledim. Ryan'ın sözleri bakışlarımı kesintiye uğrattı.

"Görünüşe göre pozisyon tekrar boşaldı. Hala Crawford Corp'ta çalışmak istiyorsanız, Bayan Grady. Umarım bu olay fikrinizi değiştirmez."

Gülümsedi. Mükemmel bir gülümsemeydi. Güneşten bronzlaşmış tenine karşı, düzgün, bembeyaz dişler. Av gibi dudaklarını doğal olarak büzüştüren hafif bir diş çıkıntısı yoktu. Onu Ava olarak düşünmeyi bırakmalıydım. Onu düşünmeyi bırakmalıydım. Nokta.

"Evet, teşekkürler. İki hafta sonra başlayabilirim."

"Yarın," dedim dalgın dalgın, hala koridora bakarak. Buradan resepsiyon masasını göremiyordum, ama eminim ki şimdiye kadar asansöre binmiş olmalıydı.

"Korkarım bu mümkün olmayacak," dedi kadın. Onu henüz Ava olarak düşünemiyordum.

"O zaman korkarım aramaya devam etmem gerekecek. Bugün birine ihtiyacım var, ama yarın da olur." Tüm dikkatimi ona verdim. En iyisi, şu anda neye bulaştığını bilmesiydi. "Ya yarın başlarsın ya da kendime yeni bir asistan bulmam gerekecek."

"İyi şanslar, Bay Crawford. İhtiyacınız olacak." Ceketinin düğmelerini ilikledi ve ayrılmak için döndü.

"Bekle." Ryan bana sert bir bakış attı ve başını salladı. "Önümüzdeki iki hafta için geçici iş ajansından bir asistan tutacağız. Mevcut işvereninize haber vermen gerektiğini anlıyoruz."

"Teşekkürler, Bay Crawford. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum," dedi. Sonra bana gözlerini kısarak üst dişlerini emdi ve ofisimden çıktı.

"İyi gitti," dedi Ryan, koltuğa oturup bacaklarını rahat bir şekilde çaprazlayarak. Onun peşinden koşmamak için kendimi zor tuttuğumdan kaslarım gerilmişti. Şu anda sadece fuayede olabilir. Hayır. Bana yalan söyleyen birinin peşinden koşmazdım. Beni kandıran birinin.

Yumruklarımı açtım, ilk başta yumruk yaptığımı fark etmemiştim, ve masama oturdum.

"Nasıl anladın?" diye sordum, bu konuyu kapatmak istiyordum. Kalbimdeki mecazi bıçağı bir an önce çekip çıkarmak, yarayı iyileştirmek için daha iyiydi.

"Akşam yemeğimizden sonra biraz araştırma yaptım. Zor olmadı. İnternette hızlı bir arama yaptım ve Ava Grady adında iki kişinin sosyal medya paylaşımlarını buldum. İkisi de Frances'e benzemiyordu."

Onun adı olduğunu bilmek, bunu duymayı daha kolay hale getirmedi.

"İkisine de mesaj attım ve Crawford Corp'ta PA pozisyonuna yakın zamanda başvurup başvurmadıklarını sordum. Gerçek Ava Grady dün gece geç saatlerde bana mesaj attı ve ben de ona bu sabah gelmesini söyledim."

Başımı salladım.

"Frances'i kovmak zorunda değildin. Posta odasında çalışmaya devam edebilirdi. Onunla karşılaşacağından şüpheliyim."

"Hayır. Aşağıda olduğunu bilirim, onu yakalamayacağıma ve..."

"Ve?"

Onu öpmek mi? Hayır. Onu sallamak mı? Hayır. Ne yapacağımı bilmiyordum. Öğrenmemem en iyisiydi.

"Ve hiçbir şey, çünkü Frances Netto'nun adını bir daha asla anmayacağız. Anladın mı?"

"Kesinlikle," dedi Ryan.

"Güzel. Şimdi ofisimden çık."

Şanslıysam, hayatımın geri kalanında yalnız kalmam gerekiyordu.

Frances

Ağzımı kanın bakır tadı doldurdu, ama yine de dudaklarımı ısırmaktan vazgeçemedim, çünkü ısırmazsam yüksek sesle ağlayacağımı düşünüyordum. Erika'nın yanından hızla geçtim ve asansör düğmesine çılgınca bastım.

"Frannie! Bekle!" dedi Erika, masanın etrafından dolaşarak.

Kafamı salladım, ama o bana ulaşip ellerini bana doladığında, savaşı kaybettim. Gözyaşları akmaya başladı ve o kadar içtenlikle tuttuğum hıçkırık ağzımdan döküldü.

"Şşş, ağladığını görmesinler." Sırtımı okşadı ve sonra beni uzaklaştırdı.

Kahverengi gözleri benimkilere bakarken, sinirlerimi güçlendiren bir sesle fısıldadı: "Asla ağladığını görmelerine izin verme."

Başımı salladım. Haklıydı. Gözyaşlarımı sildim. Asansör kapıları açıldığında içeri girdim ve arkama bakmadım.

Eve giden otobüste, ofis binalarının dergi sayfalarını çevirir gibi mahallelere dönüşmesini izledim. Sonunda, sokağımın köşesindeki rehin dükkanı görüldü ve durağımı fark ettim. Eve yürürken acele etmedim; aileme ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Marco'nun ilk dönemi için param yoktu, üstelik artık bir işim de yoktu. Ailem her hafta market alışverişini benim maaşımla yapıyordu.

Bu beni çok endişelendirse de, beni en çok üzen şey Colton'ı kaybetmiş olmamdı. O benden nefret ediyordu. Ve açıkçası, bana davranış şekli nedeniyle ben de ondan nefret ediyordum. Yaptığım şeyin profesyonelce olmadığını biliyordum, ama aramızda daha kişisel, daha gerçek bir şey olduğunu düşünüyordum. Bana sanki onun için bir hiçmişim gibi gitmemi emretmesi canımı yaktı. Belki de kardeşi öğrenmeden önce ona söyleseydim, beni dinlerdi.

Her neyse, artık bitti ve yollarımız bir daha asla kesişmeyecek.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, sarımsak ve domates kokusu antreye yayıldı. Beynime serotonin gibi geldi. *Nonna'nın* sesi gibi sinirlerimi yatıştırdı ve beni rahatlattı.

"Francesca, sen misin?" diye sordu mutfığa girdiğimde. "Benim, *Nonna*."

"Erken dönmüşsün. Her şey yolunda mı?"

Dudaklarımı tekrar sıkıştırdım ve başımı salladım. "Evet. Her şey yolunda olacak." Öyle olmak zorundaydı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Birkaç dakika sonra aşağı inirim."

Aklıma bir fikir geldi. Merdivenleri koşarak çıkıp yatak odama girdim, birkaç hafta önce not aldığım telefon numarasını buldum ve numarayı çevirdim.

"Alo, Marcus?"

"Evet?"

"Ben Frances. Birkaç hafta önce mağazanızdaki yönetici pozisyonuna başvurdum. İş hala boş mu?"

"Merhaba. Evet, seni hatırlıyorum. Aramalarım cevap vermediğin için başka birini tuttum. İlgilenmediğini düşündüm." Haklıydı. Miami'den döndüğümde onu hiç aramamıştım.

"Anlıyorum," dedim ve yutkundum. *Şimdi ne olacak?*

Ona zaman ayırdığı için teşekkür etmek üzereydim ki, "Satış pozisyonum var. İsterseniz sizin olabilir," diye ekledi.

Oh, hayır. Satış yapamazdım, değil mi?

Bütün gün yeni insanlarla birlikte ön planda olacaktım ve komisyon almak için kendimi ortaya koymam gerekecekti. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ama başka seçeneğim var mıydı?

"Evet, kabul ediyorum. Teşekkürler."

Marco'nun okul masraflarını karşılamaya yetmezdi, ama en azından karnımızı doyurabilirdik.

Frances

Mağaza müdürü, benim yerime işe alınan kişi, ben Yeni Gelenler bölümünde bir süveteri katlarken bana keskin bir bakış attı. Beni arka odada stokları düzenlerken ve mücevher vitrinini renk kodlarına göre düzenlerken de aynı bakışı attı.

"Çalışma ahlakını takdir ediyorum Frances, ama senin iş unvanın satış danışmanı. Bugün henüz tek bir satış bile yapmadın, değil mi?" Torununa hediye almak isteyen yaşlı bayanı hatırladım. Torununun çizim yapmayı ne kadar sevdiğini söylediğinde ona kömür kalem seti önermiştim. Ne yazık ki mağazamızda bu ürün satılmıyordu, bu yüzden müdürüme bu argümanı sunamadım.

"Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorum," dedim ve ona zayıf bir gülümseme attım.

"Peki, organize olmaktan başka yeni bir taktik denemen gerekebilir. Neden oraya gidip o kadına yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuyorsun?"

Müdürümün işaret ettiği yöne döndüm. Benim yaşlarımda, uzun boylu, sarışın bir kadın, bir elinde birkaç parça giysi tutarken, diğer eliyle elbise rafını karıştırıyordu.

"Tabii," dedim ve kadına yaklaştım. "Merhaba. Benim adım Frances. Bugün size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Elbiseleri karıştıran pembe tırnaklar durdu ve kadın bana mükemmel şekilli kaşlarını kaldırdı. Ağzındaki sakızı patlatırken gözleri beni baştan aşağı süzdü.

"Al. Bunları sen tutabilirsin," diyerek bana bir yığın giysi uzattı.

"Sizin için bir soyunma odası hazırlayacağım, hemen dönerim."

Geri döndüğümde, denemek için bir kol dolusu giysi daha hazırlamıştı. "Bu yeterli olmalı. Soyunma odam nerede?" diye sordu.

Onu arka taraftaki odaya götürdüm ve perdeyi çekmesine yardım ettim. "İhtiyacınız olursa ben buradayım."

Müdürüm bana başparmağını kaldırarak onay verdiğinde gülümsedim. Yaklaşık on dakika geçmişti ki, soyunma odasındaki kadın seslendi: "Bana bunun dördüncü bedenini getirebilir misin? Buradaki bedenler hiç uymuyor." Elbiseyi bana uzattı ve ben de rafın yanına gittim. Orada onun bedenini bulamayınca arka odaya baktım. Bulduktan sonra aceleyle kadının yanına döndüm.

"Buyurun," dedim ve kadın perdeyi aralayıp elbiseyi aldı.

"Bana bunlardan 6 bedenini getirir misin?" Bu sefer bana siyah deri bir pantolon uzattı.

"Tabii."

Onun pantolonunu geri getirdiğimde, bana bir bluz uzattı. Bunu on parça daha tekrarlardım.

Sonunda, kadın yaklaşık bir saat sonra soyunma odasından çıktı.

"Hangi parçaları kasaya götürüyüm?" diye sordum ve müdürümün ön tarafa götüreceğim giysi yığınına gördüğünden emin olmak için arkama baktım.

"Hiçbiri," dedi. "Hepsi çok sıkıcıydı. Hiçbiri gerçekten göze çarpmadı, anlıyor musun?"

Başımı salladım ama ne demek istediğini hiç anlamadım. "Belki neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz, bulmanıza yardımcı olabilirim."

Kadın güldü. "Tatlım, hiçbir şeye *ihtiyacım* yok. Bir şeyin beni çekmesi lazım. Buradaki her şey çok sıkıcı, anlıyor musun?"

Yine anlamadım ama yine de başımı salladım.

Kadın mağazadan çıktı ve ben de onun soyunma odasının yanındaki giysi rafına baktım. Her şeyi yerine koymak için bir saat daha uğraşmam gerekecekti. Benim için sorun değildi, ama müdürümün bundan hoşnut olmayacağını biliyordum.

Beklendiği gibi, müşteri çıkar çıkmaz hemen yanıma geldi. "Hiçbir şey almadı mı? O kadar kıyafetten tek bir parça bile almadı mı?"

"Hiçbir şey almadı," diye onayladım.

Müdür dudaklarını büzdü. "Ona ne dedin?"

Yorgun ve kafası karışık ben düşündüm ellerimi ellerimi
havaya havaya havaya ve açıkladı,
"Ben hiçbir şey demedim."
Dudaklarını büzdü. "Belki de sorun buydu." Sözleri
özgüvenimi sarsmıştı.
O uzaklaşırken ben bluzu askıya astım, sırtımı dik tutarak başımı
yukarıda tutmaya çalışıyordum.

Colton

Ava Grady bugün işe başladı. Yani, gerçek Ava Grady. Geçici çalışan tam bir felaketti. Frances'in düzenlediği tüm dosyaları karıştırdı ve son on gün içinde bir kez bile olsa işe zamanında gelmedi. Ava on dakika erken geldiğinde, onayımı fısıldayarak belirttim.

"Günaydın, Bay Crawford," dedi, ofisime girerken. "Akşamınız nasıl geçti?"

"Küçük konuşmaları bir kenara bırakalım. Robert Morgan ile bu öğleden sonra yapacağımız toplantıyı düşünelim. Bugün o anlaşmayı imzalamasını istiyorum."

Ava, sanki limon ısırmış gibi dudaklarını büzüp gözlerini kısarak, ama hemen yüzünü düzeltti.

"Morgan'ın dosyasını getirir misin ve asistanına e-posta gönderir misin? Morgan'ın bu aralar ne içtiğini öğren. Geldiğinde kadeh kaldırmak için bir şişe hazırlamak istiyorum." Bu numarayı Frances'ten öğrenmiştim.

"Henüz e-posta adresim yok," dedi.

"Dün Erika'dan sana bir e-posta adresi açmasını istedim. Eminim masanın üzerindeki notta yazıyordur."

"Tamam. IT ekibi ne zaman gelip dizüstü bilgisayarına kurulum yapacak?" "IT mi?" diye sordum, ona dönerek. "Sadece dizüstü bilgisayarındaki

dizüstü bilgisayarındaki posta uygulamasına takman yeterli. Sadece birkaç dakika sürer."

"Bu doğru olabilir," dedi Ava. "Ama bu benim iş tanımımda yok. Zamanımı, beni işe aldıkları işi yapmak için harcamam daha iyi olur."

Gülümsedim çünkü gülümsemeseydim, sesim muhtemelen onu kaçırdı ve bugünkü Morgan ile olan toplantı için ona ihtiyacım vardı. "Bayan Grady, bana yardım etmek için işe alınıyorsunuz. İş tanımınız,

Şimdi, o e-postayı gönderin ve bunu tekrar etmek zorunda kalmayayım."

Bu sefer dudakları seğirdi ve yanakları sanki içini çekiyormuş gibi çöktü. Her zamanki gözyaşlarını bekledim, ama o bunun yerine topuklarını dönüp gitti. Pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı, ama en azından çıkıp gitmedi.

Sonraki birkaç saati planları, programları, maliyetleri ve karları gözden geçirerek geçirdim, Morgan'ın bana vereceği her şeye hazırdım.

Saat tam ikide telefonum çaldı. "Evet?" diye cevap verdim.

"Bay Morgan geldi," dedi Ava.

"İçeri getirin."

Telefonu kapattım ve ellerimi siyah pantolonumun üzerinde ovuşturdum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Sadece, şimdiye kadar yaptığım diğer tüm iş anlaşmalarından daha çok bu anlaşmayı istediğimi biliyordum.

Morgan ofisime girdi; karnı son gördüğümünden biraz daha büyük görünüyordu. Beyaz saçları ve bıyığıyla bana Colonel Sanders'ı hatırlattı.

"Bay Morgan," dedim, elimi uzattım. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Morgan elimi görmezden geldi ve başparmağını arkasına doğru uzattı. "Diğer asistanına ne oldu? Cannoli getiren. Adı neydi?"

Onun sorularına şaşırarak, cevabımda tereddüt ettim. Frances ile ilgili olanlar hariç, bana sorabileceği her türlü iş sorusuna cevap hazırlamıştım.

"Adı Frances. Ve, şey... o ayrıldı."

"Gerçekten mi? Çok yazık, Crawford. İyi çalışanları elinde tutamıyorsan, bu senin için iyiye işaret değil."

Gülümsemeye çalıştım. Frances hakkında tartışmak istemiyordum. "Geçici olarak izinli," diye yalan söyledim. Konuyu çabucak değiştirmek için, "Neden oturup iş konuşmuyoruz?" diye ekledim.

Morgan ofisimdeki toplantı masasına oturdu. Gözleri odayı tarayarak bir şeyler arıyordu. Dizüstü bilgisayarımı ofisimdeki televizyon monitörüne bağladım ve sunumumun ilk slaydını açtım.

"Ailen var mı, Crawford?" Morgan'ın sorusu beni yine şaşırttı. O piç kurusu kardeşlerimi biliyor olmalıydı. Tüm çabalarımıza rağmen, sık sık haberlere çıkıyorduk. Luke veya Ryan'ı değil, hazırladığım iş planlarını tartışmak istiyordum.

Ama yumruğumu açtım ve "Evet, iki erkek kardeşim var. Şimdi, bu grafiğe bakarsanız, ilk yıl tahminlerimizi gösteriyor" dedim.

Morgan başını salladı, ama grafiğe bakmıyordu. Bunun yerine bana bakıyordu. Boğazımı temizledim ve hazırladığım slaytları sundum. Toplantının geri kalanında beni kesmeden sessizce oturdu. Otuz iki slaytı inceledim ve bir kez bile soru sormadı. Bitirdiğimde masama gidip satın aldığım konyak şişesini getirdim. "Yeni ortaklığımıza kadeh kaldırmaya ne dersiniz?"

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim, Crawford," dedi.

Bunu biliyordum. Ama hayır da dememişti. Bu anlaşmayı gerçekleştirmek için başka ne yapmam gerekiyordu?

Morgan ayağa kalktı. "Peki, sizinle iletişime geçeceğim."

Anlaşmayı imzalamayacaktı. Etkilenmemiş bakışını tanıdım. Ben de daha önce birçok kez başkalarına aynı bakışı atmıştım. Ama o bakışla gitmesine izin veremezdim. Fikrini değiştirmeliydim.

Frances ne yapardı?

Morgan ofisimden çıkmak üzereyken, "Torununuzun vaftiz töreninden dolayı bir kez daha tebrikler" dedim. Umduğum gibi, durdu.

Dudaklarını büzerek arkasını döndü. "Hediye için teşekkür ederim. Ailem bu jestinizi çok takdir etti."

Onun tekrar çıkıp gideceğini hissederek, başından beri söylemek istediğim şeyi ağızımdan kaçırdım. "Bay Morgan, efendim. Bu mülke gerçekten ihtiyacım var. Neredeyse beş yıldır bu projeyi planlıyorum ve bu mülk projenin son parçası."

"Neden benim mülküm? Neden benim mülkümün hemen kuzeyindeki mülkü satın almıyorsunuz?"

"Çünkü sizinki otoyolun yanında ve tüm izinler hazır."

"Görünüşe göre, yumurtalar çatlamadan tavukları saymışsınız."

"Sizi ortak yapacağım," dedim, kafamda yeni bir plan oluşturarak. "Bana mülkü satarsanız, sizi yüzde beş ortak yapacağım."

"Yüzde yirmi beş," dedi Morgan.

Bu noktaya kadar hiçbir şey yapmamış olduğunu düşünürsek, yüzde yirmi beş büyük bir paydı. Ama onun mülkünü istiyorsam, tek yol bu olabilirdi.

"Tamam," dedim ve elimi uzattım. Ama Morgan elimi sıkmadı. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yeni ortaklığımızı kutlamak mı?" diye sırıttım.

Morgan kaşlarını çatarak, "Bu hafta sonu ailemle birlikte kulübemize gideceğiz. Biriyle ortaklık kurmadan önce, karımın da onayını alırım. O karakterleri çok iyi değerlendirir. Hafta sonu bitmeden onu etkileyebilirsen, anlaşmamız var demektir," dedi.

Tek yapmam gereken tatlı bir yaşlı bayanı etkilemek miydi? Çocuk oynucağı. Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Harika."

"Ofisim günlük işler konusunda asistanınızla sık sık iletişim halinde olacak, değil mi?" diye sordu Morgan.

"Evet, ama isterseniz her zaman doğrudan bana gelebilirsiniz."

"Eminim çok meşgul birisinizdir. Ama bu, onu da tanımamız gerektiği anlamına geliyor."

Morgan'ın omzunun üzerinden, masasında oturan, elini çenesinin altına koymuş, monitörüne bakan Ava'ya baktım. "Müsait olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Oh, o değil. Diğer asistanı getirmeni istiyorum. Ona nasıl baktığını fark ettim, Colton." O gülerek omzuma hafifçe vurdu. "Merak etme. Ben de sevgilim Marie ile böyle tanışmıştım."

Ne!

"Bay Morgan," diye başladım, ama o beni durdurdu. "Bu bir sorun olur mu, Crawford?"

Evet dersem anlaşma bozulacakmış gibi hissettim.

"Hayır, efendim. Sorun değil."

"Güzel. Asistanım size yol tarifini gönderecek. Umarım GPS'iniz vardır. Bu bölgede neredeyse hiç yol levhası yok."

"Harika," diye mırıldandım. Ama kaybolmak en son endişelendiğim şeydi. Frances'le yüzleşip bu geziye ikna etmem gerekiyordu.

Frances

İşten eve dönerken otobüste, daha önce bana kaba davranan müşteriye ne demeliydim diye düşündüm. Şimdi aklıma birkaç harika cevap geliyordu, ama bir saat önce orada durmuş ve onun hakaretlerini dinlemiştim. "Müşteri her zaman haklıdır" sözüyle büyümüştüm. Bugüne kadar buna inanmışım.

Yorgun ve huysuz bir halde, sadece yatağıma kıvrılıp bir aşk romanı okumak istiyordum. Ama evime yaklaştığımda, garaj yolunda tanıdık bir araba park etmişti.

Hayır. O olmasın. Bugün olmasın.

İçeri girer girmez, sesi kalbimi ele geçirdi ve nefes alamadım. Gözlerimi kapattım ve ağızımdan birkaç titrek nefes almaya zorladım.

"Frannie, sen misin?" Marco oturma odasından seslendi.

Onu görmezden geldim.

"Frannie, gel de kim var burada."

Bunu yapabilirsin Frances. Onunla konuşabilirsin.

Yavaşça ayakkabılarımı çıkardım ve köşeyi dönerek oturma odasına doğru yürüdüm. Kanepede kardeşimin yanında, gençliğimin son yıllarını ve yirmili yaşlarımdan başını kabusa çeviren adam oturuyordu. O. Eski erkek arkadaşım, Chris.

"Selam Frannie," dedi, koltuktan kalkarak. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ve o kaşlarını çattı.

Chris'i üç yıldır görmemiştim, onu aldatırken yakalayıp sonunda terk ettiğimden beri. Kanepesindeki yarı çıplak kadının sadece bir arkadaşı olduğunu açıklamak için aramaya çalışmıştı, ama ben Chris'ten artık bıkmışım. O aramadan sonra bu konuda fazla tartışmadı. Daha iyi birini bulmuş gibi görünüyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum, sesimin tonunu kontrol ederek. Ailem sadece ayrıldığımızı biliyordu, başka bir şey bilmiyorlardı.

"Seni görmeye geldim, Frannie," dedi ve bana yaklaşarak.

"Ben seni görmek istemiyorum," dedim alçak sesle ve kollarımı kavuşturdum. Kendimi ondan ve beni ne kadar küçük hissettirdiğinden korumak istedim.

Chris başını kardeşime doğru eğerek, "Belki odana çıkıp özel olarak konuşabiliriz," dedi.

Kafamı salladım. Marco benden sekiz yaş küçüktü, ama yine de onun yanımda olması beni rahatlatıyordu. Chris'e hiç güvenmiyordum.

"Hadi ama bebeğim," dedi.

"Bana öyle deme," diye fısıldadım ve bana yaklaştığında ciğerlerim boşaldı. Ön kapıya doğru dönüp, biraz hava almak umuduyla kapıyı açtım. Bunun yerine, önümde yumruğunu kaldırmış, kapıyı çalmak için hazırlanan Colton duruyordu.

Derin bir nefes aldım ve ağzımı kapattım. "*Burada* ne yapıyorsun burada ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız lazım, Frances," dedi. "Girebilir miyim?"

"Bu adam da kim?" diye sert bir sesle sordu Chris, arkamdan yaklaşarak. Öfkesi her zamanki etkisini yarattı ve bir an için midem bulandı.

"İyi misin?" diye sordu Colton, beni dikkatle izleyerek.

"İyiyim," dedim. Sonra gözlerimi kapatıp sesimi sertleştirerek, "Chris, gitmeni istiyorum. Hemen," diye ekledim. Kapıyı daha fazla açtım ve arkasında durdum. Colton kıpırdamadı. Gözleri Chris'i değerdendirdi ve kısıldı.

"Bu kim, Frances?" diye sordu Colton.

"Seni ilgilendirmez," dedim.

"Sen de kimsin *lan*?" diye bağırdı Chris.

Colton içeri girdi ve Chris'e baktı. En az 7,5 cm daha uzundu. "O senden gitmeni istedi. Ben seni dışarı çıkarmadan önce gitsen iyi olur.

Ben onun kadar nazik davranmam." Chris, Colton'ı süzdü, gözleri vücudunu taradı ve bu kavgayı kaybedeceğini anlamış olmalıydı. Cesur görünmesine rağmen, Chris her zaman korkak olmuştu.

Elini belime koyan Chris, kulağıma fısıldadı, "Yakında görüşürüz, Frannie," ve Colton'ı kapıdan dışarı itti.

Mide bulantısı dalgasının geçmesini bekledim ve onun eski kamyoneti nihayet benim garaj yolumdan çıkınca rahat bir nefes aldım. Colton da onun arkasından baktı ve araç artık görünmeyene kadar bana dönmedi.

"Bana bunun ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Aslında hayır," dedim. "Ne istiyorsun, Colton?" Çünkü şu anda onunla uğraşacak enerjim yoktu. Vücudumdaki adrenalin tükendi, sadece kıvrılıp uyumak istiyordum.

"Konuşmamız lazım. Birkaç dakikanı ayırman gerek. Bana bunu borçlusun."

Yorgunluktan bitkin bir halde, hiçbir şeyi saklamadan cevap verdim. "Sana haftalar önce bir açıklama borçluydum ama sen dinlemek istemedin."

"Peki. Polisi aramayıp kimlik sahtekarlığı suçlamasında bulunmadığım için bana on dakika zaman ayırmaya ne dersin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen gerçekten bir pisliksin, biliyor musun?" Ama kapıdan çekildim ve onu içeri aldım.

"Frannie, kalmamı ister misin?" diye sordu Marco, koridorda durarak.

"Hayır. Ama teşekkür ederim."

Marco, Colton'a bir dakika daha baktı. "Bana ihtiyacın olursa mutfaktayım."

Başımı salladım ve ikimiz de Marco'nun uzaklaşmasını izledik. Kalp atışlarım yavaşladı, ama düşüncelerim hızlandı.

Chris bunca yıl sonra neden buraya geri dönsün ki?

Bunu sonra düşünürdüm. Şu anda Colton için endişelenmem gerekiyordu ve onun yanında olmak kalbimin yeniden atmaya başlamasına neden oluyordu, ancak bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

Kanepeye oturup bacaklarımı çaprazladım ve Colton'ın neden beklenmedik bir şekilde kapıma geldiğini açıklaması için bekledim. O ise oturma odasında volta atmaya başladı.

"Bugün Robert Morgan ile bir görüşmem vardı," dedi sonunda. "İyi gitmedi. Belgeleri imzalamadı."

"En sevdiği konyak şişesini aldın mı?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Aldım."

Onun bunu düşünmüş olmasına biraz hayran kalarak başımı salladım. Bağımsız olarak ve birlikte yaptığımız tüm araştırmaları hatırladım ve sordum:

" sen göster ona tüm tüm grafikleri hazırladığımız
hazırladığımız ve ve tahminler?"

"Ona her şeyi gösterdim. Ama daha fazlasını
istiyor." "Başka ne isteyebilir ki?"

"Seni."

"Beni mi?" Onun cevabına şaşırarak arkama yaslandım.

"Morgan'ın bugün anlaşmayı imzalamayacağını anladığımda
panikledim ve ona yüzde beş ortaklık teklif ettim."

Burun kıvırdım. "Yüzde yirmiden azını asla kabul etmez."

"Haklısın. Yüzde yirmi beş istedi."

Chris'i tekrar gördüğüm için hala sarsılmış hissettiğimden
dizlerimi kollarımla sardım ve "Eğer bunu gerçekten istiyorsan,
kabul etmek zorundasın" dedim.

"Kabul ettim. Ama bir şartım daha var. Morgan, karısı onay
vermeden kimseyle ortaklık yapmayacağını söyledi."

"Sorun olmaz. İstediginde çok çekici olabilirsin. Tabii çalışanlarından
biri olmadığı sürece."

Parmaklarını önünde birleştirip bana döndü. "Karısının asistanımla
da tanışmasını istiyor."

"O zaman sormalısın..." Sonra aklıma geldi. "Hâlâ senin asistanın
olduğumu mu düşünüyor?"

"Senin sadece geçici olarak izinli olduğunu söylemiş olabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani yalan mı söyledin?"

"Yalan demezdim."

"Ben yalan derdim."

"Bu aynı şey değil, Frances. O adamla yatmadım."

Onun sözleri, tahmin ettiği gibi, kalbimin tam ortasına saplandı.
Gözlerimi kapatıp ne yapacağıma karar verdim. Bir yandan, bunu
yaptıklarımın telafisi için bir fırsat olarak kullanabilirdim, ama diğer
yandan, başkasının oyununda bir kukla olacaktım. Zaten yalan
söylemekten nefret ediyordum ve Morgan ile ailesine yalan
söylemek istemiyordum. Colton için bile. Yorgundum. Bu hafta,
özellikle de bu gün, beni çok yormuştu, ama ilk kez

Uzun bir süre, başkalarını memnun etmek için kendimi feda etmek istemedim. Benim için en iyisini seçtim.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

Başımı salladım ve o şaşkınlıkla bana baktı.

O tekrar ağzını açana kadar o anın tadını çıkardım. "Asistanım olarak çalıştığın iki hafta için sana ödeme yapacağım."

"O iki haftanın ücretini en başından ödemeliydin."

"Şimdi ödeyeceğim. İnsan kaynaklarından Frank'e sana ödeme yapmasını söyleyeceğim," dedi. Sonra ellerini beline koyarak, "Kayıtlarda zaten bulunan aynı sosyal güvenlik numarasını nasıl fark etmedi?" diye sordu.

Hay aksi. "Ona kartımı kaybettiğimi ve yeni numaramın gelmesini beklediğimi söylemiş olabilirim."

Kafasını salladı. "Yalan söylemek sana çok kolay geliyor, değil mi?" "Genelde değil," diye itiraf ettim. "Ama paraya ihtiyacım vardı."

Hâlâ ihtiyacım vardı. Marco'nun ilk dönemi için henüz yeterince para biriktirememiştik, ama Colton'a yalan söylemeden bunu nasıl ödeyebileceğimiz konusunda bir fikrim daha vardı. Yarın bunu araştıracaktım. Henüz çaresiz değildim.

"Üzgünüm, Colton. Ama cevabım hala hayır."

Chris'in istediğini reddettiğimde genellikle karşılaştığım öfke patlamasına, hakaretlere ve somurtmaya kendimi hazırladım. Ama Colton düşünceli kaldı. Yürümekten vazgeçti ve kanepenin yanıma oturdu.

"Neden yaptın bunu, Frances?" diye sordu, dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini katlanmış ellerine dayayarak, dümdüz önüne bakarak.

"Marco'nun masraflarını ödemek için paraya ihtiyacımız vardı..." "Hayır. O değil. Neden benimle yattın?"

Bu soruya cevap vermek daha zordu. Ama ona gerçeği söyleyecektim. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren seninle yatmak istedim."

O gülümsedi. "Ben de. O defteri ellerinden alıp seni masama yatırmak istedim."

"Seni ilk gördüğüm an değildi. Yıllardır sana aşığım, Colton. Tüm ofis senden nefret etse de, ben hiç nefret etmedim."

"Bütün ofis benden nefret mi ediyor?" diye sordu, yüzünü bana çevirerek. "Posta odası bile mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Onlara karşı kibirli, kaba ve ters davrandığını biliyor olmalısın."

Kaşlarını çatması ve inanamayan yüz ifadesi beni güldürmeliydi, ama bunun yerine beni kızdırdı. "Çalışanlarını oldukları gibi görmüyorsun, sadece senin için ne yapabileceklerini görüyorsun. Yıllarca senin şirketinde çalıştım, Colton. Erika'nın yanında on ikinci katta dururken, sen yüzlerce kez asansörlere doğru yürüdün, ama ben elime özgeçmişimi alıp ofisine girip yoğun gününde doldurman gereken bir pozisyon olana kadar kim olduğumu umursamadın."

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Haklısın. Ama bu, yalan söylediğin gerçeğini değiştirmez. Benim kibirim kapıyı açmış olabilir, ama sen içeri girdin."

"Evet," dedim tereddüt etmeden. "Ama ofisinde her şey patladığında bana açıklama yapma şansı da vermedin."

Çenesini sıktı ve kanepede dönerek bana baktı. Gözleri dudaklarıma takıldı. O bakışı tanıdım. Midem düğümlendi, vücudum kalbimin söylemeyi reddettiği şeyi istiyordu. Konuşmak için ağzını açtı, ama hemen kapattı.

Bana hala ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormasını bekledim. Cevabım hala evet olduğu için sormamasını diledim. Ama ne önemi vardı ki? Ona olan hislerim gerçek olsa da, aramızda çok fazla aldatma vardı. Bana nasıl güvenebilirdi ki? Ve yıllarımı ona bunu telafi etmeye çalışarak mı geçirecektim? Bana sağlıklı bir ilişki gibi gelmiyordu. Colton ve benim bu zorlu süreçten kurtulmamız en iyisiydi.

"Morganlar ile iyi geçineceksin," dedim. "Aklını buna verdiğinde, Luke kadar çekici ve Ryan kadar zeki olabilirsin."

Yanakları gülümseme gibi bir hareketle seğirdi. Gözlerinin kenarları kırıştı. Sonra ayağa kalktı ve koltuğumdan kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Keşke işler farklı gelişseydi, Frances. Bence birlikte iyi olabilirdik."

"Ben de, Colton." *Ben de.*

Onu kapıya kadar geçirdim ve o dönüp elini uzattığında pes ettim. Kendimi kollarına attım ve o da beni sıkıca

. "Hoşça kal, Colton. Ve iyi şanslar." "Hoşça kal, Frances."

Boğazını temizledi ve arkasına bakmadan arabasına doğru yürüdü. Gözlerim yaşlarla dolana kadar arabasının caddeye çıkmasını izledim. Sonunda yukarı çıktım, yatağıma kıvrıldım ve Colton Crawford'a hiç aşık olmamış olmayı diledim.

Üzüntüme rağmen, kalbim bana bunun bitmediğini söylüyordu.

Frances

Ertesi gün Cumartesi idi ve saat on birde mağazadaki vardiyama başladım. Diğer planımı uygulamaya koymak için hala bir saatim vardı. En üst çekmecemi karıştırırken, parmaklarım kadife bir mücevher kutusu ile temas etti.

Menteşeyi kaldırarak, yuvarlak bir kolye ucu olan on sekiz ayar altın kolyeyi çıkardım. Kolye ucunda, kucağında bebek İsa'yı tutan Meryem Ana'nın figürü kazınmıştı. Büyükanнем bu kolyeyi bana ilk komünyon günümde vermişti. Onu sadece özel günlerde, ailemin bana hediye ettiği altın bilezikle birlikte takmıştım. Bileziğin bulunduğu beyaz kutuyu aldım ve ikisini de çantama sakladım.

Merdivenlerden aşağı koşarken, mutfakta domuz pastırması kızartan *Nonna'yı* gördüm. Bu sabah durup onunla konuşmak istemedim; fikrimi değiştireceğimden çok korkuyordum.

"İşe gidiyorum," dedim, ceketimi giyerken.

"Görüşürüz, *bella*," dedi. "Akşam yemeği için en sevdiğin yemeği hazırlayacağım. Ricotta ve ıspanaklı agnolotti."

Koridordan inledim. Benim ne yapacağımı bilmeden nasıl beni suçlu hissettirmeyi başardı? Büyükanнемin, Marco ve ben aptalca planımızı yapmadan önce bile başımızı belaya sokacağımızı sezme konusunda altıncı hissi olduğunu yemin ederdim. Ama benim planım aptalca değildi, yürek parçalayıcıydı, ama bu koşullar altında gerekliydi.

Dışarı koşarak sokağa çıktım. Rehinci dükkânı her zamanki otobüs durağımın hemen önündeydi, ama hiç içeri girmedim. Çok değerli bir şeyim yoktu ve şimdiye kadar altınlarımı satma isteği duymamıştım. Bir an pişmanlık duydum, ama bunu kendim için değil, ailem için yaptığımı kendime hatırlattım.

İçeri girdiğimde kapıda bir zil çaldı. Siyah saçlı ve bıyıklı bir adam cam tezgahın arkasında duruyordu. Gümüş kaşıklar parlatırken, "Sizin için ne yapabilirim, hanımefendi?" diye sordu.

Tezgaha yaklaştım ve vitrinde sergilenen mücevherleri fark ettim. Yüzükler, bilezikler, kolyeler ve daha fazlası vardı. Bazı parçalar küçüktü, ama bir tanesi özellikle çok gösterişliydi. "Vay canına, bu çok güzel," dedim, ortasında kocaman bir zümrüt bulunan kalın altın kolyeyi işaret ederek.

Camı açarak kolyeyi çıkardı. "Hayır, satın almaya gelmedim. Satmak istiyorum," dedim.

"Öyleyse, neyin var göster bana," dedi ve cam kapıyı kapatarak.

Çantamdan iki kutuyu çıkararak, onun incelemesi için açtım. Ön gömlek cebinden bir çift gözlük çıkardı ve kolyeyi eline aldı. "On sekiz karat, bu iyi," diye mırıldandı ve parçayı ters çevirdi. Aynısını bilezik için de yaptı.

Gözlüğünü tezgahın üzerine koyarak, "İkisi için iki yüz veririm" dedi.

"Ne? Bunların değeri daha fazla. Altın bu günlerde çok değerli," diye itiraz ettim.

Üst dişlerini emdi ve başını salladı. "Dini figürler pek satmıyor. Onları eritmek zorunda kalacağım. Bu benim en iyi teklifim." İki yüz dolar, Marco'nun ilk döneminin masraflarını karşılamaya yetmezdi. Para yetmeyecekti ve mücevherlerimi boşa satmış olacaktım. "Teşekkürler, ama bu fiyata satmayacağım."

"Sorun değil," dedi ve gümüşlerine geri döndü. "Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ne cüret! "Biliyorsun, birinin çaresizliğinden yararlanarak para kazanmak berbat bir geçim kaynağıdır," dedim.

Kaşığı bıraktı ve başını eğdi. "Peki, çaresizlikten kar etmeyen bir iş göster bana. Ayrıca, kimseyi bir şey yapmaya zorlamıyorum."

Kafamı salladım ve rehin dükkânından, ailemin hediyelerini satmayı düşündüğüm zamankinden daha kötü hissederek çıktım. *Şimdi ne yapacağım?*

Dün kanepemde oturan Colton'ı düşündüm. Ona gururlu demiştim, ama şimdi benim gururum Marco'nun hayallerini mahvedebilirdi. *Panik yapma, Frances*. Hâlâ başka seçeneklerim vardı.

Otobüsü beklerken, müdürüm Cheryl'den işte ekstra vardiyalar almayı isteyeceğime karar verdim. Bunun yeterli olacağını sanmıyordum, ama bir başlangıç olacaktı.

Ona yaklaşma düşüncesi midemi düğümledi. Saçma gelebilir, ama ailemin bize sık sık söylediği sözleri hatırladım: "Hayatta hiçbir şeyi talep etmeyin; hak ederseniz, size gelir." Ya da "Sıkı çalışır ve bağlılığınızı gösterirseniz, şirkete olan sadakatiniz karşılığını alırsınız."

Hmm. Acaba çatışmaya karşı direncimin bir kısmı buradan mı kaynaklanıyor?

Bu düşünceye takılmak için zaman yoktu, şirketin sadakatimi ödüllendirmesini beklemek için de zaman yoktu. Şu anda ekstra paraya ihtiyacım vardı.

İşe geldiğimde, Cheryl her zamanki gibi beni selamlamadı. Bunun yerine, gözlerini bana doğru çevirdi, sonra başka yere baktı. Ona fazla mesai yapmayı istemek zaten beni gerginleştirmişti, bu da pek cesaret verici değildi.

"Cheryl, vardiyam başlamadan önce biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum, o kasaya bir şeyler yazarken yanına yaklaştım.

"Saatlerinle ilgiliyse, bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldık," dedi bilgisayar ekranına bakarak.

Çalışma saatlerim hakkında konuşmak istediğimi nereden biliyordu? "Ne demek istiyorsun?"

"Lin işinde çok başarılı, bu yüzden daha fazla saat istediğinde ona verdim."

"Ama ben Lin'den daha uzun süredir buradayım," dedim, sesimin titrediğini hissederek. Cheryl'in önünde ağlamayacaktım. "En azından daha fazla vardiya için öncelik hakkım yok mu?"

"İşler öyle yürümüyor, Frances. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Üzgünüm," dedi ve omuzlarını silkti, hiç de üzgün görünmüyordu.

Öfke boğazıma kadar yükseldi, dışarı çıkmak için kaşınıyordu, ama onu yuttum. "O saatlere ihtiyacım var," dedim.

"Daha fazla kıyafet satarsan alırsın." Yanına geldiğimden beri bana bakmamıştı. İnatçı çenesinden, ne dersem desem fikrini değiştirmeyeceğini anlayabiliyordum. Öfkemin yerini panik aldı ve hiperventilasyonun eşiğine geldiğimi hissettim.

Dönüp arka odaya yürüdüm. Başımı ellerimin arasına gömdüm, birkaç derin nefes aldım, burnumdan yavaşça nefes vererek duygularımı kontrol altına almaya çalıştım, ama işe yaramadı.

Kahretsin! Böyle olmamalıydı.

Vardiyaları Lin'e kaptırdığım için üzülüyordum. Bu işte beceriksiz olduğum için bile üzülüyordum. Her yeni kapı açmaya çalıştığımda yüzüme kapandığı için çaresiz ve öfkeliydim. Sanki evren bana komplo kurmuş gibiydi. *Şimdi ne yapacağım?* Her şeyi denedim. Tüm seçeneklerimi tükettim. Her kapıyı denedim.

Bir tanesi hariç.

O kapıyı kendim kapatmıştım. Ama bunu bir nedeni vardı. Colton için tekrar çalışamazdım, bu sefer rol yaparken bile. Hislerim çok gerçekti ve incineceğimi biliyordum. O benimle yeniden bir ilişki kurmak istemiyordu. Sadece Morgan anlaşmasını imzalamasına yardım edecek birini arıyordu. Hepsi bu kadardı.

Büyük kız çoraplarını giy, Frances, ve kalk ayağa.

O iş için duygularını bir kenara bırakabiliyorsa, ben de yapabilirdim. Hayatın bana bir şeyler sunmasını beklemekten yorulmuştum. Ya ailem yanılıyorsa? Hayatımı kendim şekillendirmek istiyordum.

Bu fırsatı Colton'dan ihtiyacım olan bir şeyi istemek için kullanacaktım. Cheryl haklıydı; bu işi nefret ediyordum. Ama asistanlık pozisyonunu sevmiştim. Bu sefer Frances Netto olarak başka bir şirkette başka bir pozisyona başvuracaktım. Ama önce Colton'dan bir şey istemem gerekiyordu.

Cesaretimi kaybetmeden önce telefonumdan Colton'ın numarasını çevirdim. "Alo," diye cevapladı.

"Merhaba, benim," dedim.

"Frances, her şey yolunda mı?"

"Morgan'ın kulübesine seninle geleceğim," dedim.

O, diğer uçta sessiz kaldı. Seviniyor mu yoksa küfrediyor mu emin olamadım.

"Harika," dedi sakın bir sesle, sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.
"Fikrini ne değiştirdi?"

"Koşullar," dedim.

"Bir saat sonra ayrılıyorum. Hazırlanmak için yeterli zamanın var mı?" "Evet," diye cevapladım. "Ama senden bir şey istiyorum."

"Neymiş o?"

"Bir referans mektubu."

Sessizlik Yine. Sonra "Sen plan uygulamayı başvurmayı
başvurmayı başka başvurmak

"Evet."

"Tamam. Bir saat içinde hazır ol," dedi ve telefonu kapattı.

Çelik sandalyeden derin bir nefes alarak kalktım, banyoya yürüdüm ve yüzüme su sıçrattım. Aynaya bakarak, Cheryl ile konuşmadan önce kendime son bir kez moral verdim. *Başarabilirsin, Frances*. Daha önce hiçbir şeyden vazgeçmemiştim, ama garip bir şekilde, bu vazgeçmek gibi gelmiyordu. Yaşamak gibi geliyordu.

Gri blazerimi düzelttikten sonra Cheryl'in yanına gittim.
"Gidiyorum," dedim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, elini beline koyarak.

"İstifa ediyorum," dedim.

"Bana iki hafta önceden haber vermelisin," diye arkamdan seslendi.

Arkamı dönmeden ona bağırdım, "Senin de dediğin gibi, Cheryl, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Tam bir saat sonra, Colton'ın arabası benim evimin önüne geldi. Bir şekilde, o kısa sürede duş alıp bir çanta hazırlamıştım.

"Francesca, kapıda seni bekleyen biri var," diye bağırdı büyükannem. Colton'ın güvenlik sistemini benimkiyle karşılaştırarak gülümsedim. *Nonna*, oturma odasında *Wheel of Fortune* izlerken arabayı görmüş olmalıydı. Hiçbir zaman doğru cevabı tahmin edemediği halde bu programı neden bu kadar sevdiğini anlamıyordum.

"Geliyorum," dedim ve gecelik çantamı omzuma attım. "O Colton'ın arabası mı?" diye sordu Marco, ben banyodan geçerken. "Evet."

"Bittiğini sanıyordum," dedi.

"Bitti."

"Ona göre bitmiş gibi görünmüyor."

"Düşündüğün gibi değil. Durum biraz karmaşık." Onu geçmeye çalıştım, ama elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Anlat bakalım."

Askıyı düzelterek, "Bir müşteri özellikle beni istedi. Colton, bu anlaşmayı tamamlamak için bu adamın kulübesine gitmemi istiyor." dedim.

"Peki sen ne kazanacaksın?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"İki haftalık maaşımı ve bir referans mektubu alacağım."

"Bu anlaşmadan çok daha fazla kazançlı çıkıyor gibi görünüyor."

"Bak, Marco. Endişeni anlıyorum, gerçekten. Ama kendimi koruyabilirim."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların ardındaki gerçek beni dikleştirdi. Chris'i terk ettiğim için kendimi hiç takdir etmemiştim. Bana bağırmasına ve hakaret etmesine izin vermiş olabilirim, ama onu terk etmişim. Kimse beni kurtarmamıştı. O durumdan kurtulmak için kendime güvenmek zorundaydım. Son birkaç yıldır, kendimle gurur duymama izin vermemiştim. Bunun yerine, çok uzun süre kaldığım gibi, yaptığım tüm yanlışlara odaklanıyordum.

Ama ayrıldığım için kendimi hiç takdir etmemiştim. Chris ile tanıştığımdan beri, kendimi dünyanın geri kalanından soyutlayarak, kimsenin benim için bir karmaşa olduğumu düşünmesini istememişim, ama şimdi kapıyı biraz açmış gibi hissediyordum. Belki de eski halimin geri dönmesi için bu yeterliydi.

Merdivenlerden aşağı koşarken "Dikkat et" diye bağırdı. Annem, merdivenlere koştuğumuzu duyduğunda her zaman bize bunu bağıırırdı ve biz de her zaman aynı cevabı verirdik.

"Korkuluğa tutunuyorum anne," dedim gülerek.

O da başını korkuluktan çıkardı. "Kalbinize dikkat edin demek istedim."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp onun bakışlarını yakaladım. Yüzündeki endişe göğsümü sıkıştırdı. "Yapacağım," dedim ve kapıdan çıktım.

Colton arabasının yanında duruyordu, mavi kot pantolon ve beyaz kaşmir kazak giymişti. Onu her gördüğümde kalbimin göğüs kafesim içinde

ters dönmesinden nefret ediyordum. "Merhaba,"
dedim, gözlerimi onun yüzünden uzak tutarak.
Boğazını temizledi. "Merhaba."

Colton öne uzanıp omzumdan çantamı aldı ve arabasına taşıdı.
Ön koltuğa oturup ona döndüğümde, temel kuralları belirledim.

"Bu tamamen iş meselesi. İki gün, bir gece, sonra ben istediğimi
alırım, sen de imzanı alırsın."

"Tamam," dedi Colton, kaşlarını çatarak bana bakarak. "Ama bir şey
daha var."

Onun "bu sadece iş" konuşmasına hazırlandım. "Nedir o?" diye
sordum.

"Morgan bizim aşık olduğumuzu düşünüyor."

"O... *ne*?" diye bağırdım, bu sözleri hiç beklemiyordum.

"O bunu ima etti... Sanırım." Colton kırıışık alnını ovuşturdu. "Onun
tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum, ama endişelenmene gerek
yok. Herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmayacağız."

"İyi," dedim, ama neden bu konuda üzıldüm? Colton'la arabada
oturup, Ava Grady gibi davrandığım için beni kovduktan sonra onun
kız arkadaşı gibi davranmak kafa karıştırıcıydı. Her şey çok
karışmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum, ama bu hafta sonu her şeyi
anlayacaktım. Sadece önümüzdeki kırk sekiz saati atlatmam
gerekiyordu.

Colton

Bu, düşündüğümde daha zordu. Frances'in evine gitmeden önce kendi kurallarımı hazırlamıştım. Ama o benden önce davrandı. Onu gördükten sonra tek istediğim, o kuralları çiğnemek ve o dudakları öpmektir. Ama o haklıydı. Aramızda çok fazla engel vardı. Patlayıcı bir kimya olmasına rağmen, ona hala güvenemiyordum. Bana yalan söylemiş, başka biri gibi davranmıştı.

Bundan sonra bana karşı dürüst olacak mıydı?

"Dün o adam kimdi?" diye sordum, bana gerçeği söylemesini umarak. Onun eski erkek arkadaşı olduğunu tahmin ediyordum, ama neden orada olduğunu anlamıyordum.

O, önüne bakarak cevap vermedi ve kucağındaki parmaklarıyla oynadı.

"Sarışın adam," diye devam ettim. "Ağzı büyük, hayaları küçük olan."

"Evet. Kimden bahsettiğini biliyorum. Sadece bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Dudaklarımı sıktım. Yalan söylemiyordu, sadece gerçeği saklıyordu.

"Kulübe buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu.

"Yaklaşık bir buçuk saatlik bir yolculuk," dedim, uygulamamı kontrol ederek. Yolcu penceresinden dışarı bakarak, "Oraya varana kadar biraz gözlerimi kapatacağım" diye ekledi.

"Dün gece uyumadın mı?" diye sordum.

Neden uyumuyor? O pislik onu üzecek bir şey mi söyledi?

"Pek sayılmaz. Şu anda kafam çok dolu."

İlk içgüdüm, elimi uzatıp saçlarını okşamak ve sırtını ovmak oldu, ama bunun yerine direksiyonu sıktım. Frances Netto'nun endişeleri beni ilgilendirmiyordu.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki, arabanın diğer tarafından hafif bir nefes sesi geldi. Yoldaki çukurları kaçındım ve radyonun sesini kısıdım.

Kırsal yollarda araba sürmek, kardeşlerimle ve ailemle yaptığımız yol gezilerini hatırlattı bana. Doğa sever babam, neredeyse her hafta sonu bizi kamp yapmaya, balık tutmaya ve yürüyüşe götürürdü. Kulübemiz yoktu, ama bunun tek nedeninin babamın tek bir yere bağlı kalmak istememesi olduğunu düşünüyordum. Kardeşlerim ve ben o zamandan beri hiç kamp yapmadık. Zamanım olmadığı için yapmadığımı söyledim, ama babam olmadan aynı olmayacağını biliyordum.

Uygulamanın talimatlarını izleyerek, toprak yola saptım. Çakıllı yolun kenarlarını süsleyen uzun kütük ağaçlar, bana nöbet tutan uzun muhafızları hatırlattı. Açık bir arazinin ortasında, gri çatılı ve beyaz bir verandası olan ahşap bir kulübe duruyordu. Yanına bir ahır ve hemen önüne bir mercan inşa etmişlerdi. Atları görmedim, ama ahırda olduklarını tahmin ettim.

Kulübenin önüne geldiğimizde, büyük bir golden retriever bizi karşılamak için koştu. Heyecanlı havlaması Frances'i uyandırdı. Koltuğunda inleyerek kendini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. Bu ses içimden inlememe neden oldu.

"Yol boyunca uyudum mu?"

"Sen yaptın," dedim, uyurken omzundan düşen süveterinin yakasını düzeltmesini izlerken.

Pencereden dışarı bakarken, gözleri önümüzdeki manzaraya dalmıştı. Frances'in gözlerindeki ışıltı bana hatırlatana kadar ormanın ne kadar muhteşem olabileceğini unutmuştum.

"Hiç bu kadar kuzeye geldin mi?" diye sordum.

"Hiç," diye fısıldadı. "Burası çok güzel."

Hayranlıkla hafifçe açılmış ağzına bakarak, ona hak vermem gerekti. "Kesinlikle öyle."

"Morgan orada," dedi Frances, ağaçların arasından çıkan bir figürü işaret ederek. Robert Morgan kahverengi pantolon ve kırmızı-siyah kareli gömlek giymişti. Kafasında beyaz bir tüy çıkıntılı kahverengi keçe şapka vardı. Komik görünüyordu, ama Morgan için pek de şaşırtıcı değildi. Yanında başka bir adam vardı, ama bu mesafeden onu tanıyamadım.

Arabadan inen köpek, Frances'in bacaklarına patilerini sürterek onu neredeyse devirecekti. "Merhaba dostum," diye seslendi Frances. Sonra bize yaklaşan iki adama bakarak, "Bu Taylor mı?" diye bağırdı.

"Tabii ki," diye bağırdı Morgan, Frances çömeli köpeği iyice okşarken. Küçük hayvan minnettarlıkla ellerini yaladı.

Morgan ve arkadaşı arabaya yaklaşıırken, ikinci adamın yüz hatları netleşene kadar ona bakmaya devam ettim. Koyu sarı saçlı, benim boyumda ve neredeyse aynı vücut yapısındaydı. Yaklaştıkça, gözlerinin şekli bana Morgan'ı hatırlattı. Bu onun oğlu olmalıydı.

"Hoş geldiniz," dedi Morgan nihayet bize ulaştığında.

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Frances ellerini kot pantolonuna silip iki adamla da tokalaştı. Genç adamın Frances'e attığı takdir dolu bakıştan hoşlanmadığım için kendimi tanıttım.

"Colton Crawford," dedim ve adamın elini gereğinden fazla sıktım.

"Paul Morgan," dedi, gözlerini kısarak ve parmaklarını benimkiler etrafında daha sıkı sıkarak.

"Paul, bu sana bahsettiğim adam," dedi babası. Sonra dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve ekledi, "Ve bu da onun asistanı Frances." Bu sefer onun adını hatırladığı için gurur duyarak ona gülümsedi.

Paul dönerek Frances'e geniş bir gülümsemeyle baktı. "Sizinle tanışmak bir zevk." Elini sıkarken başparmağıyla elini okşadı. O başparmağı geri çekip kırılana kadar çekmek istedim. Frances, benim sahiplenici düşüncelerimden habersiz, gülümsedi.

"İçeri gelin ve ailenin geri kalanıyla tanışın." Morgan'ın botlarının verandada çıkardığı sesleri takip ettik. Kabine girdiğimizde bizi ateşin çıtırtıları karşıladı. Taş şöminenin iki yanında, şimdiye kadar gördüğüm en büyük boynuzlara sahip iki geyik başı asılıydı.

"Sen Colton olmalısın," dedi merdivenlerden inen bir kadın.

Morgan'ın yaşlarında, altmışlı yaşların başında, beyaz saçları topuz yapılmış bir kadındı. Dolgun, pembe yanakları bana sağlıklı bir fırıncılık reklamını hatırlattı. "Evet, hanımefendi," dedim, elimi uzattım

. "Bu benim... asistanım Frances." Frances bana dönüp gözlerinde bir soru işareti ile baktı, sonra dikkatini kadına yöneltti.

"Çok güzel bir kulübeniz var, Bayan Morgan," dedi. "İç mekanı kendiniz mi tasarladınız?"

"Lütfen, ikiniz de bana Marie deyin. Ve oh, hayır," diye gülerek dedi. "Bana kalsaydı, o korkunç boynuzları asla oraya asmazdım. Ama evlilik uzlaşma gerektirir, canım," dedi ve Frances'e göz kırptı. Sonra, az önce indiği merdiveni işaret ederek, "Paul, Frances'e odasını gösterip çantalarını taşı, olur mu?" dedi.

Paul, ön kapıda bıraktığım çantaları aldı ve Frances'e sadece dudaklarının bir tarafını kıvrarak yarım bir gülümseme attı. Ben de ilgilendiğim bir kadına ilgimi göstermek istediğimde o gülümsemeyi kullanırdım.

"Ben alabilirim," dedim ve Paul'un elinden bir çantayı aldım, ama o bırakmadı.

"Saçma," dedi Robert. "Sana av koleksiyonumu göstereyim."

O boynuzlardan biriyle gözümü çıkarsam daha iyi olur, diye düşündüm. Ama çantayı bıraktım ve Paul'un Frances'i yukarıya, yatak odalarından birine götürmesini izledim. Onu izlediğimi belli etmek istemediğimden, Robert'a döndüm. Ama o, merdivenlere doğru sırttan karısına anlamlı bir bakış attı. "Sana söylememiş miydim?" diye fısıldadı, ama ben duydum. "Sanırım ondan hoşlanıyor."

Benden mi, yoksa oğlundan mı bahsediyor?

Morgan'ın, benimle Frances arasında gelişmekte olan bir ilişkiyi beslemeye mi çalıştığını, yoksa oğlu için bir ilişki başlatmaya mı çalıştığını bilmiyordum. Ben lafı dolandırmayı seven biri değildim. "Robert, beni buraya, asistanımı oğlunla tanıştırmak için mi davet ettin?"

"Saçma," dedi, ama ona inanmadım. Kollarımı kavuşturup onun bakışlarını karşıladığımda, omuzlarını silktili. "Endişelenecek bir şey yok, değil mi Crawford? Biraz rekabetle başa çıkabilirsin."

Sinirlenerek, yüksek sesle nefes aldım ve keskin bir şekilde nefes verdim.

Marie elini beline koydu. "Seninle asistanın arasında bir şey yok, değil mi Colton? Bu pek profesyonelce olmazdı." Güldü, sonra göz kırptı. Benimle dalga mı geçiyordu, yoksa

Beni uyarıyor musun? Marie'nin istediğini elde etmek için aynı pasif-agresif üslubu kullanan bir anne olduğunu hissettim.

"Uygunsuz bir şey olmuyor, hanımefendi. Sizi temin ederim," dedim, profesyonelce olmayan bir şey itiraf etmemeye dikkat ederken, Frances ile olan ilişkiyi de inkar etmeden.

"Güzel. O zaman bıçak koleksiyonumdan başlayalım," dedi Morgan. "Geçen gün, bir balığı on saniyede derisini yüzebilecek kadar güzel bir bıçak aldım."

"Harika," dedim, ifadesiz bir yüzle.

Morgan güldü ve kolunu omzuma attı. Frances'i yukarıda başka bir adamla hayal etmeseydim, onunla olan dostluğumdan keyif alabilirdim.

Frances

Halı kaplı merdiven, üst kattaki dar bir koridora çıkıyordu. Ahşap panelli duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı. Arka bahçede büyük bir kızı kovalayan küçük bir çocuğun fotoğrafı dikkatimi çekti, bana kendimi ve Marco'yu hatırlattı.

"Bu benim kardeşim Natalie," dedi arkamda duran Paul.

"Yaş farkı benim kardeşimle benimki gibi görünüyor. Aramızda sekiz yaş fark var." Bir sonraki fotoğrafa geçtim, bu fotoğrafta Bay Morgan Paul'u omuzlarında taşıyordu.

"Aramızda yedi yaş fark var, ama o sanki on yedi yaş fark varmış gibi davranıyor," dedi Paul kuru bir sesle.

Kıkırdadım. "Evet, biz ablalar çok daha olgunuz, o yüzden on yedi yaş farkı da olsa fark etmez."

"Öyle mi?" diye sordu. Yüzünü göremiyordum ama arkama yaklaşıırken sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. Odunsu kokunun onun kolonyasından mı yoksa kendisinden mi geldiğini bilmiyordum ama hoş kokuyordu. Yanımdaki odayı işaret ederek boğazımı temizledim ve "Bu benim odam mı?" diye sordum.

"Evet." Odaya girdi ve ellerini ceplerine soktu. "Sana uyar mı?"

Odanın ortasında krem rengi yorganlı bir çift kişilik yatak vardı. Yatağın iki yanında iki komodin, ayak ucunda bir sandık ve önünde bir şifonyer vardı.

Yumuşak bir şekilde burnumu çektim. "Evet. Bu işe yarayacak." Burası evdeki ailemin yatak odasından daha büyüktü.

Paul bagajın kapağını açtı ve içinden yün battaniye çıkardı. "Üşürsen diye, fazladan bir tane daha var."

"Çok düşüncelisin," dedim.

Gülümsedi, sonra giysilerime baktı. "Değişmek için birkaç dakikaya ihtiyacın var mı, yoksa kot pantolonla rahat mısın?"

"Ne için giyineyim?"

Çocukluk sırrını paylaşacakmış gibi sırttı. "Morgan ailesinin geleneği."

Merakla kaşlarını kaldırdığımda, "Aile futbolu," diye ekledi.

"Oh, harika," dedim, futbol izlemeye pek hevesli olmasam da.

"Kimler oynuyor?"

"Sen."

"Ben mi?" diye dehşetle haykırdım.

Mümkünse, çocuksu gülümsemesi daha da genişledi ve benim tepkime gülerek karşılık verdi. "Hafta sonunu her zaman dostça bir futbol maçı ile başlatırız. Kaybedenler, ertesi sabah kazananlara kahvaltı hazırlar."

"Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim, başımı sallayarak.

"Önemli değil." Dar mavi süveterinin üzerinde kollarını kavuşturdu. "Sana öğretirim."

İlk içgüdüüm "hayır" demekti. Bir bahane bulup maçı verandadan izleyecektim. Ama Colton'a yardım etmek için bir anlaşma yapmıştım ve Morgan'ın ilk isteğini reddetmek iyi bir başlangıç olmazdı. Bu yüzden endişeli düşüncelerimi kafamdan attım ve çenemi kaldırdım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Paul şakacı bir şekilde omzuma yumruk attıktan sonra odadan koşarak çıktı. Orayı ovuşturarak inledim. *Bu ilginç olacak.*

Geniş ön bahçeye çıktığımda, herkes zaten dışarıda futbol topu oynuyordu. Korkmuş olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Tırnağımın kırılmasından endişelenmiyordum. Kolumun kırılmasından endişeleniyordum.

"Colton, sen ve Frances misafirlerimiz olduğunuz için, takım arkadaşınızı seçmenize izin vereceğiz," dedi Robert.

Colton'ın bakışları doğrudan bana yöneldi ve başka kimseye bakmadan, "Frances'i ben alacağım" dedi. Sesindeki derin ton beni titretti. Hâlâ üzerimde böyle bir etki yaratmasından nefret ediyordum.

Paul başını salladı. "Akıllı adam."

"Merak etme evlat," dedi Robert. "Onları alabiliriz."

Baba ve oğul birbirlerine beşlik çakarken, ben de "Peki ya sen, Marie? Hangi takımdasın?" diye sordum.

"Ben hakemim," dedi ve arka cebinden bir düdük çıkardı. Paul, aile futbol maçlarını ciddiye aldıklarını söylerken şaka yapmıyordu.

Marie düdüğünü iki kez çaldı ve "Tamam millet, sıraya girin!" diye bağırdı.

Başımı sağa sola çevirerek nerede durmam gerektiğini aradım. Colton arkamdan gelip elini omzuma koydu. "Nasıl oynanır biliyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Sadece Superbowl'da devre arası gösterisini izlerim."

Kafasını salladı. "Tamam. Sen arkayı dön ve Robert'a bak. Ben Paul'ü alacağım. O, Robert'a futbol topunu atacak. Senin görevin, pası kesmek ya da topu yakalarsa ondan topu almak."

"Yaşlı bir adama bunu yapamam," dedim.

"Onu yere sermen gerekmez, Frances. Sadece topu ondan almaya çalış."

"Tamam, deneyeceğim."

Marie tekrar düdüğü çaldı. "Hazır mısınız?"

Colton, sırtımın alt kısmına sabit bir eliyle beni pozisyonuma yönlendirdi. Dudaklarımı ısırarak, bu tanıdık harekete iç çekmeme engel oldum.

Robert, Colton'ın söylediği gibi, futbol topunu ayak bileklerinin arasında tuttu ve arkasındaki Paul'a attı. Robert'ın yanına yapıştım ve ellerimi onun önünde salladım. Bu sırada Colton, bir kaplan gibi Paul'a doğru koştu ve omzuyla ona çarparak Paul'un dengesini bozdu. Ancak Paul yine de futbol topunu babasına atmayı başardı. Topu yakalamak için zıpladım ama kaçırdım. Top Robert'ın eline düştü ve o, beyaz saçlı bir adamın koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

"Touch down!" diye bağırdı, geçici olarak oluşturulmuş son bölgeye ulaştığında.

Scrimmage çizgisinde tekrar buluştuğumuzda Colton'a "Üzgünüm" dedim.

"Endişelenme," dedi, eliyle omzumu sıkarak. "Yakındın. Tamam, sıra bizde."

Başımı salladım ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Robert'ın yaptığı gibi topu bana atacaksın," diye açıkladı.

"Tamam."

"Son bölgemize doğru deli gibi koşmanı istiyorum. O ağacı geçtikten sonra, arkanı dn ve ben sana futbol topunu atana kadar bekle. Anladın mı?"

"Anladım," dedim, ellerimi ovuşturarak.

Colton'dan futbol topunu aldım ve Robert'ın yaptığı gibi yere koydum. Eğilip arkamda Colton'ı aradım ve dudaklarında bir gülümseme gördüm.

"Ne?"

"Biliyorsun. Miami'de futbol oynamalıydık. Bu bana türlü türlü fikirler veriyor."

Gözlerindeki ateş beni kızarttı ve vücudumun diğer bölgelerini de ısıttı.

"Kes şunu," diye ona seslendim. "Seni duyabilirler."

"Beyaz 80!" diye bağırdı ve ben arkamı döndüm.

"Ne?"

"Sadece hazır olduğumuzu demek. Pozisyonunu al."

Bu sözlerin neden yüzümü kızarttığını bilmiyordum, ama hemen başımı bacaklarımın arasına gömdüm. Colton ellerini uzattı ve futbol topunu bekledi, ben ise gözlerimi kapattım ve topu ona doğru attım. Mucizevi bir şekilde topu yakaladı.

"Koş!" diye bağırdı ve ben de koştum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağaca doğru koştum, kollarımı iki yana sallayarak. Ağaca bir adım kalmıştı ki, sert nefesler beni yakaladı ve iki el belimden tutup geri çekti.

Donakaldım.

Beni sıkıca kendine çeken kişinin Paul olduğunu biliyordum, ama tutulmuş olma hissi beni dehşete düşürdü. Kanım dondu ve soğuktan titremeye başladım. Gözlerim açıktı, ama önümde bulanık mavi bir sis dışında hiçbir şey göremiyordum.

Biri benim adımla seslendi. Colton'dı. Sesi panik içindeydi. Gözlerimi odaklamaya zorladım ve yavaş yavaş Colton'ın tanıdık silueti netleşti. Uzakta duruyordu, ama önce siluetini, sonra da yüzünü ayırt edebildim. Bir saniye sonra, gözleri futbol topu kadar büyüdü.

Kollarını açarak kükreyerek Colton'a doğru koşan Robert'ti. Colton'dan daha kısa boylu olmasına rağmen, adamın ivmesi vardı ve Colton, doğrudan üzerine gelen durdurulamaz trene hazırlıklı değildi. Robert, Colton'a çarptı ve iki adam da havaya uçtu, ardından Colton sırt üstü sert bir şekilde yere düştü.

Paul beni bırakıp babasının müdahalesini kutlamak için bağırmağa başladı. Gözlerimi kısa bir süre kapattım ve adrenalinimin düşmesini ve korkularımın yatışmasını bekledim. Gözlerimi açtığımda, iki adam hala yerdeydi. Colton'ın yüzüstü yatan vücuduna düşüşünü yavaşlatan Robert, ilk ayağa kalkan oldu.

"İyi misin, Colton?" diye sordu ve elini uzattı. Colton elini tuttu ve yerden kalktı.

"İyi oynadı," dedi Colton. "Ama sanırım Frances ve ben bugünlük bu kadar." Bana doğru yürürken kot pantolonunun tozunu silkeledi.

Robert güldü ve "Artık neye bulaştığını biliyorsun, Crawford" diye bağırdı. Colton onu görmezden gelerek doğrudan bana doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye alçak sesle sordu. "Paul seni yakaladığında yüzün soldu ve boşaldı."

Başımı salladım. "İyiyim." Bunu içtenlikle söylüyordum. Artık Paul'un sıkı tutuşundan kurtulduğuma göre normal nefes alabiliyordum. Robert Colton'a saldırmadan hemen önceki yüzünü de hatırladım. "İyi misin?" diye sordum.

Colton başını salladı ama güldü. "Onun sert bir herif olduğunu bilmeliydim. Onu hafife almamalıyım."

"Senin suçun değil. İnsanlar genellikle sana sadece görmek istediklerini gösterirler," dedim, kaç kez dünyadan saklandığımı düşünerek.

Colton dalgın görünüyordu, gözleri odaklanmamıştı. "Evet. Ve her seferinde kandırılmış gibiydim."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ama ona tekrar baktığımda, bana bakmıyordu. Ne suçlayıcı bir bakış, ne de hüzünlü bir gülümseme vardı. Yüzü sert kalmıştı ve ağaçların tepesine bakıyordu. Sonunda anladım. Daha önce başka biri onu incitmi ti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Sorumla bakışları yüzüme çevirdi ve daha önce aradı ım o hüzünlü gülümseme yi gösterdi. "Ge mi inde olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Huh. Beni yakaladı. "Hayır."

"Ben de öyle d   nm   t m." S veterindeki tozu silkeledikten sonra Colton doğruldu ve bulutlu gökyüzüne baktı. "Sanırım ikimiz de birbirimize karşı dürüst olmaya henüz hazır değiliz."

Haklıydı. Ben bu konuyu konuşmaya hazır değildim ve görünüşü göre o da değildi. Bu da bizi bir çıkmaza soktu. Birbirimizin sırlarını paylaşmaya hazır değilseniz, i  yerinde olanları nasıl geride bırakabiliriz ki?

Colton'ın böyle bir şey s yleyece ini beklemiyordum, ama buna sevindim. İkimiz de birbirimizden sır sakladığımızı itiraf etmiştik ve bu, onun ofisine girdi imden beri en dürüst olduğumuz an gibi geldi. En azından giyinik haldeyken. Bu anı hatırlayarak gülümsedim.

Miami'de Colton'la geçirdiğim o geceden daha yakın olduğum kimse olmamıştı. Ama ertes i gün duvarlarımı yeniden  rd m ve hala yıkılmamı  olsalar da, belki şimdi bir pencere açılmıştı ve Colton'ın kalbini biraz daha net görebiliyordum. Sevdi i ve güvendiği biri onu incitmi ti. Bunu kendi kalbimde hissedebiliyordum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, verandanın merdivenlerine vardığımızda.

"Sadece seni şimdi biraz daha iyi anladığımızı düşünüyorum," dedim, en alt basamakta beklerken.

Kolunu korkulu a dayadı. " yle mi?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Sence Morganlar bizim için bir sonraki planları ne olabilir?"

Colton inledi ve alnını ovu turdu. "Hiçbir fikrim yok, ama öğrenmek için biraz gerginim." Yüzündeki sahte deh ete güldüm.

"Ne komik?" diye sordu Paul, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Colton'ın yüzü," dedim ve kıkırdadım.

"Öyle mi?" dedi Colton, kollarını kavuşturarak. Ben korkmadım. Dudakları seğirdi ve gülmemeye çalıştığını anladım.

"Evet," diye alay ettim.

Paul bize baktı ve "Biraz yavaşlayıp göl kenarında yürüyüşe çıkmaya ne dersin, Frances?" diye sordu. Bana bakıyordu, ama Colton cevap verdi.

"Harika bir fikir, Paul. Ceketimi alayım." Paul iç geçirdi. "Harika."

Bu sefer, ikisi de bundan memnun görünmediği için gülmemi ben tuttum.

Colton, Robert ve ben Paul'u çimenli bir patikada takip ettik. Tam bir yol sayılmazdı, ama lastik izleri vardı. Paul bakışlarımı fark etmiş olmalıydı. "Onlar ATV'lerin izleri. Kayınbiraderim ve ben buraya geldiğimizde sık sık onlarla gezintiye çıkarız. İsterseniz sizi daha sonra gezintiye çıkarabilirim," dedi Paul.

Colton benim cevabımı bekliyormuş gibi arkamızdaki konuşma kesildi. "Teşekkürler, ama almayayım." Ona ironik bir gülümsemeyle döndüm. "Ben heyecan arayan tiplerden değilim."

Küçük bir ağaçlık alanın önünden geçerken, sakın gölü ilk kez gördüm. Suyun üzerinde en ufak bir dalgalanma bile yoktu, sanki gri mavisi bir cam levha gibiydi. Tahta bir iskele ve her iki yanında park edilmiş iki tekne vardı.

Paul bana döndü. "Yüzmek için hava çok soğuk, ama su henüz donmamış. Bir tur atmaya ne dersin?"

"Ne dersin Colton? Tekneye binmek ister misin?" diye sordu Robert.

Colton bana bir bakış attı, belki de tepkimi görmek için. Tekne gezintisi benim de pek ilgimi çeken bir şey değildi, ama bunda bir sakınca görmedim. Yeni aktiviteler keşfetmeyi seviyordum ve garip bir şekilde, birkaç ay öncesine göre daha az gergindim. Artık kendimi tutmayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Harika bir fikir," dedim ve Paul'la birlikte tekneye doğru yürüdüm.

"Harika, hadi binelim," dedi Robert ve Colton onu takip etti.

Paul, tekneye binmeme yardım ederken nazikçe elimi tuttu. Tekne bir yandan diğer yana sallanırken, midem de öyle. Bacaklarım titriyordu

bir koltuğa yaklaştım ve yavaşça Paul'un yanına, öne oturdum. Midemin arkada dayanabileceğini sanmıyordum. Colton ve Robert arkamıza oturdular.

"Robert, akşam yemeğinden önce seninle konuşmak istiyordum," diye başladı Colton, ama Robert onu kesip sözünü kesti.

"Şimdi olmaz, Colton. İş konuşmak için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

Bu cevap beni tedirgin etti. Robert'ın Colton'ı kulübesine davet ettiğini biliyordum, ama bunun işle bir ilgisi yok gibi görünüyordu. Bu beni sinirlendirdi ve Colton'ın ne kadar sinirlendiğini tahmin edebiliyordum. O sunumlar için çok çalışmıştık. Robert en azından onu dinleyebilirdi.

"Tekneyi sürmek ister misin, Frances?" diye sordu Paul.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Daha önce hiç tekneye binmediğimi düşünürsek, sürmeyi sen yapman en iyisi."

Paul güldü, ama ben komik olmaya çalışmıyordum.

"Colton, unutmadan, asistanım Diane selam söylememi istedi," dedi Robert ve dirseğiyle Colton'ın koluna hafifçe vurdu. "Onun seni, nasıl desem, oldukça yakından tanıdığını hissediyorum." Kıkırdadı.

"Diane ve ben daha önce çıkmıştık, ama şu anda aramızda hiçbir şey yok," diye açıkladı Colton, bana bakıp sonra tekrar Robert'a dönerek. Ben de dönüp teknenin ön tarafına baktım. Colton'ın geçmişteki veya şimdiki ilişkileri artık beni ilgilendirmiyordu.

"İkna etmen gereken kişi ben değilim, evlat," dedi Robert kahkahayla. "O kadın."

"Diane demişken," dedi Colton. "Sana son sunumu gösterdi mi? Vale park garajı olanı?"

Robert'ın kahkahası bir anda kesildi ve boğazını temizledi. "Şu anda hatırlamıyorum."

"Eve döndüğümüzde seninle birlikte gözden geçirmekten memnuniyet duyarım."

Elimin arkasıyla gülümsememi sakladım. Colton'ın hızlı zekası Robert'ı hemen susturdu.

Robert'ın arkamda homurdanmasını görmezden gelerek gölün karşısına baktım. Suyun diğer tarafında başka kulübeler vardı, bazıları en az on beş metre uzunluğundaydı. Tamamen farklı bir dünyaydı.

yaşadığımdan daha kötüydü. Ailemi ve büyükannemin burayı ne kadar sevmeyeceğini düşündüm. Ailesinin şehirde hayallerini gerçekleştirebilmesi için kendi ülkesinin vahşi doğasını terk ettiğini söylerdi. Geçen yaz bir kulübe kiralamayı önerdiğimizde bize "Neden bütün hafta boyunca sivrisineklerle savaşıyım ki?" demişti. Bunun yerine paramızı Disney World için biriktirmemizi söylemişti. Onun tatil anlayışı buydu. Bu düşünce beni gülümsetti ve ceketimin içinden ani bir esinti estiğinde kollarımı kendime doladım.

"Üşüdün mü?" diye sordu

Colton. "Biraz," dedim.

Colton ceketinin fermuarını açarken, "İçeri girmeliyiz," dedi. Ceketini çıkarmak için ayağa kalktığında, Paul arkasına baktı ve yanlışlıkla direksiyonu başka bir mülkün iskelesine doğru çevirdi.

"Dikkat et!" diye bağırdım. Paul direksiyonu sağa kırdı ve ben teknenin yan tarafına çarptım. Colton maalesef çarpmadı. Kollarını yel değirmeni gibi sallayarak dengede durmaya çalıştı ve karanlık suya düştü.

"Colton!" diye bağırdım, arkama dönüp ona uzandım. Colton su yüzüne çıktı, siyah saçları geriye doğru yapışmıştı. Yüzünde öfke yoktu, sadece şaşkınlık vardı. Paul ve Robert ona uzandılar ve onu teknenin içine çektiler. Siyah botları ve kot pantolonuyla su birikintisinin içinde duruyordu. Siyah saçları yüzüne düşmüştü, o da onları geri itti. Nefes nefeseydi, göğsü inip kalkıyordu, sanki intikamını almak üzere olan bir deniz tanrısı gibi görünüyordu. Bunun yerine, "Bu tekne gezisi bitti" dedi.

Paul başını salladı ve Colton yanındaki korkuluğa tutunurken tekneyi döndürdü. Ben arkama bakmaya cesaret edemedim önüne baktım. Colton için çok üzüldüm, ama gülmemeye çalışmak için kendimi zorladım. Ben, endişemi gidermek için en uygunsuz anlarda gülen insanlardandım. Bu yüzden nefesimi tuttum ve yanağımın içini ısırdım. Gözlerim yaşardı, ama gülmedim.

"Colton, tüm bu olaylara karşı gerçekten çok iyi davranıyorsun," dedi Robert.

"Bunu, akşam yemeğinden önce iş konuşmayı kabul ettiğin anlamına alacağım."

Robert güldü ve Colton'ın omzuna vurdu. Islak ses beni ürpertti.
"Tabii. Sanırım bunu hak ettin."

Frances

Kızarmış soğan ve biberlerin lezzetli kokusu yatak odasına kadar geldi. Midem guruldamaya başlayana kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Telefonumu çevirip saati okudum: saat altıydı. Marco'ya her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir mesaj attım. Sonra aşağı indim.

Marie mutfakta, büyük bir tencereyi karıştırıyordu, önündeki diğer üç tavadan buhar yükseliyordu. "Ne pişiriyorsun?" diye sordum, yanına yaklaşarak.

"Kızarmış fasulye ve sebzeli chili." "Kokusu çok güzel. Yardımcı olabilir miyim?"

"Paul'e ateşle ilgili yardım edebilirsin," dedi ve başını yemek odası yönüne doğru çevirdi. Paul şömineye biraz odun attı ve ben yanına vardığımda gazetenin bir parçasını koparmıştı.

"Annen sana yardım etmemi istedi, ama her şey yolunda görünüyor," dedim, yanına yaklaşarak.

O gülerek gazeteyi yumruğunda buruşturdu ve şömineye attı. "Önemli değil. Arkadaşlık ettiğin için teşekkürler."

"Colton ve baban nerede?" diye sordum, boynumu uzatıp mutfağın ötesine bakmaya çalışarak.

"Babamın çalışma odasındalar, iş konuşuyorlar."

"Oh. Belki de içeri girip Colton'ın not almamı ya da başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım." Paul'un yanından geçtim, ama o beni durdurmak için elini omzuma koydu.

"Not almaya gerek olacağını sanmıyorum. Sanırım konuşmanın çoğunu Colton yapacak. Babamı tanıyorsam, muhtemelen o mülk dışında her şey hakkında onu sorguya çekecektir."

Yemek odasındaki koltuklardan birini çekip oturdum. "Sence baban ona araziyi satacak mı?"

Paul dilini şaklattı. "Babam sana söyleyene kadar onun ne düşündüğünü asla bilemezsin. Poker suratında ustadır."

"Gördüğüm kadarıyla futbol takımı da oldukça iyi."

Bu sefer kahkaha attı ve ben de gülümsemeden edemedim. Onunla konuşmak çok kolaydı. Beni rahatsız hissettirmiyordu, kendimi utangaç hissetmiyordum. Davranışları beni rahatlatıyordu, sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi.

Paul, şömineye kibrit çaktı ve onu çıra yığınınına attı. Birkaç odun daha ekledi ve ateş alev aldı. "Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedim. "Mesleğin ateş yakmak mı?"

"Keşke öyle olsaydı. Hayır. Morgan and Son'da medya ve iç ilişkilerden sorumluyum. Ateş yakmıyorum, ama söndürmeye yardım ediyorum."

"Şu anda bilmemiz gereken herhangi bir yangın var mı?"

Bana döndüğünde, gözleri bir saniye boyunca yüzümü taradıktan sonra, "Şu anda yok. Ama burada kalırsan, nasıl yapıldığını sana memnuniyetle gösteririm" dedi.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Drama ya da yangınlarla ilgilenmiyorum. Spot ışıklarından uzak durmayı tercih ederim."

"Belki. Ama babam sende bir şey fark etti, bu da orada bir kıvılcım olduğu anlamına geliyor."

Ben de bunu hissetmeye başlamıştım. Bir zamanlar içimde yanan ateş yeniden alevlendi.

Colton ve Robert akşam yemeğinden kısa bir süre önce yemek odasına geldiler. Colton'ın yüzünden bir şeyler anlamaya çalıştım, ama özel görüşmesinin iyi geçtiğine dair hiçbir işaret vermedi. Yemekte yan yana oturduk, Paul ve annesi karşıımızda, Robert ise masanın başında oturuyordu.

Aile, bebeğin vaftiz törenini konuşarak dikkatleri başka yöne çevirdiğinde, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

Marie bize *afiyet olsun* diledikten kısa bir süre sonra Colton, "Emin değilim," dedi.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum," diye devam etti, avucunu kot pantolonuna sürterek. Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere baktı. Artık, sözlerinin Robert'la olan görüşmesi

gözlerinin içimi ısıtan bakışı kalbimi sızlattı.

"İşe yaramasını istiyorum," dedi alçak sesle. "Ama bilmiyorum."

"Frances," dedi Marie, "Yemeğine dokunmadın bile. Beğenmedin mi?"

Onun sözünü kesmesine şaşırarak, çatalımı aldım ve bir lokma aldım. "Mmm, çok lezzetli," dedim, ancak Colton'ın sözleri yüzünden ağızımda kalan ekşi tadı nedeniyle neredeyse hiçbir şeyin tadını alamamıştım.

Akşam yemeği uzadı ve Marie "ünlü" elmalı turtasını servis ettiğinde ben çok yorgundum. Kısa bir süre sonra, misafirperverlikleri için teşekkür ettim ve erken yatacağımı söyledim.

"Seni yukarıya kadar geçireyim," dedi Colton, koltuğundan kalkarak.

Beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve beni izlediğini düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Aramızda olan onca şeye rağmen, ona karşı hala hislerim olduğunu inkar edemezdim.

Colton beni yatak odamın kapısına kadar geçirdi ve ben ona döndüm. Yine gözlerimin içine baktı ve o anda ona her şeyi anlatmak istedim. Üzgün olduğumu, onu hala istediğimi. Saçımın bir tutamını gözlerimin arkasından geri ittiğinde, neredeyse yapıyordum.

"Colton," diye fısıldadım ve ona uzandım. Elimi havada yakaladı ve gözlerini kapattı. Kaşları çatıldı ve mücadele ettiğini gördüm ama ne düşündüğünü bilmiyordum. Gözlerini açtığı anda, üzgün görünüyorlardı. Parmak eklemlerimi öptü, sonra kapı pervazından itti ve beni kalbimde sadece gerçeklerle baş başa bıraktı - birine kendimi açmaktan çok korkuyordum. Tekrar incinmekten çok korkuyordum.

Peki, ne istiyordum? Hâlâ Colton ile bir ilişki istiyor muydum?

Bunun için mücadele etmeye hazır mıyım?

Beş saat sonra, sabahın ikisinde yatakta tamamen uyanık bir şekilde yatarken hala kendimi azarlıyordum. Yorganı üzerimden atıp, süveterimi aldım ve başıma geçirdim. Yatmak için şort ve tişört giymiştim, ama şimdi hava soğumuştı.

Colton'ın odasına gidip uyanık mı diye bakmayı düşündüm, ama biri beni orada yakalarsa çok kötü görüneceğini biliyordum.

saat. Bu yüzden, parmak uçlarımda aşağı indim ve çay için su kaynatmak üzere küçük bir tencere aramak için mutfağa gittim. Su ısıtıcısını kullanıp bütün evi uyandırmak istemedim. Ama mutfağa vardığımda, gözüm yemek odasında bir silueti yakaladı. Şömineye karşı oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış, yarısı boş bir bardağı uyluğunda dengeliyordu.

"Sen de uyuyamadın mı?" diye sordu o tanıdık derin sesiyle. Sesi şu anda kaba geliyordu, sanki aylardır konuşmamış gibi.

"Hayır," dedim ve yanına gelip durdum. Colton karanlık ve soğuk şömineye bakıyordu. Ayın beyaz ışığı yüzünün sol tarafını aydınlatıyordu, dudaklarının düz çizgisini ve kırışık alnını görebileceğim kadar yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sadece kafamda çok şey var, hepsi bu." İçkisini yudumladı ve tekrar dizine indirdi.

"Öğleden sonra Morgan'la görüşme nasıl gitti? Konuşma fırsatımız olmadı."

"İyi gitti sanırım. Bir sürü soru sordu ama pek cevap vermedi."

Morgan, anlaşılmaya varmış olsalardı akşam yemeğinde bir şeyler söylerdi diye düşünerek başımı salladım. Sonraki kısmı söylemem gerektiğini bilmek, sözleri ağzımdan çıkarmayı kolaylaştırmadı. Kollarımı belime doladım, süveterimi sıktım ve derin bir nefes aldım.

"Seni burada bulduğuma sevindim," dedim.

"Konuşmamız gerek." O başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

"Daha önce denedim, ama sen dinlemek istemiyormuşsun gibi geldi. Özür dilemek istiyorum, Colton. Çok üzgünüm." Haftalardır tuttuğum gözyaşları sonunda akmaya başladı ve gözyaşlarıma rağmen, sonunda ruhumu arındırmış olmanın rahatlığını hissettim. "Beni affedebilir misin?"

"Frances, neden yaptığını anladığım anda seni affettim," dedi, sonra başını yumuşak koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. "Sadece buna kanmış olduğum için kendimi affedemiyorum."

Sesindeki acı kalbimi sıkıştırdı. Ona geçmişini kullanarak bugünü mahvetmemesini söylemek istedim, ama bunu başkasına tavsiye edecek son kişi bendim.

"Az önce ayrılırken çok üzgün görünüyordun. Hâlâ bana kızgın olduğunu sandım."

"Üzgün değildim. Sadece kafam karıştı. Aramızda neler olduğunu tam olarak anlamıyorum, Frances."

"Ben de."

"Sen yanımdayken, kokun, sesin, vücudunun her hareketi beni çağırıyor." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Şu anda, seni kollarıma almak ve vücudunun her santimini dudaklarımla öpmek istiyorum."

Yutkundum. Sözleri yoğunluğuyla kalbimi yakıp, sıcaklığı her yere yayıldı.

"Olanları aşmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordum, sesimdeki muhtaçlığı nefret ederek.

"Bilmiyorum," dedi, bırakıp elini saçlarının arasından geçirdi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordum, bana umut verdiği için ona kızmıştım. Önüne geçtim. Ve bekledim.

Sonunda gözlerini kaldırıp bana baktı ve bakışları beni hiç kimsenin kucaklamasının yapamadığı kadar sıkı bir şekilde kendine çekti. Hareket edemedim.

"Seni," dedi. "Seni istiyorum."

Rahatlamış bir şekilde, yüksek sesle nefes verdim ve fısıldadım, "O zaman gel beni al."

Colton sadece bir saniye bana baktıktan sonra, tek bir akıcı hareketle bardağını yemek masasına koydu ve beni kollarına çekti. Nefes aldım, sonra dudakları benim dudaklarımı kapattı ve soluduğum havayı tüketti. Kendimi ona bastırarak, ona yeterince yaklaşmadım. "Sana ihtiyacım var," diye kulağına fısıldadım.

Boynunun arkasındaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim, sonra eğilip beni kollarına aldı.

O beni merdivenlerden yukarı taşıyıp odama götürürken, ben de kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. Beni yatağa yatırdı, ama yanıma gelmedi. Beni korumak için böyle yaptığını biliyordum. Gerileceğimi biliyordu ve bu yüzden onu daha çok sevdim. Yatağın yanında ayakta dururken, gömleğini kaldırdı ve pürüzsüz karın kaslarını ortaya çıkardı.

Ona uzandım ve parmaklarımı cildinde gezdirdim. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ben aşağı doğru ilerlerken burun delikleri genişledi.

"Bu sefer seninle acele etmek istemiyorum," dedi ve gözlerini açtı.

Onu görmezden gelerek, süveterimi başımdan çıkardım.

Gözleri çıplak göğüslerime düştü ve inledi. "Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

Ben güldüm, o ise sadece başını salladı. "Peki, bunu pişman olacaksın."

Onun öpücük yağmuruna tutmasını bekledim, ama öyle bir şey olmadı. Bunun yerine, önümde diz çöktü ve beni yatağın kenarına çekti. "Colton?" diye sordum, kendimi kaldırıp ona bakmak için.

"Şşş. Uzan ve rahatla."

O bunu yapmak üzereyken nasıl rahatlayabilirdim ki? Tek bir hızlı hareketle şortumu ve külotumu indirdi. *Etkileyici.*

Tavana bakarak, kafamın içinde bir kasırga gibi dönen duygularımı izledim. Bunu istiyor muydum? *Evet.* Emin miydim? *Hayır.* "Sorun değil, Colton. Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, acaba bunu beklediğimi mi düşündüğünü merak ederek.

Ellerini kalçalarımda gezdirdi ve burnu uyluklarıma yaklaştı. "Yapmak zorunda değil miyim?" diye sordu.

Kafamı salladım. "İstemiyorsan sorun değil."

"*Tatlım,*" diye mırıldandı. "Seni gördüğüm andan itibaren dilimde senin tadını hissetmek istedim."

Sonra dilini klitorisime sürttü ve ben titredim. Aklımdan tüm düşünceler dağıldı, tek bir düşünce hariç. Lütfen Tanrım, bunu tekrar yapsın. Ve yaptı. Ben zevkten inleyene kadar tekrar tekrar yaptı.

Etrafımdaki dünya karardı. Göremiyordum. Sadece Colton'ın ellerinin uyluklarımı kavradığını ve hassas tenimde nefesini hissedebiliyordum. Karıncalanma hissi içime yayıldı ve vücudumu ateşli bir heyecana sürükledi. İçimde sıcak bir baskı oluştu, sırtımı kavisleyip çarşafı sıkıca tutarak onu üzerimden atmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yapmak istemiyordum. Onun durmasını istemiyordum. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

Daha yüksek sesle inledim ve Colton'ın eli ağzımı kapatmak için hızla yükseldi, dili daha hızlı dönmeye başladı. Parmaklarını yaladım, ama zevk çok fazla olunca dudaklarımı bastırdım. Gergin vücudum sonunda patlayarak rahatlayana kadar klitorisimi daha sert emdi. Bu sefer kalçalarımı yukarı kaldırdım, ama Colton onları yerinde tuttu ve zevkimin son titremesini yalayana kadar beni yavaşça yaladı.

Yorgunluktan bitkin düşen kalçalarımı yatağa bıraktım ve kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Henüz değil, *bebeğim*," dedi, pantolonunun fermuarını açarak yanıma yatağa sürünerek geldi. Diğer kolumu da başımın üzerine kaldırdı ve yüzünü göğüslerimin arasına gömdü. Parmaklarını kollarımdan aşağıya doğru kaydırды, sonra nazikçe meme uçlarımı okşadı, içimde tanıdık bir karıncalanma yeniden başladı. Yavaşça artan baskıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, ama vücudum daha fazlasını istiyordu. Onun tamamını istiyordu.

İki elimle göğsünü tutup Colton'ı yatağa ittim ve üzerine çıktım. Gülümsedi ama başını salladı. "Bu sefer olmaz," diye fısıldadı.

"Evet, Colton," dedim. "Benim için işe yarayacak tek yol bu."

Bana zarar vermeyeceğini bilsem de, vücudumun tepkisini riske atıp bunu mahvetmek istemedim.

"Bana güveniyor musun, Frances?"

"Güvendiğimi biliyorsun, ama bu, bu farklı."

Ellerini kollarımda gezdirip yüzümü avuçladı. Beni kendine çekip dudaklarıma yumuşakça, nazikçe öptü. Aklımdan başka hiçbir düşünce geçmeyene kadar beni öptü. Kapalı gözlerimin arkasında sadece Colton'ı görene, sadece dilinin boynumda aşağı doğru hareket ettiğini hissedene kadar. Beni yanına yatırdı, elleriyle beni yan çevirirken dudakları çeneme doğru kaydı.

Göğüslerimi okşadı, meme uçlarım sertleşip hassas tepecikler haline gelene kadar. Nazikçe yanıma uzandı ve bacaklarımın arasına sokuldu. Saçlarımı boynumdan çekip, kulak mememin hemen altına dilini gezdirdi. Bu his, vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken etti.

Elini iç uyluklarımin üzerine koydu ve bacağıma, arkamdan içeri girene kadar kendini ayarlayabilecek kadar yükseğe kaldırdı. Derinlemesine girmede, ama açığı çok iyiydi. Elini

alt karnıma bastırıp g-noktamı masaj yaparken mırıldandım. "Tam orası," diye fısıldadım.

Colton daha derine girdi ve dirseğiyle kendini kaldırdı. Kollarım serbestti ve beni tutmuyordu, ama bu pozisyonda beni kucakladı ve sevdi. Bu şekilde sevişebileceğimi hiç düşünmemiştim ve onun düşünceli tavrı gözlerimi yaşarttı. "Colton," diye fısıldadım.

"Buradayım, *tatlım*," dedi. "Bırak kendini. Ben tutuyorum." Biraz daha hızlı sallanmaya başladı, biraz daha sert bastırdı ve kendimi yine doruğa ulaşmak üzere hissettim. Elini daha aşağıya kaydırды ve klitorisime bastırdı. Bacağım titredi ve vücudum sarsıldı, o kadar şiddetli bir orgazm yaşadım ki nefesim kesildi.

Bu pozisyonun samimiyeti ve düşünceli davranışı beni çok etkiledi ve gözyaşlarım yüzümden süzölmeye başladı. Colton hızını artırdı ve son bir derin hamle ile boynuma boşaldığını haykırdı. Yatağa geri düşerken beni üstüne çekti. Yanağımı göğsüne dayadığımda, gözyaşlarımın ıslaklığını hissetmemesi için dua ettim.

Parmaklarını saçlarımdan omurgama doğru gezdirdi. Yukarı aşağı, sonra tekrar aşağı doğru hareket ettirdi. Bu hareket beni sakinleştirdi ve nefesimi toparlamam için bir an zaman tanıdı.

"Seninle geceyi geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama Morgan'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Sesi tüylerimi diken diken etti.

Başımı göğsünden kaldırarak başımı salladım. Beni kendine doğru çekti ve dudaklarımı yavaşça öptü. "Belki birkaç dakika daha," diye inledi.

Gölümseyerek ve doygun bir şekilde, yanına sokuldum ve gözlerimi kapattım.

Colton

Çıplak sırtına bir ışık huzmesi vurdu ve ben onu örtmek için çarşafı kaldırdım. Onu uyandırmayı düşündüm, ama yumuşak kıvrımlarını bana karşı hissetmek için birkaç dakika daha istedim. Bu, biriyle yatıp geceyi geçirdiğim ikinci seferdi. Miami'de Frances ile yatmak ilk seferimdi. Övünecek bir şey değildi. Aslında üzücüydü. Ancak şu anda sadece memnuniyet hissediyordum. Parmaklarımı sırtında gezdirdiğimde, göğsüme doğru bir şeyler mırıldandı, nefesi tenimi okşadı.

"Frances," diye fısıldadım, ama o kıpırdamadı. Bu meydan okumaya gülümsedim. Elimi daha aşağıya kaydardım, yumuşak kalçalarını avuçladım ve onu üstüme kaldırdım. Böylesi daha iyiydi. Vücudum da aynı fikirdeydi.

"Colton," diye fısıldadı, ama gözleri hala kapalıydı.

"Buradayım güzelim," dedim ve elimi saçlarının arasında gezdirdim.

"Saat kaç..." diye sordu ve birdenbire doğruldu, çarşaf ayaklarımın dibine düştü. "Aman Tanrım, kahvaltı hazırlamalıyız. Futbol maçını kaybettik."

O anda çıplak Frances önümde otururken futbol ya da kahvaltı umurumda bile değildi. Yüzündeki paniğe rağmen, dün gecedan kalma şişmiş dudaklarını fark ettim ve bunun için kendimi suçlu hissedemedim.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü paniklediğinde çok sevimlisin."

Yataktan hızla kalkıp çarşafı da yanında götürdü. "Giysilerim nerede?" Giysilerini kapının yanında buldu. Ben uzanıp ellerimi başımın arkasına koyarak onun giyinmesini izledim.

"Kalkmayacak mısın?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Bir dakika. Manzarayı seyrediyorum."

Bana şortumu fırlattı ve homurdandı. Onu havada yakaladım ve giydim.

"Aşağı inip işe başlayacağım."

"Bir dakika sonra aşağı inerim. Hızlıca duş almam lazım."

Parmağını bana doğrultarak, "Bir dakikan var, Colton," dedi. "Evet, hanımefendi." Ona doğru yürüdüm ve onu öpmek için kendime çektim.

O gittikten sonra, bir dakika daha bekledikten sonra kapıyı tekrar açtım. Morgan'a rastlamamak umuduyla, herhangi bir hareket olup olmadığını dinleyerek koridora çıktım. Sessizlik.

Banyoya girdim ve suyu açtım. Her iki avucumu duvara dayayarak, derimden akan su damlalarını izledim. Orada çıplak ve yalnız dururken, ilk kez birini kendimden silmek istemediğimi fark ettim. Ona veda edip bir daha görmemek istemiyordum. Miami bir rüya gibiydi, ama bu gerçektir.

Mutfağa girdiğimde herkes zaten aşağıdaydı. Frances saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve tişörtünün ve şortunun üzerine bej renkli bir süveter giymişti. Ocağın önünde durmuş tavaya hamur döküyordu.

Elimi beline koyduğumda, "Yumurtayı nasıl pişireceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Her bekar erkek bilir." Ona göz kırptım ve ocağın yanındaki kaseyi aldım. Bana gözlerini devirdi, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu gülümsetmeyi seviyordum.

Morganlar masayı hazırlayıp portakal suyunu dökerken, biz ocak başında yan yana çalıştık. Kardeşlerimle akşam yemeğini paylaştık, ama yemekleri hep Luke yapardı. Hiç şikayet etmedim, ama biriyle birlikte yemek hazırlamanın kendine özgü bir tadı vardı. Tek başına yemek hazırlayan bir kişinin yapamayacağı şekilde iki insanı birbirine yaklaştırıyordu.

Paneklere tarçın ekleme konusunda tereddüt ettiğini gördüm ve "ekle" diye fısıldadım. Yüzündeki kararsızlığı okuduğumu anladığında bana attığı gülümsemeyi çok sevdim. Ya da ben süt almaya meşgulken tavamın ateşini kısması. Evcimenliğin bir kadını daha çok istememe neden olacağını hiç düşünmemiştim. Beni kaçıracığını sanıyordum. Hayır, bunu yapan yalanlardı.

Hepimiz mutfak masasına oturduk ve Marie "*afiyet olsun*" diyerek yemeği başlattı. Tabağıma biraz yumurta koydum, sonra Robert'a uzattım.

"Crawford, şunu söylemeliyim ki, yemek yapabilen bir erkeğe güvenirim. Bana sabırlı olduğunu gösterir," dedi Robert.

Sabır benim güçlü yanımdı değildi ve Robert'ın, onun imzasını sabırla bekleyeceğimi düşünmesini istemedim. "Sana pişirdiğim yemeği yiyebilecek kadar bana güveniyorsan, iş konusunda da bana güvenebilirsin. Değil mi, Morgan?" Bir çatal dolusu yumurtayı ağızıma götürdüm ve onun cevabını bekledim.

"Mmm," dedi sadece.

"Krepler çok lezzetli, Frances. Oh, ev yapımı reçelim bunlara çok yakışır. Denemek ister misin?" Marie, koltuğundan kalkarak sordu.

"Tabii ki isterim." Frances sözlerini zar zor bitirmişti ki, Marie dolaptan bir kavanoz çilek reçeli çıkardı. Dolapta en az yirmi tane daha vardı.

Reçeli denedikten sonra Frances onaylayarak mırıldandı. "Bunları satmayı düşünmelisiniz Bayan Morgan," dedi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

Frances başını salladı, "Kesinlikle öyle düşünüyorum. Size kasabada önerebileceğim birkaç çiftçi pazarı var. Kardeşim ve büyükannem her hafta sonu oraya gidiyor."

"Teşekkür ederim canım," dedi Marie, ona gülümseyerek. "Bu kızı işe alırken ne yaptığını çok iyi biliyordun," dedi Marie, bana bakarak.

Frances'e baktım ve o neredeyse kreplerini boğazına kaçırıyordu, ama ben gülümsedim. "Onu işe alırken tam olarak kim olduğunu biliyor muydum bilmiyorum... ama sonunda onu takdir etmeye başladığımı düşünüyorum." Frances, elinin arkasıyla gülümsemesini saklamaya çalışsa da, gülümsemesi odayı aydınlattı. Ona açıkça gülümsedim.

Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra dünyayı fethedebileceğimi hissederek, Robert'a şansımı denedim. "Kahvaltıdan sonra vaktin varsa, neden çalışma odanda birkaç şeyi konuşmuyoruz, Morgan?" diye sordum.

Dudaklarını büzüştürdü ve beyaz bıyığı seğirdi. "Daha iyi bir fikrim var," dedi. "Sizi ve Frances'i uçuruma götürsem nasıl olur? Buradan yürüyerek gidebileceğimiz harika bir manzara noktası var."

En son istediğim şey, Robert ve oğluyla bir başka geziye çıkmaktı. Ama Morgan böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. "Kulağa hoş geliyor," dedim ve rahatsızlığımı gizlemek için portakal suyum yudumladım.

Frances elini uyluğuma koydu ve bu hareket beni sakinleştirdi. Elini benim elimle kavrayıp sıktım, umarım minnettarlığımı anlar. Morgan'a karşı soğukkanlılığımı kaybetmek, onun gözünde puan kazanmamı sağlamazdı.

Kahvaltıdan sonra, Bay ve Bayan Morgan gününbirlik gezimiz için gerekli malzemeleri almaya gittiler ve Frances üst kata çıkmak için izin istedi. Onun odadan çıkmasını izlerken, Paul'un da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Bu adamın nesi var? Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Eğlenmek için ne yaparsın, Paul?" diye sordum, merakla, ama asıl amacım onun dikkatini Frances'ten başka yöne çekmekti.

"Ha?" diye sordu, dikkatini bana yönelterek.

"Nasıl rahatlıyorsun dedim?"

"Oh. Şey, genelde gergin olmam. Yani pek bir şey yapmıyorum, sanırım." Gülümsedi ve ellerini önünde birleştirdi. Ona en iyi "beni kandırma" gülümsemelerimden birini yaptım, başımı eğdim ve o da gülümsemesi biraz sönükleşti.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey seni sinirlendirmez mi?"

diye sordum. "Hiçbir şey" diyemem, ama çok fazla şey olması gerekir."

"Bana pek bir şey gerekmez," dedim. "Özellikle birisi benim olan bir şeyi almaya çalıştığında sinirlenirim. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Paul?"

"Sanmıyorum, Colton," dedi masadan kalkarak. "Tek gördüğüm, henüz hak etmediğin bir şeye sahip çıkmak istediğin. Babamın arazisi de dahil."

Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek istedim, ama bir şekilde sakinliğimi korudum. "Mülk için planlar yapmakla hak iddia etmek aynı şey değil. Kimseye babanın mülkünün benim olduğunu söylemedim, ama bu hafta sonu bunu resmileştirmek isterim."

"Belki de, belirli bir kadının kalbini kazanmak gibi, düşündüğünden daha fazla rekabet olduğunu göz önünde bulundurmalısın." Masadan kalkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Mutfak masasında otururken, sözleri kafamda tekrar tekrar yankılandı.

Düşündüğünden daha fazla rakip var.

Paul'un Frances'e göz diktiğini biliyordum, ama Morgan'ın mülkünü satın almaya çalışan başka kim vardı? Orada inşaat yapmak isteyen başka kim olabilirdi? Bu rekabet benim için endişe kaynağı haline gelmeden önce, bunu öğrenip planlarını bozmak zorundaydım. Cep telefonumu çıkarıp Ryan'ın numarasını çevirdim.

"Colton, ne var ne yok?"

"Bir şeyi araştırmanı istiyorum," dedim, etrafa bakarak, ama her ihtimale karşı alçak sesle konuşarak.

"Neymiş o?"

"Morgan'ın mülkünün bulunduğu şehirden başka bir şirketin arazi etüdü talep edip etmediğini öğren. Rekabetimiz olabilir."

"Anlaşıldı," dedi Ryan ve telefonu kapattı.

Cep telefonumu arka cebime sokarak, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata çıktım.

Morgan'ın mülkü, belediye başkanının ticari geliştirme onayı almıştı ve otoyola yakındı, bu yüzden herhangi bir ticari arazi geliştiricisi, hatta belki bir konut geliştiricisi bile burayı isteyecekti.

"Colton?" Frances, yatak odasının kapısından geçerken seslendi. Saçları ıslaktı, ama kot pantolon ve mavi bir kazak giymişti. "Ne oldu?" diye sordu, saçlarını at kuyruğu yaparken.

Koridoru taradım ve boş olduğunu gördüm, odasına girdim ve pencerenin önüne geçtim. "Paul ve ben biraz sohbet ettik," dedim, göle bakarak, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak. "Başka bir şirketin Morgan'ın mülküne ilgi duyabileceğini ima etti."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Dışarıda düşündüğümde daha fazla rekabet olabileceğini söyledi."

"Hangi şirket olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır."

Frances elini sırtıma koydu. "Sadece senin kafanı karıştırmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Belki," dedim ve ona döndüm. "Onu korkutmaya çalışıyordum. Bu, benden intikam almanın bir yolu olabilir."

"Neden onu korkutmaya çalışıyordun?" diye sordu.

"Biliyor musun, haklı olabilirsin Frances," dedim ve parmağımı şıklattım. "Ryan'ı geri arayıp, Morgan'ın arazisiyle ilgilenen başka bir şirket olup olmadığını doğrulamak için senin için kullandığı dedektifi tutmasını istemeliyim." Telefonumu çıkarıp Ryan'ı aradım.

"Ne?" Bu kelime neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle söylenmişti, ama ben duydum. Sesin ardındaki şoku da duydum. Sonra fark ettim ki, az önce ağzımdan kaçırmıştım.

"Frances, yanlış çıktı," dedim ve onu bana dönmesini sağladım. Gözleri odaklanmamış bir şekilde yüzümde dolaşıyordu.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Ne zaman ne?"

Yumruklarını sıktı. "Ne zaman dedektifi tuttun?" "Miami'den döner dönmez."

Kafasını salladı. "Anlamıyorum. Biz yakınlaştıktan sonra dedektif mi tuttun? Benim özel hayatımı ve geçmişimi araştırması için birini mi tuttun?" diye sordu, gözleri sonunda benimkilere kilitlendi.

Kafamı salladım. "Onu ben tutmadım. Ryan tuttu." Gözleri hala benimkilere bakıyordu. "Ama sen bunu biliyordun?" "Evet."

Geri adım attı, benim ulaşamayacağım bir mesafeye. "Kardeşinin benim özel hayatımı araştırması için bir dedektif tuttuğunu biliyordun ve bununla bir sorunun yoktu?"

"Ona senin saklayacak bir şeyin olmadığını kanıtlamaya çalışıyordum. Ama sen bir şey saklıyordun."

Oda içinde volta atıyordu. "Ava'nın sana geldiğini, özgeçmişini takip ettiğini düşünmüştüm. Bunu hiç hayal etmemiştim."

Gözleri doldu, ama gözyaşlarını tuttu. Ona bu kadar acı verdiğimi bilmek beni öfkeliyordu. Onu incitmek istememişim. Neden bunu yanlış anlıyordu?

"Neden bana kızgın olduğunu anlamıyorum. Yalan söyleyen sendin."
Yatağın altından çantasını aldı ve içine kıyafetlerini koymaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum panik içinde.

"Eve gitmem gerek. Artık burada kalamam."

"Peki. Morgan'a erken ayrılacağımızı söylerim."

"Biz değil, Colton, ben. Seninle bir saatten fazla araba yolculuğu yapmak istemiyorum. Taksi falan çağıracağım."

"Saçmalama. Seni eve bırakırım." "Şu anda senin yanında olmak istemiyorum."

"Seni ben götürebilirim," dedi koridordan başka bir ses. Paul, France'ın kapısında duruyordu. "Ben de şehre gidiyorum. Seni eve bırakabilirim, Frances."

"Gerek yok," dedim. "Frances, bunu konuşalım."

"Teşekkürler, Paul." antasını aldı ve beni iterek kapıya doğru yürüdü. Koridorda kaybolmadan önce bana dönüp "Hoşça kal, Colton" dedi.

"Frances, bekle," diye seslendim. Ama o çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı.

O ayrılmadan önce onu yakalamak umuduyla odama koşarak eşyalarımı toplamaya başladım.

Bir arabanın kapısının çarpması beni ön pencereye çekti. Frances yolcu koltuğunda otururken Paul ailesiyle konuşuyordu.

Ne oldu lan?

Frances

Paul ile dönüş yolculuğu sessiz geçti. Fazla konuşmadı ve ben de buna minnettardım. Ancak, benim evimin önüne geldiğinde sessizliğini bozdu. "Senden hoşlanıyorum, Frances," dedi.

Sözlerimin sertliğini yumuşatmak için gülümsedim. "Daha dün tanıştık."

O da gülümsedi. "Senden hoşlandığımı anlamam için sadece birkaç dakika yetti." Koltuğunda yerini değiştirdi ve elimi kaldırarak kendi eliyle i ie geçirdi. "Ve seni daha yakından tanımak istiyorum."

Teklifi beni gururlandırdı ve onunla çıkmayı denemek istedim - arkadaş canlısı biriydi - ama bunu söyleyemedim. "İyi birine benziyorsun," diye başladım.

"Tanrım, bunu söyleme." Güldü. "Sadece arkadaş olmak istediğini söyleme."

İç geçirdim ama yine gülümsemeye çalıştım. "O zaman söylemeyeceğim. Ama şu anda hayatım çok karmaşık ve daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum."

"O zaman ben de başka bir karmaşıklık mı olacağım?" Başımı salladım.

"Tamam, bana numaranı verir misin, böylece iletişimde kalabiliriz? Baskı yok, sadece ara sıra selam vermek istiyorum."

Onu reddetmek üzereydim ama tekrar düşündüm. Belki o anda doğru düşünemiyordum ve daha sonra Paul'a kapıyı kapattığım için pişman olacaktım. "Tabii," dedim. Elimi uzattım, o da ceketinin cebini karıştırdı ve telefonunu çıkardı, böylece numaralarımızı değiştirebildik.

"İşte," dedim ve telefonu ona geri verdim. Bir dakika boyunca telefona baktı ve sonra sarı kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bu hafta sonu geldiğine sevindim. Umarım bir ara tekrar yapabiliriz."

"Teşekkürler, Paul." Arabanın kapısını açtım ama başımı tekrar içeri soktum. "Görüşürüz."

Yola çıkıp uzaklaşmasını izledim.

Ön kapıyı açtığımda, tanıdık bir manzara karşıladı beni. Pazar öğleden sonraları en sevdiğim zamanlardı. Bütün ailem evdeydi ve büyük bir pazar öğle yemeği yedikten sonra genellikle film izler ya da kart oynardık. Görünüşe göre ilkini tercih etmişlerdi.

"Ne izliyorsunuz?" diye sordum, çantamı merdivenlerin yanına koyarak.

"Gurur ve Önyargı," diye mırıldandı Marco. "BBC versiyonu mu?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi annem. "İşin nasıldı?" "İyiydi," dedim. "Biraz yukarı çıkacağım."

"Aç mısın, *bella*?" diye sordu *Nonna*.

"Hayır, iyiyim." Merdivenleri çıkıp kendimi yatağıma attım. Birkaç dakika sonra, açık kapımdan bir tıkırtı duyuldu.

"Girebilir miyim?" diye sordu Marco. Başımı salladım ama yerimden kıpırdamadım.

"O kadar mı kötü?" Küçük ahşap masamdan sandalyeyi çekip yatağın yanına koydu.

Saçlarımı yüzümden çekerek, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Anneme iki kez iyi olduğunu söyledin. Bu kesinlikle iyi olmadığına geliyor."

Aynı anda hem gülümsemek hem de ağlamak istedim. "Nasıl bu kadar akıllı oldun, ha?"

"Senden öğrendim." Çocukça bir gülümsemeyle sırıttı.

Yataktan kalkıp, bacak bacak üstüne atarak kardeşimle yüz yüze oturdum. "Mağazadaki işimi bıraktım ve Colton bu hafta sonu için bana ödeme yapacağını söyledi ama işler böyle bittiği için, yapacağını sanmıyorum."

"Ödeyecek."

Kafamı salladım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O, saçma sapan konuşan tiplere benzemiyor. Anlatabildim mi?"

Omuz silktim çünkü Colton'ı tanıdığımı sanıyordum ama artık o kadar emin değildim.

"Seni bırakan Colton'ın arabası değildi." Bu bir soru değildi ve oturma odamızın penceresinin garaj yoluna baktığı için kızmaya başladım.

"Hayır. O Paul'du."

"Paul mu?"

"Paul Morgan. O, potansiyel ortağın oğlu." Yatağımın örtüsündeki çekilmiş ipliği oynayarak ekledim. "Numaramı istedi."

"Vay canına, yeni bir parfüm falan mı sürdün?"

diye gülerek sordum. "Evet, öyle bir şey."

"Belki de sende fark ettiğim yeni özgüvendir. Erkekler de bu tür şeyleri fark eder."

Başımı eğik tutarak düşüncelerimi topladım. "Düşünüyordum da." Nereye varmak istediğimi bilmiyordum, ama bunu birine yüksek sesle söylemek istedim. "Belki başka bir asistanlık pozisyonuna başvurmalıyım."

Marco sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bence bu iyi bir fikir."

"Öyle mi?"

"Evet. Artık zamanı da geldi."

"Erika gibi konuşuyorsun," diye inledim. "Ah, onu sevmek için bir neden daha."

Ben güldüm. "Marco, onunla hiç şansın yok. Hayatına devam etmelisin."

"O da fikrini değiştirecek. Göreceksin."

"Gel buraya." Kollarımı açtım ve Marco bana sarıldı. "Sarılınca omuzlarıma dokunabildiğim zamanları hatırlıyorum. Zaman çok hızlı geçiyor. Keşke durdurabilsem."

"Zamanı durdurmana gerek yok Frannie. Sadece yaşamaya başla." "Teşekkürler Marco."

Yavaşça sandalyeden kalktı ve yataktan uzaklaştı. "Şimdi, annem Bay Collins ile en önemli kısımları kaçırdığımı söyleyip şikayet etmeden aşağı inmeliyim."

Marco gittikten sonra dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve özgeçmişimi hazırladım. Özgeçmişimi birkaç iş arama sitesine yükledim ve daha sonra bakmak üzere uygun olduğunu düşündüğüm birkaç pozisyonu kaydettim. Kendime ilerleme kaydettiğimi söylese de, vücudum buna katılmıyordu. Kalbim hızla atıyor ve sırtımdan soğuk terler akıyordu. Beni korkutan bir şey yaptığımda her zaman böyle hissediyordum.

Yeter, Frances. Bu şimdi sona erecek. Arama çubuğunu temizledim ve "ruh sağlığı yardımı" yazdım. Aramayı yerel merkezlerle sınırlandırdım ve yakınımıdaki bir kliniğin numarasını yapışkan bir nota yazdım.

Korkularım hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu. Artık bunlarla tek başıma başa çıkamıyordum ve hayatımı yönetmelerine izin vermekten yorulmuştum.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Yatağıma uzandığımda, gözyaşları yüzümden süzölmeye başladı. Gözyaşlarının yanaklarımdan akıp çeneme damlamasına izin verdim. Kulaklarımin arkasında birikmişlerdi ama yine de silmedim. Düşünceler kafamda kargaşa yaratıyor, bana bağılıyor, dikkatimi çekmek için çığlık atıyorlardı.

Ya o şirketlerden biri beni geri ararsa? Ya kimse aramazsa? Sonra daha yüksek sesle. Colton neden bana yalan söyledi? Neden ona gerçeği daha önce söylemedim?

Bağırışların arkasında fısıldayan başka bir ses vardı. *Bunu yapamazsın Frances. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ama bu Chris'in*

sesiydi. Ve ben onu dinlemekten bıkmıştım.

Frances

"Francesca, sana mektup geldi!" diye bağırdı büyükannem mutfaktan. Masaya vardığımda, mektubu ve kreplerle dolu bir tabağı önüme koydu.

"Otur. Ye." Sandalyeyi işaret etti. İki gündür hasta olduğumu söyleyerek kahvaltıya inmedim. İki işimi de kaybetmişken ailemin yüzüne bakamıyordum.

"Teşekkürler, *Nonna*." Zarfı açtım ve PA pozisyonu için iki haftalık maaş tutarında bir çekle birlikte bir kağıt çıkardım. "Sana söylemiştim sana demiştim geleceğini " dedi Marco, dedi omzuma . Mektubu göğsüme sıkıca bastırıp masadan kalkarak onu baş başa okumak için odaya çekildim. Frances Netto için yazılmış bir referans mektubu olduğunu fark ettiğimde mutlu olmam gerekirdi, ama kalbim Colton'dan başka bir şey bekliyordu. başka bir şey olmasını umuyordu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama bu olmamalıydı.

Mektubu ön konsola bırakıp, dolaptan ceketimi ve çantamı aldım. "Dışarı çıkıyorum," diye seslendim ve ön kapıdan çıktım.

Soğuk bir rüzgar saçlarımı ve yüzümü okşarken, saçlarımı toplamaya çalıştım. Ceketimin fermuarını çektikten sonra, ellerimi ceplerime soktum ve ana kavşağa doğru yürüdüm. Ana yoldan çok uzak yaşamıyorduk; oraya varmam sadece on dakika sürdü.

Endişe boğazımı sıktığında, derin bir nefes alıp göğsümden aşağı doğru itekledim.

Bunu yapmalısın, Frances.

Tanıdık rehin dükkanlarını, meyve tezgahlarını ve indirim mağazalarını geçerek, önceki gece internette bulduğum tıp merkezine ulaşana kadar durmadım. İçeride, binada sunulan hizmetlerin isimlerini okudum. Ruh sağlığı ofisinin kat ve oda numarasını not ettikten sonra

ofisinin kat ve oda numarasını not ettim ve merdivenlerden ikinci kata çıktım. Ellerim titriyordu ve dişlerim takırdıyordu, ama bunun nedeni soğuk değildi.

Resepsiyonda oturan bir kadın, içeri girdiğimde başını kaldırdı. "Lütfen kapıdan numara alın." Odaya bakındım, orada tek başımaydım. Öyle söylemek istesem de, bir bilet aldım ve oturdum.

"On üçüncü numara?" diye seslendi kadın. Ona bileti uzattım. Sonunda, başını kaldırıp sordu:

"Adınız?" "Frances Netto."

"Ziyaretinizin nedeni nedir?"

"Biriyle konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Hayatım hakkında. Ama bunu söylemedim. "Şey... Burada bir terapist falan var mı?" Ona sigorta kartımı uzattım.

"Evet. Sizi gelecek ay Dr. Lee'ye randevu alabilirim." "Gelecek ay mı?"

"Evet. Ama daha erken konuşmak isterseniz, Dr. Lee her salı akşamı ücretsiz grup seansları düzenliyor. İsterseniz bu akşam da bir seans var."

Başımı salladım. "Yine de randevuyu alacağım."

"Sizi zaten kaydettim." Gülümsedi ve kartımı bana geri verdi. Neyse ki babamın sendika işi çok iyi sosyal haklar sağlıyordu. Annemin sesini duyabiliyordum, babamın fabrikasında bir işe başvurmam için yalvarıyordu: *Daha ne isteyebilirsin ki, Frannie?* Çok daha fazlasını, anne, diye düşündüm. Ama hiç yapmadım.

Eve dönerken, bir meyve tezgahında durup bir ananas aldım. Marco, taze smoothie'lerine ananas eklemeyi severdi. Eve varmak üzereydim ki, arka cebimdeki telefonum bip sesi çıkardı. Ananası göğsüme garip bir şekilde sıkıca bastırarak mesajımı kontrol ettim. İşe alım ajanslarından birinden gelen bir e-postaydı.

"Sayın Bayan Netto," diyordu e-posta. "Yarın saat 16:00'da ofisimizde sizinle bir görüşme ayarlamak istiyoruz. Müsait misiniz?"

E-postanın geri kalanını okuduğumda, iş görüşmesinin Sterling Realty için olduğunu anladım. Onlar, şehirdeki en büyük ikinci arazi geliştirme şirketi idi

Crawford Corp'tan sonra ikinci sıradaydı. Colton'ın rakiplerinden biri için çalışacaktım. Bir an tereddüt ettikten sonra cevabımı yazdım.

"Bu pozisyon için beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Tarih ve saat bana uygun. Sizinle sohbet etmeyi dört gözle bekliyorum." Gönder tuşuna bastım ve telefonumu cebime geri koydum. Artık Crawford Corporation'ın çalışanı değildim. Colton'ın kız arkadaşı da değildim. Bunun için suçluluk duymam için hiçbir neden yoktu. Hiçbir neden.

Öyleyse neden kusacakmış gibi hissediyordum?

Sinirler. Sadece gergindim. Clive beni üniversiteden mezun olur olmaz posta odasında işe aldığından beri, neredeyse altı yıldır kimse benimle görüşme yapmamıştı. Sadece pratik yapmam gerekiyordu, hepsi bu.

Ananası tezgahın üzerine bıraktım ve eve vardığımda Erika'ya mesaj attım.

Ben: İşten sonra gelebilir misin?

Erika: Tabii. Ne oldu?

Ben: Yarın iş görüşmem var. Önemli bir görüşme ve pratik yapmama yardım etmeni istiyorum.

Erika: Yaşasın! Seninle gurur duyuyorum. Tabii ki gelirim. 6'da görüşürüz!

"Her şey yolunda mı, Francesca?" diye sordu *Nonna*, gelerek. aile odası. Arka planda *Çarkıfelek* oynanıyordu.

Gülümsedim. "Evet, *Nonna*. En azından öyle olacak."

Bana yaklaştı ve yanağımı okşadı. "Sen akıllı bir kızsın, Francesca. *Nonna* seni çok seviyor."

Bunu bana daha önce de söylemişti, ama bu sefer gözyaşlarımı tutamadım. Uzun zamandır ilk kez ona inandım. "Teşekkür ederim, *Nonna*." Sesim kısıldı ve gözlerimdeki duyguyu görmeden önce ona sarıldım.

"Ağlama," dedi, sırtımı okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım ve onu daha sıkı sarıldım. 162 cm boyumdan daha kısaydı, 152 cm'yi zar zor buluyordu, ama tanıdığım en güçlü insandı.

Ondan uzaklaşarak, gözlerimden süzülen yaşları sildim. "Oh, *Nonna*. Akşam yemeği için fazladan bir tabak daha hazırlayabilir misin? Erika da bize katılacak."

"Bu çok iyi," dedi gülümseyerek. "Marco çok mutlu olacak."

"Onu cesaretlendirme." Gülererek yukarı çıktım.

Birkaç saat sonra, akşam yemeğini bitirdikten sonra, Erika yarın giyeceğim kıyafetleri denerken yatağıma uzandı. "O olmaz," dedi. "Seni yaşlı gösteriyor."

"Bu denediğim üçüncü elbise," diye şikayet ettim. "Burada giyebileceğim tasarımcı kıyafetleri yok."

"Modaya uygun görünmek için tasarımcı kıyafetlerine ihtiyacın yok, inan bana." Yataktan kalkıp, iki elini beline koyarak dolabımın önüne geçti. Siyah bir bluz, siyah bir kalem etek ve parlak pembe bir kazak çıkardı. "Bunları dene."

Kazak düğmelerini ilikledikten sonra aynada kendime baktım. "Fena değil," dedim. "Bu olabilir."

Erika siyah tüylü saç bandını çıkardı ve kafama taktı. "Şimdi mükemmel oldu." Aynada bana bakarak gülümsedi. "Başardın, Frannie."

Başımı salladım ve omuzlarımı geriye çekerek daha dik durdum. "Başaracağım."

Ertesi gün Marco'dan beni mülakata götürmesini istedim. Dün gece kar yağmıştı ve otobüse fazladan bir çift ayakkabı götürmek istemiyordum. Ancak arabaya bindiğimde sinirlerim bozuldu ve paniğe kapıldım.

Ya işi alamazsam? Ya alırsam?

Marco, yolcu koltuğunda dizlerimi salladığımı fark edince, "Rahat ol," dedi. "Onları hayran bırakacaksın."

Mavi çatılı büyük beyaz binaya yaklaşırken pencereden dışarı baktım. "İşte burası." Midem kasıldı ve inlememek için dudakımı ısırdım. "Belki iptal etmek için henüz geç değildir," dedim.

"Dün gece Erika ile prova yaptın. Seni duydum. Harikaydın. Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Bu işi alamasan bile, seninle gurur duyuyorum. Bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum."

Küçük kardeşime dönüp gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim ve yanağını okşadım. "*Nonna*'ya dönüşüyorsun, biliyor musun?"

"Söylediklerimi geri almadan önce arabamdan in."

Gülererek portföyümü aldım ve arabanın kapısını kapattım. Korna çalarak sokağa çıktı. Bina Crawford Corp'tan daha küçüktü ve pencereleri de daha azdı, ama oraya iş başvurusunda bulunduğumdan daha fazla

korkmuştum. Ön kapıya doğru yürürken derin bir nefes aldım.

"Haydi bakalım," diye fısıldadım ve otomatik cam kapılardan içeri girdim.

"Bayan Mahmoud'u görmeye geldim. Adım Frances Netto," dedim resepsiyondaki güvenliğe. Kısa bir telefon görüşmesinden sonra, beni beşinci kata yönlendirdi.

Asansörden indiğimde resepsiyon masası yoktu, ancak kısa bob saçlı bir kadın camla çevrili ofisinin arkasından bana el salladı. Masasında kollarını kavuşturmuş otururken, diğer uçtaki bir adamı dinliyordu. "Ne yapman gerektiği umurumda değil Gerald, sadece hallet." Telefonun bir tuşuna bastı ve blazerinin kollarını sıvadı. Öne eğilerek elini bana uzattı. "Frances? Ben Mariam Mahmoud, Sterling Realty'nin CEO'su."

Ona en sıkı el sıkışmamla karşılık verdim ve masasının karşısındaki beyaz keten sandalyeye oturdum. "Kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde.

Başımı salladım. "Gelebildiğim için mutluyum."

Masasındaki bir kağıdı hızlıca gözden geçirdi. Sanırım özgeçmişimdi. Sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu özgeçmiş fena değil, ama dikkatimi çeken şey, altta Crawford Corp'un CEO'su Colton Crawford'un referans mektubu olduğunu belirten nottu. O mektup bugün yanınızda mı?"

"Evet." Mektubu portföyümden çıkardım ve masasına koydum.

Blazerinden bir çift gözlük çıkardı ve kağıdı inceledi. "Mmm. Orada ne kadar süre çalıştınız?"

Boğazımı temizledim. "Altı yıl posta odasında. Sonra iki hafta Bay Crawford'un kişisel asistanı olarak."

Dudaklarını büzdü. "İki hafta, ha?"

Başımı salladım ve ona zaman ayırdığı için teşekkür etmek üzereydim ki, kafamın içindeki küçük bir ses bana savaştırmamı söyledi.

"Çok uzun bir süre olmadığının farkındayım, ancak Bay Crawford için daha verimli bir dosyalama sistemi oluşturdum, onun için ilgi çekici yeni mülkler araştırdım

ve yaklaşan bir geliştirme projesi üzerinde çalıştım. Orada geçirdiğim kısa sürede çok şey öğrendim."

"Yakında başlayacak bir geliştirme projesi mi dediniz?" Alt dudağına dokundu. "Bu projenin Robert Morgan'ın arazisiyle bir ilgisi var mı?"

Yüzümü sakın tuttum. "Bunu söyleme yetkim yok, Bayan Mahmoud."

Dudaklarını büzdü. "Gizliliğinizi takdir ediyorum. Bu, çalışanlarımızdan da beklediğimiz bir şey." Masaya hafifçe vurdu. "Yakında işe başlayacak birine ihtiyacımız var. Son asistanım kaçtı ve geri dönmeyecek."

"Yarın başlayabilirim."

"Harika." Yine masasından kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Sterling Emlak'a hoş geldiniz."

Dr. Lee, ahşap kitap raflarıyla çevrili siyah ergonomik bir ofis koltuğuna otururken, ben de masasının önündeki krem rengi koltuğa oturdum. Koltuğun yumuşak ve rahattı. Bu, Dr. Lee ile üçüncü seansımdı. Onunla tanıştığım ilk saatte, ona söylemek istediğim her şeyi ve kendime bile itiraf etmediğim şeyleri anlattım. Konuşmaya başladığımda, sanki sözlü ishal gibiydim. O çoğunlukla dinledi ve bazen bir sonraki seansa kadar tamamlamam gereken bir görev verdi.

"Bence büyük ilerleme kaydediyoruz, Frances," dedi, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakarak.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordum, kollarımı kavuşturup koltuğa daha da gömüldüm.

"Evet. Kendine güvenmelisin ve bu kadar kısa sürede başardıklarınla gurur duymalısın."

Üç aydan az bir süre önce posta odasında durup takım elbiseli adamların önümden geçmesini izlediğim günleri düşününce, şimdi Sterling Emlak'ta onlardan biri olarak Dr. Lee'nin haklı olduğunu anladım.

"Bu hafta sosyal ağını genişletmeye odaklanmanı istiyorum." Konuşurken not defterine bir şeyler karaladı. "Yeni arkadaşlar edinmenin senin için kolay olmadığını biliyorum, ama Erika'ya kızlar gecesi için dışarı çıkmayı teklif etmeye ne dersin?"

"Bunu yapabilirim."

"Güzel. Şu anda sosyal ağını korumak senin için önemli. Kendini izole etmeni istemiyorum."

"Erika'ya soracağım. Söz veriyorum." Saatile bakarak sandalyeden fırladım. "Gitmem gerek."

"Hala birkaç dakikamız var."

"Geçen sefer işe geç kaldım. Mariam, Colton'dan daha anlayışlı olsa da, bunu suistimal etmek istemiyorum."

"Bir dahaki sefere insanları memnun etme konusunu çalışırız," dedi Dr. Lee, not defterine bir şeyler karalarken.

Gülümsedim. "Anlaştık."

Tıp binasından koşarak çıktım ve otobüs bir sonraki durağa varmadan onu kovalamaya başladım. "Teşekkürler Donnie," dedim şoföre. "O topuklu ayakkabılarla nasıl koşuyorsun bilmiyorum," dedi, başını sallayarak ve tüm vücudunu direksiyona dayayarak otobüsü tekrar caddeye döndürdü.

Mariam çoktan ofisine varmış olsa da, işe zamanında yetiştim. "Günaydın," dedim ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Günaydın, Frances," dedi, gözlerini ekranından ayırmadan.

Başımı eğip, üç saat boyunca tek kelime etmeden çalıştım. Öğlen vakti yaklaşınca midem guruldadı ve öğle yemeği molası vermeye karar verdim. Molaya çıkmadan önce Mariam'ın öğleden sonraki programında acil bir iş olup olmadığını kontrol ettim ve yeni bir toplantı ayarladığını fark ettim. Randevu "RM" ileydi.

O yazarken ofisinin kapısını çaldım. "Girin" dedi.

"Mariam, saat üçteki toplantın için bir şeye ihtiyacın var mı diye bakıyorum. Programına yeni eklediğini fark ettim."

"Evet." Başını kaldırdı ve mavi ışıklı gözlükleri burnunun ucuna kaydı. "Bu adresin tapu kaydını bana getirebilir misin?" Bir kağıda adresi yazdı.

"Sorun değil." Notu aldım ve masama geri döndüm.

Adresi dizüstü bilgisayarına yazarken, mülk sahibinin adını görünce kalbim sıkıştı: Robert Morgan. Paul'un Colton'a karşı uyardığı rakip Sterling miydi?

Tapu kayıt bilgilerini yazdırıp Mariam'a götürdüm.

"Bu senin saat saat toplantın saat Bay Morgan ile Sesim sesim tereddütlü geliyordu, benim kulağıma bile.

"Öyle," dedi

"Toplantı odasını hazırlamamı ister misiniz?" "Hayır, onun ofisinde buluşacağız."

Mariam bana bu randevudan bahsetmemişti, sunumda yardım etmemi de istememişti. Bunun ilk toplantı mı yoksa son toplantı mı olduğunu merak ettim. Beni bu konudan habersiz bırakmıştı, bu da bana neden bunu benden sakladığını merak ettirdi.

"Bu toplantıda bana ihtiyacınız var mı?"

Mariam başını kaldırıp gözlüklerini çıkardı. "Crawford Corp. için çalışırken Morgan'la tanıştığını biliyorum. Çıkar çatışması sorunları yaşamak istemiyorum, bu yüzden bu işi tek başıma halletmem en iyisi. Mülkü satın aldıktan sonra nasıl devam edeceğimizi konuşabiliriz." Gözlüklerini tekrar takıp dizüstü bilgisayarına döndü.

Sonra mı? Morgan'ın ona mülkü satacağından oldukça emin görünüyordu. Bu, Colton'ı mahvedecekti.

Bu senin sorunun değil, Frances. Karışma.

İştahım kaçtığı için öğle yemeğini atlardım ve kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıktım. İşe yaramadı. Masama döndüğümde, Colton'ı düşüncelerimden çıkardım ve işime odaklandım.

Ama ben çok fazla şey biliyordum. Bu mülkün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sunumuna, Morgan'ın mülkü ve çevresindeki arazi için yaptığı planlara ne kadar çok emek verdiğini biliyordum.

Aklıma bir fikir geldi, ama hemen reddettim. Bu etik olmazdı, *değil mi?* Ama biz arkadaştık. Bana istediğim zaman arayabileceğimi söylemişti ve Dr. Lee daha fazla dışarı çıkmamı önermişti. Sadece iki arkadaş içki içiyor olacaktı. İş konusu açılırsa, bu da arkadaşlar arasında bazen olurdu, *değil mi?*

Kişilerimden numarasını buldum ve ona bir mesaj attım.

Ben: Merhaba Paul, ben Frances. Nasılsın?

Hemen cevap beklemiyordum, ama umuyordum. Telefonumda üç nokta belirdiğinde kalbim sevinçle çarptı. Telefonumu sıkıca tutarak oturdum ve bekledim...

Paul: Merhaba Frances. Senden haber almak çok güzel. Ben iyiyim. Sen nasılsın?

Ben: Bir ara bir şeyler içip, sohbet edebilir miyiz diye umuyordum?

Paul: Çok isterim. Bu cuma boş musun? Akşam yemeği için saat altıda seni alabilirim.

Paul ile akşam yemeği yemek ister miydin? Bar yerine restoranda onunla konuşmak daha kolay olurdu.

Ben: Bu cuma uygunum. Sabırsızlıkla bekliyorum. Paul: Ben de.

O gece Erika'yı aradım ve ona her şeyi anlattım.

"Ne yapacaksın Frances?"

"Emin değilim. Robert Morgan'ın mülkü Sterling'e satıp satmayacağını öğren."

"Peki ya planları buysa? Onları durduramazsın. Buna ne denir bilmiyorum ama artık Crawford için çalışmıyorsun, Sterling için çalışıyorsun. Karar vermelisin, sadakatinin kimde olduğunu."

Henüz emin değildim, ama yarın gece öğrenecektim.

Frances

Duvar aplikleri ve mumlar restorani aydınlatıyordu. Bir adam arkada piyano çalarken, içeri girdiğimizde ızgarada cızırdayan yemeklerin kokusu bizi karşıladı.

"Bonjour, Madame. Bonjour, Monsignor Morgan," dedi ev sahibi, biz podiyuma yaklaşırken.

Odayı bir tur attıktan sonra Paul ev sahibine seslendi. "Bonjour, Pierre. Bu akşam yedi kişilik rezervasyonumuz var."

"*Bien sûr.*" Adam önündeki büyük defteri kontrol etti ve sayfayı kalemle çizdi.

"Beni takip edin. İsteğiniz üzerine arka tarafta bir masa ayırdık."

Restoranın içindeki tüm masalar doluydu, bizim masamızı aldıktan sonra sadece bir masa boş kalmıştı.

"Paltonuzu alabilir miyim, madam?" diye sordu ev sahibi.

"Biraz daha giyinmek istiyorum. Hala biraz üşüyorum."

Colton'ın asistanı olarak ilk günümde giydiğim siyah elbiseyi giymeye karar verdim. Ama kazakımı da getirmeliydim.

"Chez Jacques'a hiç gittin mi?" diye sordu Paul, önündeki menüyü açarak.

"Hiç gitmedim," diye itiraf ettim, onu taklit ederek. "Oh. Her şey Fransızca. Ne harika." İçimden inledim.

Paul güldü. "Ben de burada ilk kez yemek yediğimde aynı şeyi hissetmiştim. İkimiz için de sipariş vereyim mi?"

"Ben sadece tavuk alacağım," dedim ve menüyü kapattım.

A sunucu kısa kısa bir bir bir bir "Her zamanki içkinizi getirdim, Monsenyör Morgan. Dolduralım mı?"

"Kırmızı şarabı sever misin,

Frances?" "Evet."

Garsona şarabı dökmesi için işaret etti ve bir yudum almadan önce kadehindeki şarabı çalkaladı. "Harika. Devam edebilirsin," dedi.

Garsonun içkimi doldurmasını izlerken, Paul boğazını temizledi. "Söylesene, geçen gün bana neden mesaj attın? İtiraf ediyorum, senden haber almak beni şaşırttı, ama yine de gururum okşandı."

"Hemen konuya girecek miyiz?" diye sordum ve şaraptan büyük bir yudum aldım.

"Bunun zor kısmı olacağını düşünmemiştim," dedi, başını eğerek. Bu gece sarı saçlarını geriye taramış ve gömleğinin üzerine ceket giymişti, ama kravat takmamıştı. İyi görünüyordu. Ama Paul'dan etkilenmemiştim.

"Seninle özel olarak konuşmak istedim," diye açıkladım.

"Bu konuşma hoşuma gitti." Gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Yeni başlangıçlara."

"Ah, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum." Kadehimi kaldırıp onun kadehiyle çınlattım. "Tatlıya kadar bekleyecektim, ama belki de önce bu konuyu konuşsak daha iyi olur."

"Bu ciddi bir konu gibi görünüyor," dedi, ama sözlerini bir gülümsemeyle yumuşattı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Baban mülkünü satmaya karar verdi mi?" diye patladım.

Paul siyah masa peçetesini kucağında katladı. "Karar vermeye çok yakın olduğunu söyleyebilirim."

Dudaklarımı büktüm. *Ona sor! Fazla düşünme, sadece yap!* "Sterling Realty'ye mi yoksa Crawford Corporation'a mı satmayı planlıyor?"

Paul dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Anladığım kadarıyla şu anda Sterling'de çalışıyorsun, doğru mu?"

"Evet."

"O zaman iş için mi buradasın, yeni şirketini bana tanıtmak için mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Aslında tam tersi."

İtirafım üzerine kaşlarını kaldırdı. "Meraklandım. Ne demek istiyorsun?"

Öne eğildim ve ön kollarımı masaya dayadım. "Colton, birlikte çalışmak için gerçekten zor biridir, bunu herkesten daha iyi bilirim. Ama o mülk için harika planları var. Her türlü durumu ve ihtiyacı düşünmüş ve gelecek nesiller için topluma fayda sağlayacak bir yol bulmuş. Bunun bir tür miras olmasını istiyor. Colton, arazinizi torunlarınızın bile gurur duyacağı bir şeye dönüştürmeyi planlıyor."

bir tür miras olmasını istiyor. Colton, arazinizi torunlarınızın bile gurur duyacağı bir şeye dönüştürmeyi planlıyor."

Paul derin bir nefes aldı ve sandalyesine yaslandı. "Sen ve Colton birlikte misiniz? Romantik anlamda?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Öyle olsaydı burada olmazdım." "Peki, bu ricayı ne için yapıyorsun?"

"Benim için bir kazanç yok. Sadece bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum ve bence bu harika bir plan. Sadece kulübenizde olanların ailenizin kararını etkilemesini istemedim."

"Etkilemeyeceğini söyleyemem. Babam her şeyi kişisel algılar. Bence gerekenden fazla." Kollarını kavuşturdu ve gözlerime baktı. "Neden bu konuyu doğrudan babamla konuşmadın?"

"Çünkü bana kendi babamı hatırlatıyor. İnatçı." Başımı salladım. "Muhtemelen sadece yapabileceğini kanıtlamak için Sterling'i seçecektir."

Dudaklarında hafif bir gülümsemeye bana bakarak sordu, "Beni aynı şekilde görmüyor musun?"

Kafamı salladım. "Hayır. Bence sen duygusal olmaktan çok mantıklı birisin. Seni çok iyi tanımadığımı biliyorum, ama insanları iyi tanırım."

Menüyü eline aldı ve deri ciltli menünün üzerinden bana baktı. "Sipariş verelim, belki ofise döndüğümde Crawford'un teklifini daha yakından incelerim." Gülümsedi ve ben de gülümsemeden edemedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve menüyü tekrar açtım.

İlk meze seçeneğini okumadan önce, vücudum titredi ve gözlerim ön kapıya doğru kaydı. Hâlâ paltosunu giyen Colton, benden sadece üç metre uzakta duruyordu. Kardeşi Ryan da hemen arkasındaydı. Kalbim durdu ve tekrar hızlandı. Ona koşmak istedim, ama bunun yerine sandalyemi sıkıca kavradım ve kendimi yerinde tuttum. Ancak gözlerim ona yalvarıyordu. Onu ne kadar özlediğimi bilmesini istiyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o aynı şeyi hissetmiyordu.

Bana baktı, ama gözlerinde ihanet parlıyordu. Paul'a tehditkar bir bakış attığında, bunun ona nasıl görüldüğünü anladım.

Oh, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Colton bize doğru bir adım attı, ama Ryan onu geri çekti.

Kardeşi onu son boş masaya götürdü ve sandalyeye oturttu. Colton'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Beni esir aldılar. Gözlerimi kırıştırdım, beni onların etkisinden ve vücudumu saran kaotik duygulardan kurtarmasını diledim. Ama işe yaramadı.

"İzninizle," dedim ve peçetemi masanın üzerine bıraktım. Sandalyeyi geri çekip tuvalete koştum. Dar koridorun sonuna geldiğimde, garson beni merdivenlerden aşağı, bodrum katına yönlendirdi. Yarı yola kadar ayak sesleri beni takip etti.

O sadece başka bir müşteri, Frances. Korkacak bir şey yok.

Ama banyo kapısını itmeden önce, iki el omuzlarımı tuttu ve beni döndürdü.

"Onunla burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı Colton.

Yüzündeki öfkeye rağmen paniğe kapılmadım. Yerimde durup beşe kadar saydım, çılgınca atan kalbimin sakinleşmesini bekledim. Dr. Lee'nin sesi kulaklarımda çınladı: *Korkularınla yüzleş.*

"Frances?" Colton'ın sesi şimdi daha yumuşaktı. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Seni korkutmuş olmalıyım. Ben sadece..."

Duvara döndü ve yumruğunu duvara vurdu.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sordu, hala betona dönük olarak.

"Hayır," dedim. Ön kolundaki kasılmalar dikkatimi çekti.

Yine bana dönerek, "O zaman neden buradasın?" diye sordu.

Dudaklarımı ısırdım, onun davasını savunmak için geldiğimi söylemek istemedim. İşine karışmam karşısında nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Beni kışkılandırmaya mı çalışıyorsun? Rakip şirkette işe girmen yetmedi mi?"

Nerede çalıştığımı nereden biliyordu?

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum.

Sol gözü seğirdi. "Hayır. Ama dediğim gibi, Ryan konuyu araştırıyordu ve şirketin son satın alımını bana bildirdi —seni. Paul'la bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Ona bu kadar yakinken nefes alamıyordum, ama sözleri ağzımdan çıkarmak zorundaydım.

"Başlamadan önce Mariam'ın Morgan'la konuştuğunu bilmiyordum. Seninle aynı mülkü istediğini bilmiyordum. Bana inanmalısın, Colton."

Bana baktı ve gözlerini kısarak baktı. Bu gece buraya onun için geldiğimi, Paul'u Colton adına babasıyla konuşmaya ikna etmek için geldiğimi haykırmak istedim, ama gözlerindeki o şüpheli bakışla bana inanmayacağını düşündüm. Bu yüzden başka bir gerçeği söyledim.

"Bu gece Paul'la buraya geldim çünkü konuşmamız gerekiyordu ve ayrıca terapistim daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini söyledi."

Çenesi gevşedi, gözleri büyüdü ve yüz hatları yumuşadı. "Terapistle mi konuşuyorsun?"

Başımı salladım.

"Bu iyi," diye fısıldadı, elini yüzüme doğru kaldırdı, sonra tekrar cebine soktu. "Sevindim."

Gözlerimi kapattım, yüzündeki şefkatli bakışı daha fazla analiz etmek istemiyordum. Gözlerimi açtığımda kendimi yorgun hissettim. Onun ne durumda olduğunu bilememekten yorgun düşmüştüm. Hâlâ kızgın mıydı? *Ben kızgın mıydım?*

"Ne istiyorsun, Colton?" diye sordum. "Neden beni buraya kadar takip ettin?"

Konuşmak için ağzını açtı ama elini dudaklarına götürdü ve fısıldayarak, "Artık bilmiyorum," dedi.

Başımı salladım. "O zaman geçmeme izin ver."

Geri adım attı, ama ben dönmeden önce sordu, "Neden beni aramadın?"

"Ne?" diye sordum, inanamadan.

Elini beline koydu. "Arayıp konuşmak isteyeceğinden emindim, ama aramadın."

Düşüncelerimi topladım. "Sana kızgındım. Sen de bana kızginken beni aramamıştın."

Nefes al, Frances.

"Hayır. Seni bulmak için evine geldim."

"O farklıydı. İş için bana ihtiyacın vardı," dedim sakın bir sesle, ama kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Bana baktı ve burun delikleri genişledi. "Bu beni öldürüyor. Neler olduğunu anlamıyorum. Bu duvara yumruk atmak istiyorum. Ama burada deliren tek kişi benmişim gibi hissediyorum." Yine elini saçlarında gezdirerek ekledi, "Bizim hakkımızda, olanlar hakkında hiç düşünüyor musun?"

"Tabii ki düşünüyorum."

"O zaman bana bağır. Bana bağır. Bana piç de. Ne istersen söyle, çünkü bu sessizliği artık kaldıramıyorum." Sonunda, elini yüzüne yaklaştırdı, parmakları yanağını okşadı. "Ben..." Yutkundu. "Seni önemsiyorum, Frances."

Kalbim pes etmek istiyordu, ama gururum buna izin vermiyordu. "Birbirini önemseyen insanlar özel dedektif tutmazlar."

"Onun bir şey bulacağını düşünmemiştim. Sana yalan söyleyip söylemediğini sormak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Neden bana gerçeği söylemedin? Önce bana gelseydin, seni anlardım."

"O gün sana söyleyecektim, ama benim için vaktin yoktu. İşin çok yoğundu. Sonra da beni kovmadan önce açıklamam için bana fırsat bile vermedin."

"Peki. İkimiz de birbirimize yalan söyledik ve dürüst olmalıydık. Hayatımıza devam edelim."

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, anlamıyorum."

"Yalan söyledim, evet. Ama bunu patronuma söyledim. Aşık olduğumda, sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. Ama sen, arkamdan yalan söylediğini biliyordun ve yine de yaptın."

"Biliyor musun, bana kızgın kalmak istediğini hissediyorum. Senin daha fazlasını istediğini düşünerek kendimi kandırıyorum."

"Ben istiyorum..." Başımı eğdim.

"Ne istiyorsun, Frances?"

Kendimi tekrar kaybetmekten korkmak istemiyordum. İşte, sorunun özünü kendime itiraf ettim. Tekrar bir ilişkiye girersem, kazandığım tüm bağımsızlığımı kaybedeceğimden korkuyordum. Colton'la bunu hissetmişim. Onun için her şeyi yapardım, kendimi tamamen ona verirdim.

Bunu bir daha yaşayamazdım. Bu kadar yol katettikten sonra olmazdı.

"Yapamam," dedim, onu itip geçtim ve doğruca banyoya koştum.

Sırtımı fayanslı duvara dayayarak, boğazımdan bir hıçkırık çıktı. Gözyaşları yüzümden akıyordu ve onları silmeye zahmet etmedim. Kalbim kırılmıştı. Ama bu acıyı bana yaşatan Colton değildi. Benim. Onu uzaklaştırmaya devam etmek benim seçimimdi ve bu kararımın sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Uzun bir süre sonra, biri kapıyı tıklattı. "Frances, iyi misin?" Paul'du. "Colton gitti. Onun için endişelenmene gerek yok."

Lavaboya gidip makyajımı temizledim ve aynaya baktım. Artık Colton için endişelenmeme gerek yoktu.

O gitmişti.

Beni teselli etmek için söylenen sözlerin kalbimi ikiye bölmesi şiirsel bir adaletti.

Colton

Frances'ten beni ayıran banyo kapısına bakakaldım. Onun çıkmasını istedim.

Kapıyı yıkıp onun peşinden gitmek istedim. Bunun yerine, kapının iki yanındaki çerçeveyi tuttum ve başımı eğdim. Parmaklarımla ahşabı sıkarken, çatlamamasına şaşırdım.

Neden bizim için mücadele etmiyor? Bana olan duygularını hayal mi ettim?

Ona bağırdığımda gözlerindeki korkuyu fark ettim ve geri çekilmem, ona biraz zaman tanımam gerektiğini anladım. Kapıyı itip yukarı çıktım.

"Gidelim," dedim Ryan'a, masamızın önünden geçerken. Diğer adama bakmaya bile tenezzül etmedim. O önemsiz biriydi.

Restorana arabayla gelmiştim ve bir blok ötede park etmiştim. Ama anahtarlarımı Ryan'a attım. "Sen sür," diye bağırdım.

Anahtarları havada yakalayan Ryan, "Sanırım aşağıda işler yolunda gitmedi" dedi.

"Hayır, iyi gitmedi."

Yolcu koltuğuna oturdum ve pencereden dışarı baktım.

"Orada ne oldu?" diye sordu Ryan arabayı çalıştırdıktan sonra.

Yolcu koltuğuna daha da gömüldüm ve kollarımı kavuştırdum. Bunun, kardeşimle bu konuyu tartışmak istemediğimi göstereceğini düşündüm, ama o bu ipucunu anlamadı.

"Colton?" Bana dönüp baktı. Konuyu bırakmayacaktı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi görünmüyordu. Ne dedi?"

"Olanları unutamadığını söyledi," diye mırıldandım, parmağımla alt dudağımı ovuşturarak.

"yle mi dedi?"

"Tam olarak öyle demedi, hayır," diye mırıldandım. "Ama kastettiği buydu."

"Biliyor musun, çok fazla kadınla çıkmış bir adam için kadınları hiç anlamıyorsun."

"Siktir git, Ryan."

O güldü, ama ben bu konuşmayı komik bulmadım.

Birkaç dakika sonra, "Bunu açabilir misin? Onu affedebilir misin?" diye sordu.

"Tabii ki affedebilirim. Onu çoktan affettim. Hâlâ bana kızgın olan o."

"Frances'in sana yalan söylediği için ona kızgın olduğunu sanmıyorum. Sanırım, değer verdiğin birinin seni yine kandırdığı için kızgındın."

Ondan nefret ettim. Bunu bana yüksek sesle söylediği için nefret ettim. Nefret ettim çünkü bu, uzun zaman önce fark ettiğim ama kardeşlerimden saklayabileceğimi sandığım bir gerçekti.

"Evet. Anlıyorum. Daha önce her şeyi mahvettim. Her şeyi kaybettim ve artık kendi başıma bir şeyleri halledebileceğime gvenilmiyor."

"Colton, sana kaç kez senin hatan olmadığını ve seni affettiğimizi söylesek de fark etmez. Kardeşim, sen kendini affedene kadar hiçbir şeyin önemi yok."

"Seni anlamıyorum Ryan. Bunu sen yaptın. Dedektifi sen tuttun. Onun yalan söylediğini kanıtlamak isteyen sendin. şimdi de onu geri almamı mı istiyorsun?"

"Evet. En büyük korkun gerçek oldu. Peki, ne yapacaksın?
Yüzleşecek misin, yoksa kaçacak mısın?"

Çenem ağrıyana kadar arka dişlerimi sıktım.

O, avucuyla direksiyona vurdu. "Kafanı kışından çıkar ve istediğın
şey için savaş."

"Ben savaşıyorum!" diye bağırdım. "Bizim için savaşmak
istemeyen o."

"Bağırmıyor diye savaşmıyor anlamına gelmez." Kahretsin!
Savaşıyor muydu? Hala bir şansımız var mıydı?

Frances

Sterling Realty büyük bir ofis değildi, ama satış ekibinin kişilikleri ofisin büyüklüğünü telafi ediyordu. En çok satış yapan birkaç ajan birbirlerine sırtlarını sıvazlayıp el sıkışıyorlardı. Son kutlamaları ofisi ele geçirmişti. Meslektaşlarım beni bir kadeh şampanya içmeye davet etmelerine rağmen koltuğumda kaldım. Kutlama havasında değildim.

Mariam'ın öğleden sonraki toplantısı için hazırladığım sunumun kopyalarını almak için yazıcıya doğru yürüdüm. Bugün yoğun bir programımız vardı ve kendimi işime kaptırmayı dört gözle bekliyordum.

Her gece telefonu elimde tutup kendimi buna zorlasam da Colton'ı aramamıştım. Ne diyecektim ki? Yalan söylediğim için özür dilerim mi? Özür dilemiyordum. Beni aldatan bir eş gibi davrandığın için seni affediyorum mu? Tabii ki hayır; bu konuda hala kızgındım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Masam titredi ve telefonuma bir mesaj geldi. Kalbim hızla çarptı. Yavaşça cep telefonumu aldım ve ekranda Marco'nun adını gördüm. Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, emin değildim. Belki de ikisi birden.

Marco: Bu akşam programını boşalt. Hepimiz Zia Lisa'nın evine akşam yemeğine gidiyoruz.

Lisa teyzem annemin kız kardeşi idi. Onun ailesinden sadece birkaç blok ötede yaşıyorduk ve onun çocuklarıyla birlikte büyüdük. Sık sık birbirimizin evinde akşam yemeği yerdik, ama birkaç aydır bir araya gelmemiştik.

Ben: Annem ve babam da geliyor mu?

Marco: Evet. Muhtemelen kart oyunu oynayacağız.

Tony amcamın karşısında oturup neden erkek arkadaşım olmadığını sormasını ve sonra bana bunun

Ayrıca, evi kendime ait olması kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu.

Ben: Teşekkürler, ama Zia'ya gelemeyeceğimi söyle. Ona geç saatlere kadar çalışacağımı söyle.

İş, ailem için harika bir bahaneydi. Kimse sorgulamadı ya da eleştirmede. İş önce geliyordu. Çalışmak zorundaysan, çalışmak zorundaydın.

Marco: Gerçekten yok, değil mi? ☹

Marco neden beni bu kadar iyi tanıyordu?

Ben: İyi eğlenceler!

"Frances," Mariam ofisinden seslendi. Telefonumu çantama attım ve çıktıkları masasına götürdüm.

"Bunlar öğleden sonraki toplantılarımız için," dedim ve ona uzattım.

"Teşekkürler. Ama seni buraya bu yüzden çağırmadım."

Yanağımın içini ısırarak, bana kötü ruh halim hakkında soru soracak mı diye merak ettim. Ama sormadı. Bunun yerine, "Morgan'ın asistanını tanıyor musun?" diye sordu.

"Morgan'ın asistanını mı?" *Neden bunu bilmek istedin ki?*

"Seni bu işe karıştırmayacağımı söylemişim, ama Robert Morgan telefonlarıma cevap vermiyor ve e-postalarımı okumuyor. Acaba beni kasten görmezden mi geliyor, yoksa başına bir şey mi geldi?"

Ben de bunu merak ediyordum. "Evet. Daha önce asistanıyla konuştum. Öğleden sonra onu arayacağım."

"Teşekkürler. Frances, bir şey daha söylemek istiyorum. Bence harika bir iş çıkarıyorsun. Seninle çalışmaktan çok memnunum."

Dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım, ancak dün gece Paul ile yaptığım konuşma yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Robert onu görmezden mi geliyordu? Asistanı bunu biliyor muydu? Muhtemelen. Kişisel asistanlar patronları hakkında her şeyi bilirler, patronları bunun farkında olmasa bile.

Mariam'a bu öğleden sonra Diane'i arayacağımı söylememe rağmen, masama oturur oturmaz onu aradım. Colton'ın eski sevgilisiyle olan telefon görüşmesini bir an önce bitirmek istiyordum.

"Robert Morgan'ın ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?" *Bu Diane'in sesi değildi.*

Hâlâ orada çalışıyor mu diye merak ettim. "Diane orada mı?" diye sordum.

"Bu hafta izinli. Ben Jill. Sizin için ne yapabilirim?"

"Merhaba Jill. Ben Frances Netto, Sterling Realty'deki Mariam Mahmoud'un ofisinden arıyorum."

"Harika. Nasıl yardımcı olabilirim?" Jill biraz telaşlı olsa da neşeli bir ses tonuyla konuştu.

Ben de formaliteleri bir kenara bırakıp hemen konuya girdim.

"Robert orada mı? Mariam ona ulaşmaya çalışıyor ama cevap vermiyor."

"Bu ayın çoğunu kulübesinde geçirdi ve yeni iş toplantıları yapmadı. Bekle, bir saniye." Jill klavyesinde bir şeyler yazdı. "Evet. Bu öğleden sonra Colton Crawford ile bir toplantısı var. Yarın Mariam için bir randevu ayarlamamı ister misin?"

"Harika olur."

Birkaç tıklama daha. "Tamamdır. Saat dörtte randevusu var."

"Teşekkürler Jill. Çok minnettarım." Telefonu kapatıp Mariam'ın açık kapısını çaldım.

Bilgisayarından başını kaldırdığında, "Yarın saat dörtte Morgan ile bir toplantı ayarladım" dedim.

"Harika iş çıkardın," dedi, yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı. "Bugünkü toplantılardan sonra yeni bir teklif üzerinde çalışalım. Geç saatlere kadar kalman sorun olmaz, değil mi?"

"Hiç de değil," dedim, Marco'ya daha önce söylediğim yalanın gerçek olduğu için rahatlamıştım.

Bütün öğleden sonra çalıştım, yönetim kurulu toplantıları arasında koşturup Mariam'ın Morgan için hazırladığı yeni teklif üzerinde çalıştım. Sunum slaytlarını hazırladım ve sunumu baştan sona okudum. Colton'ınki kadar iyi değildi, ama bu Morgan'ın kabul etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Belki de Colton'ın önerdiği lüks alışveriş merkezi yerine Sterling'in daha basit alt bölüm planını tercih ederdi. Sonunda saat altı olduğunda sunumu Mariam'a sundum ve o da onayladı.

"Bugün yardımın için teşekkürler," dedi, ben de ona iyi geceler diledim.

"Benim için bir zevk." Günün başlangıcına göre biraz daha iyi hissederek dışarı çıktım.

İşimde iyiydim. Dr. Lee'nin tavsiyeleriyle hayatımda ilerleme kaydetmişim ve sonunda kendimi olmam gereken kişi gibi hissediyordum. Keşke aşk hayatımı da düzeltebilseydim. Belki bu gece Colton'ı ararım. Toplantısı nasıl geçti diye sorarım. Hayır, ona karşı dürüst olmam gerekiyordu. Daha doğrudan. Cesaretimi kaybetmeden telefonumu çıkardım.

Ben: Merhaba, dün geceki konuşmamız... O konuşmayı bitirebilir miyiz diye umuyordum. Belki daha sonra konuşabiliriz?

Otobüs, sokağımın köşesindeki rehin dükkanının önünde durduğunda, Colton hala mesajıma cevap vermemişti. Telefona bakmak onun bana daha hızlı cevap vermesini sağlamayacaktı, bu yüzden telefonu çantama attım ve daha sonraya kadar bakmayacağıma yemin ettim. Bu, kalbimin onun cevap vermesini istemesini veya zihnimin dün geceki konuşmamızı tekrar tekrar düşünmesini engellemedi. O geceyi geri alabilmeyi diledim. Her şeye rağmen onu hala sevdiğimi söyleyebilmeyi diledim.

Belki de melankolik olduğumdandır, ama ön kapıyı açtığımda, *Nonna'nın* bana seslenip günümün nasıl geçtiğini sorduğunu özledim. Belki de aileme katılmak için çok geç kalmamıştım.

Yatak odama çıkan merdivenleri tırmandım ve kendime bir sandviç yapıp, bütün gece telefonuma bakmaktan kendimi alıkoymak için *Zia'nın* evine gideceğime karar verdim. Bu iyi bir plan gibi görünüyordu. Ama önce üstümü değiştirmem gerekiyordu. Bu etek ve bluzla bir dakika daha geçiremezdim.

Çekmecelerimden birini açıp bir çift tayt almak için uzandığımda donakaldım. Bir ses duyduğumu sandım.

Gıcirtı.

O da neydi?

Penceremden dışarı baktım ve Chris'in kamyonetini garaj yolunda gördüm. Panikledim ve nefes alamadım.

Kapıyı açma. O gidip gidecek.

Çantama koştum, telefonumu çıkardım ve numarayı çevirmeye hazırlandım.

Gıcirtı.

Merdivende ayak sesleri, bundan emindim. Sonra üst kattaki parke zemine botların çarpma sesi. Gözlerimi kapattım,

kendimi yedi yıl öncesine götürdüm ve o karanlık yere geri döndüm.

Yatak odamın kapısı açıldı ve kabuslarımın yüzü yine karşımda duruyordu.

"Frannie," dedi. Sesi yılanın dili gibi yumuşaktı. "İçeri nasıl girdin?"

Sesim uzak geliyordu, sanki önce bir tünelden geçiyormuş gibi.

Zihnim, Chris ile yatak odamda yalnız kaldığımı fark edince geri çekildi. Gözlerim dolaba doğru kaydı ve titredim.

"Ailen hala anahtarı tuğlaların arasındaki delikte saklıyor." Bana bir adım yaklaştı ve fiziksel olarak hareket etmesem de vücudumdaki her kas gerildi.

Yumruklarımı sıkıp sesimi sabitledim. "Gitmeni istiyorum, Chris. Hemen."

"Gitmiyorum, Frannie. Konuşmamız gerek."

"Bunca zaman sonra ne istiyorsun? Sonunda akıllanıp seni terk mi etti?"

Bana bir bakış attı. Gözleri kısıldı ve ağzı seğirdi, sanki sözlerim onu sinirlendirmiş gibi. Haklıydım. Aynen öyle olmuştu ve o bana geri dönebileceğini sanıyordu.

"O adam kimdi?" diye sordu, aldatıcı bir yumuşaklıkla.

Onun Colton'dan bahsettiğini biliyordum, ama Chris'in önünde onun adını söylemek istemedim. Colton'ı bu canavarla asla ilişkilendirmek istemedim.

"Git dedim." Gözlerine bakarak boğazıma yükselen öfkeyi yuttum.

İçgüdülerim sayesinde onun bir sonraki hamlesini tahmin ettim. Bunu daha önce birçok kez yapmıştı. Bileğime uzandı, ama ben kaçtım. Telefonumu elinden düşürmeden önce üç rakamı tuşlamayı başardım.

Yine bana doğru ilerledi, ama ben yatağımın üzerine atlayarak onun ulaşamayacağı bir yere kaçtım. Yüzü kızardı. "Sana bir soru sordum Frannie. O adam kimdi?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye bağırdım ona. Çıkışı engelledi ve beni yatağımın önünde, şifonyerin yanında köşeye sıkıştırdı. Kapana kısılmıştım. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Bir erkek bana kendi bölgesine giriyormuşum gibi bakarsa, bu benim işim olur. Ve sen bana aitsin. Anladın mı?"

"Kimse bana sahip olamaz, Chris. Özellikle de sen." Korkuma rağmen, ona her zaman söylemek istediğim sözleri sonunda söyleyebildiğim için kalbimde küçük bir sevinç kıvılcımı parladı.

"Bak. O diğer kızla ciddi bir şey yoktu, Frannie. Bunun bir hata olduğunu kabul etmeye hazırım, ama şimdi geri döndüm ve senin diğer saçmalıkların da bitti." Son sözleri bana bağırarak söyledi, her zamanki taktiğini kullanarak beni korkutmaya çalıştı. Vücudum titredi, ama ona karşı fiziksel tepkime rağmen bunu görmezden gelmeye ve net bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Hayır. Biten şey biziz, Chris. Yıllar önce bitirmeliydim, ama çok korkuyordum. Şimdi yolumdan çekil."

"Hayır. Benim tarafımı, yaşadıklarımı anlayana kadar olmaz."

"Senin bakış açını asla anlayamayacağım. Anlamıyor musun? Bana yaptıklarını asla affetmeyeceğim."

"Sana hiç dokunmadım!" diye bağırdı. "Diğer erkeklerin kızlarına ne yaptığını biliyor musun? Sana bir kez bile elimi sürmedim, sürsem de olurdu."

Ne tür bir canavar böyle bir şey söyler? Evet, bana hiç vurmamıştı, ama bunca yıl sonra, aşağılayıcı sözleri ve davranışlarının beni yine de incittiğini biliyordum. "Çık dışarı. Beni iğrendiriyorsun."

"Seni iğrendiriyor muyum?" İki adım attı ve tam karşımda durdu. "Seni zavallı küçük sürtük!"

Onun sözleri içimde bir şeyleri kırdı. Artık dayanamıyordum. Ellerim titriyordu. Onun beni yine aşağılamasına izin veremezdim. *Yeter!*

Onun yanağına sertçe vurdum. Yüzü kızarıırken gözleri çılgına döndü. Korku ciğerlerimi sıktı ve nefes alamadım. Beni yakalayıp yatağa atmadan hemen önce nefes nefese kaldım. Tekmeledim, yumrukladım ve çığlık attım, ama o da benim vurduğum yere bir tane daha vurdu. *Çat!*

Yanağım yanıyordu ve hangisinin daha çok acıttığını bilmiyordum, onun eli mi yoksa aşağılanmam mı. Daha önce bana hiç vurmamıştı, ama ben hep bundan korkmuştum. Ondan nefret ediyordum.

Beni değersiz hissettirmesinden nefret ediyordum. Beni tekrar bu duruma düşürdüğü için ondan nefret ediyordum.

Benden daha güçlü olduğu ve bunu bana karşı kullandığı için ondan nefret ediyordum. Bunu yapabildiğini nefret ediyordum.

Gözlerimi kapatıp, "Lanet olsun sana!" diye bağırdım. Vücudumdaki her kas titriyordu. "Senden nefret ediyorum. Lanet olsun sana!" Şiddetli patlamamdan boğazım yanıyordu.

Onu üzerimden itmek için çabaladım, ama o kollarımı başımın üstünde tuttu ve üzerime çöktü. Onun daha güçlü olduğunu biliyordum, ama Chris'ten ayrıldığımdan beri birkaç yıl içinde biraz kendini savunma öğrenmiştim. Dizimi kasıklarına vurarak, avucumu çenesine dayadım. O yatağın yanına düştü ve ben ondan uzaklaşmak için çabucak kalktım. *O yerdeyken, kaçarsın.* Eğitimcim bize öğrettiği sözleri hatırladım. Kapiya neredeyse varmışım ki, o benim ayak bileğimi yakaladı. Çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Yere düşerek, diğer bacağımla yüzüne tekme attım. *Burnuna vur, kırılması en kolay yer orası,* diye hatırlattı bana o ses.

"Ah!" diye bağırdı ve parmaklarının arasından kan fışkırırken burnunu tuttu.

Penceremin dışında bir siren çalmaya başladı ve adrenalinin yükseldi. Merdivenlerden aşağı koştum ve nefes nefese ön kapıyı açtım, tam o sırada bir polis arabası garaj yoluma girdi. Ben dizlerimin üzerine çöktüğümde iki polis memuru ön kapıma koştı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu kadın polis memuru bana ulaştığında. "İçeride kimse var mı?"

Başımı sallayarak arkamdaki merdivenleri işaret ettim. Polisler silahlarını çekip dikkatlice merdivenleri çıktılar. Chris merdivenlerin başında ellerini havada, yüzü kanla kaplı, kanı flanel gömleğine damlayan bir şekilde duruyordu.

"Ellerini başının arkasına koy," diye bağırdı erkek polis memuru. Chris dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini başının arkasına koydu. Bütün bu süre boyunca bana bakıyordu ve ben de bakışlarımı ondan ayırmaya cesaret edemedim. Vücudum titriyordu, bu sefer öfkeden, ayağa kalkmaya çalışırken sendeledim. Kapiya tutunarak merdivenlere doğru yürüdüm, ellerim titriyordu. "Bir daha bana yaklaşma," diye tısladım.

Kaşları çatıldı ve ağzı somurtkan bir ifadeye büründü. Polis memuru ona kelepçe takarken, "Polisi sen çağırdın, Frannie," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Onları çoktan aramalıyım," diye fısıldadım, onlar onu önümden itip ön kapıdan dışarı çıkardıklarında.

"Hanımefendi, ifadenizi almamız gerekiyor. Karakola kadar araba ile gelebilir misiniz?" diye sordu kadın polis memuru. Ben başımı sallarken, siyah bir araba evimin önünde gürültüyle durdu. Colton'dı. Sürücü kapısı açıldı ve o dışarı atladı.

Polis memurunun yanından koşarak geçip çimlerin üzerinden bağırdı, "Ne oldu? Yaralandın mı?" Gözleri çılgınca vücudumu tarıyordu, belki de bir yaralanma arıyordu, sonra beni kollarına çekti.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadım.

Kafamın arkasını avuçlayarak eğildi ve kulağıma yumuşak bir sesle konuştu. "Mesajını aldım ama mesajla cevap vermek istemedim. Yüzünü görmek ve seninle yüz yüze konuşmak istedim."

"Efendim, onu karakola götürebilir misiniz?" diye sordu polis memuru.

"Evet, yapabilirim. Seni takip edeceğim." Bana dönerek, "Senin için sorun olur mu, Frances?" diye sordu.

Başımı salladım ve onu arabasına kadar takip ettim. Gözyaşlarım akarken bile başka bir kelime daha konuşmadık. Gözlerimi kapatıp, vücudumdaki dehşeti boşaltıp gözlerimden akıtmaya başladım.

Sonunda, istasyona yaklaştığımızda, cesaretini topladı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi ve zar zor yutkunabildim. Ona söylemek istedim, ama isim ağzımdan çıkmadı. Sanki o pislikle arabasını kirletemezdim.

"Senin boktan eski sevgilin mi yaptı?"

Onun sözleri tam da benim duygularımı yansıtıyordu, bu yüzden hafifçe gülümsedim.

Sonra direksiyonu kavrayarak fısıldadı, "Onu öldüreceğim."

Sözleri beni tiksindirmeli ya da en azından korkutmalıydı, ama öyle olmadı. Kendi duygularımı doğruladı ve normalleştirdi. Chris'ten nefret ediyordum ve onun bana yaptığı gibi ona zarar vermek istiyordum. Bu beni kötü bir insan yapıyorsa, iyi olmaktan bıkmıştım.

"Beş yıl boyunca kendimden şüphe ettim, bu dünyada tek başıma başaramayacağımı düşündüm. Sonra, ayrıldığımda, düşüncelerimin ve güvensizliğimin arkasına saklandım

ve güvensizliğimin arkasına saklandım. Ona beş yıl verdim. Bugünden sonra, ona beş dakika bile daha harcamayacağım."

"O seni hak etmiyordu. Bu yüzden seni kendinden aşağı hissettirdi, çünkü asla senin seviyenine ulaşamadı." Hızla bana döndü ve sonra tekrar yola baktı. "Asla aksini düşünme."

Dr. Lee korkularıyla yüzleşmem gerektiğini söyledi. Muhtemelen bunu hayal etmemişti, ama en kötü kabusumu yaşayıp hayatta kaldıktan sonra, bir parçam sonunda gelecekte ne olursa olsun bununla başa çıkacak kadar güçlü olduğuma inanmaya başladı.

Polis ifademi alırken Colton elimi tuttu. Elim titrediğinde, sakinleşene kadar başparmağıyla cildimi okşadı. O gece suç duyurusunda bulundum ve önümde zorlu bir mücadele olduğunu biliyordum, ama bu sefer buna hazırdım.

Colton'ın arabasına bindiğimde başımı koltuğun başlığına yasladım. "Senin evine gelebilir miyim?" diye sordum. "Bu gece evde yalnız kalmak istemiyorum. Olanları düşünerek uyuyamayacağım."

"*Tatlım*, ben de sana bunu nasıl soracağımı bilemedim." Elini dizime koydu ve sıktı.

Pencereye döndüm ve sokak lambalarının ışıklarının dansını izledim. "Güneş doğana kadar beni kucaklamayı istiyorum," diye fısıldadım.

O, sessizce küfretti. "O zaman güneşin doğmasını engelleyeceğim." Ve işte böyle, karanlıkta gülümsedim.

Dolunay, onun ön kapısına giden beton yolu aydınlatıyordu. Bu sefer içeri girerken ayakkabılarımı çıkardım, ama bir adım daha atamadan Colton beni kucakladı. Kollarımı boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım ve beni yukarı taşımasına izin verdim.

Beni, şimdiye kadar gördüğüm en büyük banyoda beyaz porselen zemin üzerine indirdi. Pirinç kulplu pençeli ayaklı küvete doğru yürüdü ve suyu açtı. Buraya gelirken duş almayı düşünmüştüm, ama şimdi banyo çok daha iyi geliyordu.

"Sana birkaç dakika vereceğim," dedi ve yanımdan geçmeye çalıştı. Onu koluna dokunarak durdurdum.

"Kal," dedim.

Beni izledi, belki de fikrimi değiştirmemi bekledi. Ama ben bunun yerine bluzumun düğmelerini açtım. Gözleri, sanki parmaklarımı bir ip ile tutuyormuşum gibi takip etti. Bluzu omuzlarımdan düşürdüm ve sütyenimi çıkardım.

"Frances." Sesi kısılmıştı, muhtemelen az önce bağırdığı için.

Vücudumda tek bir giysi kalmadığında, yavaşça küvete doğru yürüdüm. Başımı çevirip omzumun üzerinden bakarak, "Bana katılır mısın?" diye sordum.

O başını salladı. "Benden ne istediğini anlamadım." "Sadece bu gece beni kucaklamayı istiyorum, Colton."

O da başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Su ayağımı sardı ve sıcaklığı bacağıma kadar yayıldı. Küvete uzanırken Colton'ın soyunmasını izledim. Birlikte olduğumuz her seferinde karanlıktı ve ben sadece onu içimde ne kadar çok istediğimi düşünebiliyordum. Şimdi ise o anın tadını çıkarmak ve onun her parçasını içime çekmek istiyordum.

Önce beyaz gömleğini yırttı, kaslı kollarından kolluklarını çıkarırken kaslı karnı gerildi. Küvete daha derin batarken su uyluklarımdan aşağı aktı. Sonra pantolonunun fermuarını açtı ve onu yere attı. Sessizliğine rağmen, beni ne kadar istediği artık belliydi. "Üzgünüm," dedi. "Kendi iradesi var."

Gülümsedim. "Sorun değil. Önemli değil." Küvetten geri çekildim ve onun arkamdan girmesine izin verdim. Onun göğsüne yaslanarak, kollarıyla beni sardığında gözlerimi kapattım. Derin bir nefes verdim ve suyun ve Colton'ın vücudunun beni tamamen kaplamasına izin verdim.

Küvetin yanındaki bir bezi alıp üzerine sabun sürdü ve yumuşak pamuğu kollarımdan göğüslerime doğru gezdirdi. Gözlerimi kapattım ve beni temizlemesine izin verdim. Sabun dizimden baldırıma, sonra da uyluklarıma doğru kaydı. Hareketleri yorgun kaslarımı masaj yaparken, kediler gibi vücudumu gerginleştirdim.

Chris'in daha önce tokatladığı yanağıma bezi götürdüğünde, irkildim. Acı hala tazeydi; deri morarmıştı. Bezi diğer yanağıma götürdü ve gözyaşlarımı banyo suyuyla karıştırdı. Ağlamamamı söyleyene kadar ağladığımı fark etmemiştim. Bunun onun kalbini kıldığını söyledi. Benim de kalbimi kıldı.

Colton ayağa kalktığında küvetten su döküldü. Banyo havlusunu alıp, banyodan çıktığımda bana sardı. "Ben varım," dedi.

Bu sefer beni yatağa taşıdı ve yanıma uzanarak kollarında tuttu. Uykulu gözlerimle sadece bir parça görebildiğim kadar, yatak odasının penceresinden dolunayı izledim.

Colton

Vızıltı durmak bilmiyordu. İlk başta, zihnimde dönen düşünce fırtınasından dolayı kulaklarımın çınladığını sandım. Ama ping sesi çıktığında, bunun bir telefon olduğunu anladım. Frances'in telefonu. Yanımda uyuyordu ve onu uyandırmak istemedim, ama sesi kapatmazsam bu kesintisiz ses onu kesinlikle uyandıracaktı.

Çantasının fermuarını açıp telefonunu çıkardım. Marco ve Erika birkaç kez aramış ve on üç mesaj bırakmışlardı. Erika'ya Frances'in benimle olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu mesaj attım. Marco'yu geri aradım.

"Alo? Frances? İyi misin?"

"Ben Colton Crawford. Dün gece Frances'in telefonundan sana mesaj atan bendim."

"Kim olduğunu biliyorum. Neden Frances'i değil de beni arıyorsun? Yaralandı mı?"

Onu paniğe sevk etmeyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken enseme ovuşturdum. Frances'in siyah yorgan ve çarşafların altında gömülü olduğunu izleyerek ona gerçeği söyledim. "O iyi. Chris ile bir tartışma yaşadı ve polisi aradı. Onu karakola götürdüm ve dün gece benden rica edince onu evime getirdim."

"Chris mi? Ona zarar mı verdi? Onu öldüreceğim."

Çocuğun sadakatinden gurur duydum. "Chris'le ben ilgileneceğim," diye onu teselli ettim. "Avukatlarım onunla işlerini bitirdikten sonra, tabii hapisten çıkarsa, sana söz veriyorum, bir daha ona yaklaşmayacak."

"Neden onunla konuşamıyorum?" diye sordu Marco. "Çünkü uyuyor," diye cevap verdim.

Yataktan uykulu bir ses geldi: "Uyuyordum."

"Üzgünüm," dedim. "Kardeşin arıyor. Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet." Yataktan kalkarak elini telefona uzattı. "Marco?"

"Evet. Ben iyiyim," dedi ve saçlarını yüzünden çekip attı. "Onlara iyi olduğumu ve öğleden sonra eve geleceğimi söyle... Her şeyi sonra anlatırım... Tamam, ben de seni seviyorum."

Bana baktı. "Mariam'ı arayıp bugün eve geleceğimi söyleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Kahve yapayım. İkimizin de ihtiyacı var bence."

Kahve kapsüllerinin icadına şükrettim ve hızla iki fincan kahve hazırladım. Yatak odama döndüğümde, önümdeki manzaraya hayranlıkla baktım. Nefesimi kesen şehir manzarası ya da geniş göl değildi. O idi. Kahverengi bukleleri yastığıma dökülmüştü. İnce çarşafın altındaki vücudunun hatları, gözlerimi her kadınsı kıvrımına çekti. Onu daha önce yatağımda hayal etmiştim, ama gerçeklik fanteziden daha güzeldi.

Kupaları komodinin üzerine koydum, sonra yanına uzandım.

Başını çıplak göğsüme yasladı, pürüzsüz yanağı soğuk tenimi ısıttı. Onu kollarımda tutarak oturdum, bu odadan bir daha asla ayrılmamakla yetinirken, o fısıldadı: "Daha önce bana hiç vurmamıştı."

Ona şiddet uygulandığını duyunca vücudumdaki her kas gerildi ve bilinçsizce onu daha sıkı sarıldım. "Bunu anlatmak zorunda değilsin," dedim, ön koluma dolanan bir bukleyi düzelterek. "Ve bir kez bile çok fazla."

"Bana hiç vurmadı, ama her zaman vuracağından korkardım. Elini kaldırır ve sanki onu çok fazla zorlamışım gibi davranırdı. Ya da yüzüme bağırır, tükürüğü yanaklarımdan akıncaya kadar devam ederdi."

Söylediği her kelime, bıçağın ucunu kalbime daha da derine saplıyordu. Hapishane o piç kurusu için çok hafif bir ceza.

"Bir gün, üniversitedeki genç iş adamları kulübüne katıldığımı söyledikten sonra, beni yatak odasının dolabına attı ve kapının önüne bir sandalye iterek çıkmamı engelledi. Üniversite kulüplerinde gerçekte neler olduğunu bilemeyecek kadar naif olduğum için beni korumak için yaptığını söyledi. Onu kışkırtmaya çalıştığımı ve başardığımı bağırarak söyledi. Altı saat boyunca orada mahsur kaldım."

"Tanrım, Frances." Kendimi yataktan kalkıp onun peşinden koşmaktan alıkoymak için iki elimle saçlarımı taradım. "Bunu bana daha önce hiç söylemediğine"

bunu bana daha önce söylemediğine sevindim. Onu günlerce karanlık bir yere kilitlerdim."

Konuşmaya devam etmeden önce dudaklarını göğsüme bastırdı. "Bu yüzden karanlık yerlerden nefret ediyorum. Ve boğulmaktan hoşlanmıyorum. Kendimi güçsüz ve korkmuş hissediyordum. Yakın zamana kadar düşüncelerimden ve kendimi kapatmamdan nefret ediyordum, ama bu bana güven veriyordu. Bu mantıklı geliyor mu?"

Başını çenemin altına sokarak, "Travmayı atlatmak için yapman gerekeni yaptın. Kimse, özellikle de ben, seni bunun için yargılamıyor." dedim.

"Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun," diye mırıldandı.

Alaycı bir kahkaha attım. "Ah, Frances. Çok yanılıyorsun."

Yatağımın önündeki komodinin üzerinde, kardeşlerim ve ben ile anne babamın, onların ölümünden iki hafta önce çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bu anı beni titretmişti.

"İnsanlara güvenmekten çok korkuyorum. Birine güvenirim ve o kişi sevdiğim insanları incitir diye korkuyorum."

Parmaklarını kolumun iç kısmına sürterek, tüylerimi diken diken eden ürpermeyi yatıştırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Uzun hikaye," dedim.

"Gidecek hiçbir yerim yok." Vücuduma daha da yakınlaştı ve parmaklarıyla karnımın kıvrımlarını okşadı.

"Annemle babam öldüğünde, amcam ve yengem bizi yanlarına aldı. Amcam babamın kardeşiydi ama onunla çok az zaman geçirmiştik. Belki Noel'de görmüştüm. Önemli değildi. Bizi yanlarına alacak ve bizi koruyucu ailelere ayırmayacak biri olduğu için o kadar rahatlamıştım ki, onu daha önce ne sıklıkla gördüğümüz umurunda değildi, yeter ki şimdi hep birlikte olalım.

"Bizimle yaşamaya başladıktan sonra, pek ortalıkta görünmüyorlardı. Kardeşlerim ve ben kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Bu beni rahatsız etmiyordu, ama Ryan bunu çok sorguluyordu. Neden bizi evlerine aldıklarını merak ediyordu. Ona nankörlük etmemesini ve sokaklarda ya da daha kötü bir durumda olmadığımız için mutlu olmasını söyledim."

"Bana oldukça mantıklı geliyor," dedi.

Kardeşlerimle gençken yaptığımız birkaç konuşmayı hatırlayarak, "Onlar hiç öyle düşünmediler. Luke, amcamızdan okuldan sonra beyzbol oynamasını izlemesini isterdi, ama amcamız her zaman reddederdi" diye ekledim.

Parmağımı sırtında gezdirirken, zihnim belirli bir anıya daldı.

*

Ağustos güneşi pencerelelden içeri girip oyun odasındaki tüm havayı emiyordu. Alnımda ter damlaları birikmişti, ama ben fark etmemiştim.

Lego ile gökdelen yapmakla meşguldüm.

Amcam içeri girdi ve ben hareketsiz kaldım, Luke ve benim ne yaptığımızı ve bunu nasıl düzeltebileceğimizi merak ediyordum. Ama ağızından çıkan sözler beni şok etti.

"Dışarısı çok sıcak. Dondurma yemeye gitmek için güzel bir gün. Ne dersin, Colton?" diye sordu. Bana hitap etmeseydi, başka birine konuştuğunu sanırdım. Amcam bizi hiçbir yere götürmeyi teklif etmemişti.

"Bence bu iyi bir fikir," diye cevap verdim, temkinli bir şekilde.

"Harika," diye bağırdı ve bir kez ellerini çırpı. "Hadi kalk, evlat. Dondurma sana gelmez. Oraya arabayla gideceğiz."

Ayağa kalkarken sendeledim. "Teşekkür ederim," dedim. "Luke'u çağırayım. Ryan bir arkadaşında galiba, ama onu arayabilirim."

"Gerek yok," dedi, odadan çıkmamı engellemek için elini omzuma koyarak. "Sadece ikimiz gideceğiz."

Tereddüt ettim ama amcamın sonunda fikrini değiştirmiş olmasını boşa harcamak istemedim. Belki bir dahaki sefere uçümüzü de davet ederdi, bu yüzden kabul ettim.

Dondurma dükkânına vardığımızda, üç çeşit dondurma seçmeme izin verdi ve o dondurma külahını ağızıma götürdüğümde, on yaşındaki yüzümden daha uzundu.

"Dinle, Colton," dedi, önümdeki çelik sandalyeye oturarak, elinde dondurma külahı olmadan. "Teyzen, anneni hatırlamak için onun bir şeyini giymek istiyor. Bizim için kasayı açabilir misin?"

Bütün vücudu m dondu ve bunun nedeni soğuk tatlı değildi. Kafamın içindeki bir ses, ona vermeyi düşünmememi söyledi. "Ben... ben..."

şifreyi bilmiyorum."

Gülümsedi. "Tabii ki biliyorsun. Baban her zaman ne kadar akıllı olduğunu ve bir gün işi devralacağını söylerdi. Bana şifre gibi küçük bir şeyi hiç çözemediğini mi söylüyorsun?"

Bunu kendim bulmam gerekmedi. Annem bana söylemişti. Annem gece dışarı çıkmadan önce küpelerini ve bileziklerini ben getirirdim. Ama o bunu bilmiyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Bu yüzden başımı salladım.

"Evinde kalmaktan hoşlanıyor musun, Colton? Kardeşlerinle yaşamaktan ve her zaman gittiğin okula devam etmekten memnun musun? Teyzen ve ben sana artık destek olamazsak çok yazık olur."

Ailemin onlara bakıcı olarak hatırı sayılır bir gelir bıraktığını biliyordum, ama bizi okuldan alıp hayatımızı çekilmez hale getirebilirdi. "Neden bize bunu yapasınız?" diye sordum.

"Çünkü şu anda çok nankör davranıyorsun. Sadece bir geceliğine bir biblo ödünç almak istiyorum. Senin ve kardeşlerin için yaptıklarımızı düşünürsek, bu çok da fazla bir şey değil. Değil mi, Colton?"

*

Frances'in sesi beni anılardan kopardı. "Bu çok korkunç," diye fısıldadı.

Tanıdık bir kendini tiksınma duygusu beni sardı. "Hayır. Korkunç olan şey, ona şifreyi vermiş olmam. O aileden olduğu için ona güvenmem gerektiğini kendime söyledim. Ama ben sadece bizimle ilgilenmesini, bizi terk etmemesini istedim. Tek başıma yapmaya çok korkuyordum."

Oturup bana dönerek, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Önümdeki beyaz duvara baktım, ama gözümün önüne sadece annemin dolabındaki boş kara kasa geldi ve o gün olduğu gibi kalbim yeniden sızladı. "Ertesi gün kasayı kontrol ettim ve her şey gitmişti. Her şey. Mücevherler, ailemin sahip olduğu arabaların ve teknelerin tapuları.

"Onlara ne zaman geri vereceğini sordum ve o da beni rahat bırakmamı, yaramazlık yapmamamı, yoksa bizi kovacağını söyledi. Kendime yemin ettim ki, on sekiz yaşına girer girmez, kardeşlerimi ve kendimi ondan uzaklaştırıp, bizden çaldığı her şeyi geri alacaktım."

"Mücevherleri geri aldın mı?"

"Hayır. On sekiz yaşına girdiğimde, o piçi çıplak ellerimle duvara dayadım ve annemin mücevherlerini geri vermesini istedim. Arabalar ve yatlar umurumda değildi; onları yenileriyle değiştirebilirdim, ama annemin o mücevherleri ne kadar sevdiğini biliyordum. Onlar aile yadigarıydı ve annem onları çocuklarına miras bırakmak istiyordu."

Yumruğumu sıkarak, bu son kısmı söylemek hala zor geliyordu. "Her parçayı sattığını ve geriye hiçbir şey kalmadığını söyledi. Ona inandım. Lüks bir yaşam sürüyorlardı ve mücevherler onları geçindirmek için yeterli olmazdı." Boğazım düğümlendi, ama söylemem gerekenleri yüksek sesle bitirdim: "Annemden geriye kalan her şeyin parçalara ayrılmış olduğunu bilmek kalbimi parçalıyor."

Yumuşak parmakları elimi sıktı. "Sen daha küçük bir çocuktun. Bunu anlamalısın."

"Önemli değil. Ona kodu veren bendim. Her parçayı bulana kadar durmayacağım."

"Bazılarını buldun mu?"

"Evet. Bana yardım eden özel bir dedektif var. Dünyanın dört bir yanındaki müzayedelerde ve emlak satışlarında parçalar bulduk. Sadece bir tanesi hala kayıp."

"Bu inanılmaz, Colton."

"Neredeyse yirmi yıl sürdü. Ama evet, neredeyse başardım."

Kafasını sallayarak, yumuşak bir sesle, "Bu yüzden bana bu kadar kızmıştın. Bu yüzden açıklamama bile izin vermedin." dedi.

"Açıklamana izin vermeliydim. Ama evet, gururum engel oldu. Birinin beni tekrar aldatmasına izin verdiğime inanamıyordum."

Ama en çok üzüldüğüm şey bu değildi. "Ryan'ın seni araştırması için bir dedektif tutmasına asla izin vermemeliydim. Özür dilerim. Ona ve kendime bunu tekrar yapmadığımı kanıtlamak istedim. Ama hayat, yapamayacağını düşündüğün anlarda bile korkularınla yüzleşmeni sağlar."

"Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum," dedi. "Amcan kadar sahtekar olduğumu kanıtladığım için üzgünüm."

"Tanrım, sakın öyle deme. Sen ona hiç benzemiyorsun. Kardeşine yardım etmek için yalan söyledin, benden bir şey çalmak için değil."

"Şey... senden bir işi dolandırdım," dedi gülerek. Onun gülüşünü duymayı seviyordum. Geçmişimin yükünü hafifletiyordu. "*Kadın*, bundan sonra benden ne istersen alabilirsin, ne zaman istersen. Sana seve seve veririm."

Bacağını benim bacağımın üzerine uzattı ve vücudumun üzerine çıktı. Beyaz bir tişört giyiyordu. Pamuklu kumaşın içinden görünen meme uçları beni çağırıyordu. Dayanamadım ve ağzımı birine götürdüm ve yaladım. Beni kendine doğru çekerek inledi ve penisim sertleşti. Onu çok istiyordum, onu yatağa atıp kendimi onun içine sokmak istiyordum. Ama sabırlı olmaya ve onun öncülük etmesine izin vermeye karar verdim.

Parmakları kollarımı ve göğsümü okşadı. Gri eşofmanımın üzerinden sertleşmiş penisimi avuçladı. Bu tam bir işkenceydi. Başımı yatağa yaslayarak ellerimi sabit tutmaya çalıştım. Dün yeterince zor bir gün geçirmişti. Üzerine atlamama gerek yoktu. Sadece onun vermek istediği kadarını alacaktım ve şikayet etmeyecektim. En azından sesli olarak. Kafamın içinde çığlık atıyordum.

Parmakları gömleğinin eteğine uzandı, gömleği kaldırıp başının üzerinden çıkardı. Göğüslerine bakakaldım. Yüzüne bakmam gerektiğini biliyordum, ama boynum hareket etmiyordu. Gözlerim önümdeki tepelere yapışmıştı. Yüzümü aralarına gömdüm ve burada şanslı bir adam olarak öleceğimi düşündüm. Kafamı aşağı doğru ittiğinde, onun davetine atladım ve onu yatağa yatırdım. Dudaklarımı karnının altına doğru kaydurdum ve kokusunu içime çektim.

"Senin tadın, çıkardığın sesler. Hepsi beni çıldırtıyor. Tek bir dokunuşun yeter, kendimi kaybederim," dedim.

Adımı fısıldadı ve başka bir şey daha söylemiş olabilir, ama ellerini başımın iki yanına koyup kulaklarımı kapattı. Onu yaladım, dudaklarından aşağıya doğru, en derinlerine kadar. Dilimle klitorisini yaladım, ta ki ellerimde kıvrana kadar.

Bacaklarını daha da açarak, o benim adımı haykırırken onu tuttum. Pantolonumu aşağı indirip, kendimi tutup, baskıyı biraz azaltmak için pompaladım. Ona bu kadar çok ihtiyacım olması canımı yakıyordu. Çıplak, bacakları hala benim için açıkken,

penisimi girişine yönlendirdim. Ona dokunarak, dudaklarını ıslatana kadar onu tahrik ettim.

"Bundan sonra tekrar boşalabileceğimi sanmıyorum," dedi ve ben bu meydan okumaya sııttım.

"Henüz boşalmanı sağlamaya çalışmıyordum *tatlım*, sadece beni için hazır hale getirmeye çalışıyordum."

Onun meme uçlarını yaladım, dilimle daireler çizerek, başparmağımla da klitorisini okşadım. O inleyerek tırnaklarını sırtıma geçirdi. Onun girişinin benim için daha da açıldığını hissettiğimde, biraz daha içeri girdim. Bu sefer inleyen bendim. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Bir elimle kendimi kaldırdım, diğer elimle ona zevk verdim. Onun içine daha derine girerek, onun noktasına ulaşana kadar hareket ettim. "Orada," diye fısıldadı.

İnlemesi daha da yükseldi ve benim penisim daha da sertleşti. Nefesini dinledim, her nefes alışında heyecanının arttığını duydum. Parmaklarıyla çarşafı sıkıttığında, onun da benim de doruğa yaklaştığımızı anladım.

"Colton," diye bağırdı. "Lütfen, durma."

Asla. Aynı ritmi ve açığı koruyarak, dizlerimin üzerinde onu pompalarken, vücudumu onun üzerinde yüksekte tuttum. Uylukları titredi ve sırtını kavisledi, ağzı 'O' şeklinde açıldı. Ona zevk verenin ben olduğumu bilmek, en güzel manzaraydı.

Sonra nefes alış hızlandı ve vücudu altımda kasılmaya başladığında bir kez daha adımı haykırdı. Zirveye ulaştığını anlayınca içgüdülerimin kontrolünü ele geçirdim. Daha sert vurmaya başladım, o da geriye doğru uzanıp başlığı tuttu, ta ki ben boşalana ve adını haykırana kadar.

Onun yanındaki yatağa düşerek, tamamen bitkin düştüm. Hafif bir kıkırdama kulağımı gıdıklayana kadar, tek duyduğum sert nefeslerimdi. Kafamı çevirip ona baktım, yan yatmış, bir kolunu başının altına koymuştu.

"Bu oldukça iyi bir barışma seksi oldu," dedi.

Gülerek onu kendime doğru çektim. "Bu telafi seksi değildi, *tatlım*. Bunu sana her gece vereceğim. Tek yapman gereken o tişörtü tekrar çıkarmak."

Frances

Duşun buharı cam duvarları kapladı ve beni çevreleyerek sıcaklığıyla sardı. Sıcak su başımın üstüne çarptı ve ben hareketsiz durarak suyun boynuma, sonra kollarıma ve bacaklarıma akmasına izin verdim. Suyun cildimde yeni yollar oluşturmasını izledim. Suyun korkularımı, geçmişimi, bugünü silip, geleceğimi yazmam için boş bir alan bıraktığını hayal ettim.

Soğuk bir hava esintisi beni titretti ve ben de ona doğru döndüm. Colton diğer tarafta çıplak duruyordu ve sırtıyordu. Güldüm ama başımı salladım. "Oh, hayır, yapmayacaksın. Ben bittim ve şimdi çıkıyorum."

O inledi. "Sonra seni kendim temizleyeceğime söz veriyorum."

Penisi hevesle seğirdi ve içim sıkıştı. Yanına adım attım ve o da hızla benimle birlikte duş başlığının altına girdi. Beni kollarına çekti, gözlerimi kapattım ve ellerinin vücudumun her yerinde dolaşmasının tadını çıkardım.

Parmakları sırtımı gıdıkladı ve ben başımı kaldırıp dudaklarına uzandım. Beni öptü ve kalçalarımın arkasından kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve elimden geldiğince sıkı sıkı sarıldım. İçime girdi ve ben zevkten kulağının yanında inledim. Kalçamı sıktı ve beni daha derine itti. Bir daha asla yalnız duş almak istemedim.

Onun vücudunu öfkeyle sürdüm ve bu sefer gerginlik hızla arttı. Belki de buharın ısısı kaslarımı gevşetmişti ya da vücudum onun için hazırды, ama düşündüğümden daha hızlı boşaldım. Colton bile şaşırmış görünüyordu. Onun sırtışına güldüm ve vücudundan indim.

O dudağını ısırды ve ben eğilip sabunu aldım. O inledi ve ben kıkırdamamı bastırdım. Sabunu ellerimde köpürttüm, ellerimi onun sert karnına koydum ve köpüğü vücuduna sürerek ovuşturdum.

O başını geriye attı ve dudaklarını yaladı. Ben de kendiminkileri yalamadan edemedim.

Ellerimi tuttu ve sabunlu parmaklarımın arasında parmaklarını ovuşturdu, sonra parmaklarını içime soktu ve daha önce söz verdiği gibi beni yıkadı.

Tenim hala hassastı, bu yüzden parmak uçlarımda yükselerek, o beni sabunlarken ona tutundum. Artık dayanamayacak hale geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve Colton'ı ağzıma alırken suyun sırtıma akmasına izin verdim.

"Frances," diye fısıldadı. "Oh, tanrım."

Colton'la tanışana kadar seksten hiç zevk almamıştım. Daha önce hiç gerçek anlamda zevk yaşamamıştım. Sadece bir an önce bitsin istiyordum. Ama şimdi, daha fazlasının olabileceğini biliyordum ve hepsini istiyordum.

Dilimle onun pürüzsüz ucunu yaladım ve yanaklarımı içe çekerek daha sert emmeye başladım. O ıslak fayanslı duvara elini dayadı ve vücudunu öne doğru eğdi. Bu güzel, güçlü adamın şu anda bana karşı zayıf olduğunu bilmek bana güç verdi. Yanaklarını kavrayarak, boğazımın en derinlerine kadar hissedene kadar daha sert ittim. O homurdandı ve yüzümü çekerek kendini suya boşalttı.

Göğsü inip kalkıyordu ve nefes nefese kalmıştı. Benim gülümsememi görünce güldü. "Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?"

"Biraz," dedim göz kırparak.

"Tabii ki öyle olmalısın. Yürüyeabilmek için bir dakikaya ihtiyacım var." "İstediğin kadar zaman al. Ben kurulanacağım."

Banyosundaki çekmecelerde saç kurutma makinesi bulamadım. "Saç ürünlerin var mı?" diye sordum.

"Ne?" diye bağırdı, başı duş başlığının altında.

"Boş ver," dedim, dolabın arkasında bir tüp jel buldum. "Bu iş görür." En azından en kötü kıvrılmalarımı önleyeceğini umuyordum.

Colton sonunda suyu kapattığında giyinmeyi bitirmiştım. Odasında dolaşarak şifonyere ulaştım. Çerçevele bir aile fotoğrafına bakarken bir şey dikkatimi çekti. Çerçeveyi elime alıp daha yakından inceledim.

Fotoğrafta çok küçük bir çocuk olmasına rağmen Colton'ın gözlerini tanıdım. Ryan ve Luke onun iki yanında duruyorlardı. Annesi olağanüstü güzeldi, o kadar güzeldi ki gerçek olup olmadığı bile şüpheliydi. Ama ona bakmamın sebebi bu değildi. Takmış olduğu altın kolyeyi incelerken bir şey fark ettim: onu daha önce görmüştüm.

Aman Tanrım!

"Colton!" diye bağırdım. "Colton!"

Siyah kot pantolonlu, üstsüz, siyah saçları hala ıslak halde banyodan koştu. "İyi misin?"

Fotoğrafi tutan elim titriyordu, diğer elimle ağzımı kapatmıştım. "Bu son mücevher parçası mı? Henüz bulamadığın?"

"Evet. Neden?"

Kolumu indirdim ama fotoğrafı elimde sıkıca tuttum. "Nerede olduğunu biliyorum galiba."

Colton otoyolda benim mahalleme doğru hızla ilerlerken ben yolcu koltuğuna sıkıca tutundum. "Colton, çok hızlı gidiyorsun," dedim.

Araba yavaşladığında omuzlarım öne doğru çöktü.

"Üzgünüm," dedi, gözleri yola odaklanmış halde. Trafik ışıklarına yaklaşırken avucuyla uyluğunu ovuşturdu.

"Neredeyse vardık," diye onu sakinleştirdim. "Neredeyse bitti."

Işık yeşile dönünce başını salladı ve gaza bastı, başım geriye doğru savruldu.

Sokağımın köşesindeki meydana girdi. Beklediğim gibi arabadan atlamadı. Bunun yerine, ön camdan rehin dükkânına açılan siyah kapılı kapıyı izledi.

Derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Hazırım." Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum.

Ön girişe doğru yürüdük ve kapıyı açtığımda tanıdık zil sesi çaldı. Deri motosiklet ceketi giyen orta yaşlı bir adam, dükkândaki tek müşteri idi. Son geldiğimde kolyenin bulunduğu cam vitrinin önünde duruyordu. "Orada duruyordu," dedim ve başımı yaşlı adama doğru eğdim.

"Teşekkürler Jim," dedi dükkan sahibi, adama beyaz bir plastik torba uzatırken. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Adam yanımdan yavaşça geçerken Colton'a bir bakış attı, ama Colton onu görmezden geldi ve daha önce gösterdiğim yere doğru ilerledi. Kapı zili tekrar çaldı ve ben de Colton'ın yanına, tezgâhın başına gittim.

"Görmüyorum," dedi, aşağıdaki parçaları tarayarak. Hızla dolabı gözden geçirdim ve ben de bulamayınca, sahibinin sadece yerini değiştirmiş olabileceğini umarak bir sonrakine doğru yürüdüm. Ama orada da yoktu.

"Birkaç hafta önce burada altın bir kolye görmüştüm. Üzerinde zümrüt vardı. Tam burada duruyordu," dedim, en son gördüğüm yeri işaret ederek.

"Az önce sattım," dedi dükkan sahibi. "Ama size gösterebileceğim başka parçalar var."

"Ne demek 'az önce'?" diye sordu Colton, sesi sakindi ama kaşlarını çatması hayal kırıklığını gösteriyordu.

"Birkaç dakika önce," diye açıkladı. "Ama bu parçayı bugün aldım. Henüz vitrine koymadım bile."

"Başka bir parça istemiyorum," dedi Colton, dükkan sahibini durdurarak. "Motosikletli olanı mı kastediyorsunuz?"

Adam tereddüt etti, ama gözleri arkamıza doğru baktı. Colton, adamın bakışını takip ederek girişe doğru döndü. Colton dışarı koşarken, adam bisikletine bindi ve kaskını takıyordu. Onu kovaladık, ama tek yakalayabildiğimiz, adamın hızla uzaklaşırken bıraktığı gürültülü motor sesi ve tozdu.

Lanet olsun!

Colton'ı teselli etmek için ona döndüm, ama o elimi tutup beni arabasına doğru çekti. "Onun peşinden gidiyoruz," dedi.

"Ne? Delirdin mi?"

"Belki." Motoru çalıştırdı. "Ama bu kadar uzun süre aradıktan sonra şimdi vazgeçemem." Motosikletçinin gittiği yöne doğru yola çıktı. Neyse ki, yol uzundu ve motosikleti yaklaşık dört blok ileride gördüm.

"Orada," dedim, bisikleti işaret ederek.

"Onu görüyorum." Colton sola kırdı ve önündeki arabayı geçti. Bisiklet artık sadece üç blok önümüzdeydi.

"Ona ulaştığında ne diyeceksin?" diye sordum, bunun bir kavgaya dönüşmemesini umarak.

"Bilmiyorum. Sanırım ona bağlı." "Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandım.

Bisiklet bir sonraki kavşakta sola döndü ve biz de onu yakından takip ettik. Bu noktada aramızda sadece iki blok vardı. Bir bara girdiğinde midem düğümlendi, ama Colton ayağını gaz pedalından çekmedi.

Adam kaskını çıkarır çıkarmaz bisikletin yanına yanaştı. Bizi hemen tanıdı ve arabadan inmemizi izlerken kollarını kavuşturdu.

"Senin sorunun ne dostum? Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu.

"Rehin dükkanından bir kolye satın aldın. Onu senden geri almak istiyorum," diye açıkladı Colton. Fena değildi. Mantıklı geliyordu.

"Satılık değil," dedi adam.

Haydi ama!

"Bak," diye başladı Colton, adama yaklaşarak. "Satın aldığın bu parça benim için manevi değeri var. Parayla başka bir şey satın alabilirsin."

"Eşim antika eşyaları sever, bu yüzden onun için de manevi değeri olacağını düşünüyorum."

Colton yüzünü ovuşturdu ve hayal kırıklığıyla içini çekti. "Ne kadar istiyorsun?"

Adam, güre, tuz-biber rengi kaşlarını kaldırdı ve arkamızdaki siyah spor arabaya gizlice bir bakış attı. "Beş bin dolar düşünüyorum."

Ne!

"Anlaştık," dedi Colton, hızlı cevabıyla beni şaşırttı. Adam sıırıttı. "Beş mi dedim? On demek istedim."

Colton başını salladı ve kaldırırma bakarak uzanıp adamın tişörtünün yakasından tuttu.

"Şımarık bir pislik gibi görünebilirim, ama bir şeyi netleştirelim. Ben aptal değilim." İkisi de geri adım atmaya niyetli değildi ve birbirlerine baktılar.

"Ah, Colton?" diye araya girdim.

"Evet?"

"Şu anda barın önünde on kadar adam durmuş seni izliyor."

Colton başını kaldırdı ve adam gülümsedi. Colton'dan emin değildim, ama arkamızdaki adamların yıpranmış yüzleri beni korkuttu.

Birkaç adamın bize doğru yaklaştığını görünce, "Gitmeliyiz," dedim.

"O kolye olmadan gitmiyorum." Colton hala adamı gömleğinden tutuyordu. "Ne yapacaksın? Beş bin doları alıp karına istediği her şeyi alacak mısın, yoksa beni saldırdığınız için seni ve arkadaşlarını dava edip bu lanet yeri yerle bir mi edeceğim?"

Adam Colton'ın yumruğuna dikkatle baktı. Colton yumruğunu indirip geri adım attı. Motosikletçi tişörtünü ve deri ceketini düzeltti ve arkadaşları birkaç metre arkamızda dururken elini kaldırdı. Nefesimi tuttum, en ufak bir hareketin bile bu çatışmanın sonucunu değiştireceğinden korkuyordum.

"Para üstünde mi?" diye sordu korkutucu motorcu adam. "Hayır.

Ama hemen sana havale edebilirim."

"Tamam. Devam et. Adresmaddawg69@lolo.com ."

Colton telefonunu alıp e-posta adresini yazdı.

"Tamamdır." Elini öne doğru uzattı, avucunu açtı. "Şimdi kolyeyi ver."

Motosikletçi, motosikletinin arkasından bir telefon aldı ve parmağını ekrana bastırdı. Birkaç dakika sonra, sonunda motosikletin bölmesine uzanıp beyaz plastik torbayı çıkardı.

Colton, torbaya dokunmaktan korkuyormuş gibi elini geri çekti. "Frances, bu fotoğrafta gördüğün kolye olup olmadığını kontrol edebilir misin?" diye sordu, hala motosikletçinin uzattığı koluna bakarak.

Ani bir hareketin onun fikrini değiştirebileceğini düşünerek, motosikletçinin elinden çantayı nazikçe aldım ve içine baktım. "Evet, aynı çanta."

Colton başını salladı, ama boğazının yukarı aşağı hareket ettiğini fark ettim.

"Umarım buna değer," dedi motosikletçi, bana bakarak. Kolyenin benim için olmadığını bildiğimden yüzüm kızardı. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama Colton, "O bundan çok daha değerli," diye cevap verince beni şaşırttı.

Onun sözleri kalbimi hoplattı. Bunun bir cesaret gösterisi mi yoksa gerçekten içinden geldiği bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Her ne olursa olsun, o altı kelimeyle kalbimi çaldı ve onu geri alıp alamayacağımı bilmiyordum.

Otoparktan çıkarken, bunu söylemeye çok çekiniyordum, bu yüzden onun sözlerini görmezden gelip kolyeye odaklandım. "Bakmak ister misin?"

"Henüz değil," dedi. "Baktığımda evde olmak istiyorum."

Daha önce olduğundan çok daha yavaş sürüyordu, her sarı ışıktaki duruyor ve hız sınırını zar zor aşıyordu. Garaj yoluna girip kontağı kapattığında, derin bir nefes aldı ve bana döndü.

"Bana gösterir misin lütfen?"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bir an panikledim, acaba yanılmış mıyım diye düşündüm. Annesi taktığı kolyeye benziyordu, ama aynı kolye miydi?

Altın elimde buz gibi soğuktu, pürüzsüz metal parmaklarımın arasında kayıyordu. Kolyeyi kaldırıp onun önünde sallandırımdı. "Bu mu?"

O kolyeye uzandı, gözlerini tokaya yaklaştırmak için kolyeyi ileri geri çevirdi. Dudaklarını ağzına çekerek burnundan keskin bir nefes aldı, sonra dudaklarından yüksek sesle nefes verdi.

"İyi misin, Colton?" diye sordum, o da ellerinin içiyle gözlerini ovuşturdu.

Sesi boğuktu, sanki her kelime boğazının arkasını sıyrıyormuş gibi. "Sonunda bitti," dedi. "Sonunda bitti."

"Arayışın mı?" diye sordum. "Kefaretim."

Gözlerindeki acı göğsümü delip geçti ve kalbimi sıktı. Bu adam, başkasının kendisine yaptığı bir şey için kendini suçluyordu. Ama artık değil. "Başardın, Colton. Amcanın senden ve kardeşlerinden çaldığı her şeyi geri aldın. Artık her zaman istediğin her şeye sahipsin."

Gözlerini kapattı ve açtığında, midemin derinliklerinde hissettiğim bir yoğunlukla yanıyordu. Nefes alamayacak hale gelene kadar içimi altüst etti. "Her şey değil," dedi. "Seni istiyorum, Frances. Sadece bugün değil, her gün. Seni ofisimde, yatağında, hayatımda istiyorum."

Onun sözlerine nasıl tepki vereceğimi bilemeden keskin bir nefes aldım. Beni heyecanlandırdı. Beni büyüledi, ama daha çok beni ezdi. Colton'la birlikte olma düşüncesi, bizi durduran hiçbir yalan, bizi engelleyen hiçbir geçmiş. Bu çok fazlaydı, o çok fazlaydı. Ve geçmişte, kendimi asla yeterli hissetmemiştim.

Ama artık değil.

Eski güvensizliklerim hala kafamda dolaşıyordu, ama onların beni kontrol etmesine izin vermekten bıkmıştım. Son birkaç ayda çok yol kat etmiştim, daha da ileriye gidememem için hiçbir neden yoktu, özellikle de artık daha fazlasını istediğim için. Colton gibi güçlü bir CEO'nun benim gibi bir posta odası kızına asla aşık olamayacağını düşünüyordum. Beni engelleyen işim değildi, kendime koyduğum sınırlamalardı.

Colton'ı istiyordum. Onu hayatımda da istiyordum ve yeterince iyi olmayacağımdan korkmaktan bıktım. Ben yeterince iyiydim, hem onun hem de kendim için.

Elimi yanağına koyarak, dudaklarımı yavaşça onun dudaklarına yaklaştırdım. "Beni eve götür," diye fısıldadım. Gözleri aşağıya indi ve başını salladı. Anlamadığını fark edince gülümsedim. Sonra başparmağımla alt dudağını okşayarak, "Beni senin evine götür," diye ekledim.

Nefesi kesildi ve gözleri ısındı, sonra dudaklarımı yalayıp yuttu.

Frances

İki hafta sonra, mavi topuklu ayakkabılarım Crawford Corporation'ın beyaz mermer zemininde tıklıyordu. Gri kalem eteğim ve gri blazerim, asansöre doğru yürürken diğer takım elbiselerle mükemmel bir uyum içindeydi. Üçümüz aynı anda asansöre bindik ve ben kendimi en arkada buldum.

"On ikinci kat, lütfen," diye önümdeki adama seslendim. Bana dönüp baktığında, onun birkaç ay önce beni görmezden gelen lacivert takım elbiseli adam olduğunu fark ettim. Gülümsedi ve on ikinci katın düğmesine bastı.

Kapılar kapandığında, "O zaman duyabiliyorsunuz demek" dedim.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi tanıyor muyum?" Kafamı salladım. "Hiç de değil."

Tamam, bu tam olarak doğru değildi, ama kendimi farklı bir insan gibi hissediyordum.

Bu benim için kesinlikle yeni bir başlangıçtı.

Asansör kapılarının açılmasını beklerken, telefonum çaldı. Mesajı kontrol ettiğimde, Marco'dan geldiğini fark ettim.

Marco: Hey, ilk dersim harikaydı. Bazı harika yeni tasarım hileleri öğrendim. Bu grafik kursu çok zor olacak ama buna değecek. Seni seviyorum abla.

Kalbim kabardı ve telefona gülümsedim. Küçük kardeşimle gurur duyuyordum ve ona yardım edebildiğim için mutluydum.

Ben: Daha sonra tüm detayları duymak için sabırsızlanıyorum. Nonna akşam yemeğinde en sevdiğin gnocchi'yi yapıyor.

Marco: Evet!

"Merhaba kızım," dedi Erika, masasına yaklaştığımda. "Ofiste seni tekrar görmek ne güzel."

"Seni de görmek güzel." Masasının etrafından dolaşıp ona sarıldım.

"Bugün yine birlikte ögle yemeği yiyecek miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim dedi parmağımla parmağımla parmağımla ona parmağıyla yeni kafa bandına dokundu. "Seninle konuşmak istediğim çok şey var."

O sıırıttı. "Sabırsızlanıyorum." "O

içeride mi?" diye sordum.

"Evet. Bütün gün ofisinden çıkmadı."

Başımı salladım ve Colton'ın ofisine doğru yürüdüm.

Ava Grady'yi masasında yazarken gördüm. Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Merhaba, Ava," dedim ve ellerimi yanımda sabit tuttum. Artan endişeme rağmen kıpırdanmak ya da gergin görünmek istemedim. Daha iyiye gidiyordum, ama yüzleşme korkumu hala tamamen yenememiştim.

O sandalyesinde döndü, kollarını kavuşturdu ve beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. Tamam, bunu kolaylaştırmayacaktı.

"Yaptığım şey için senden şahsen özür dilemek istedim." Bana bakmaya devam etti. "Yanlış bir bahaneyle PA işini alıp senin kimliğini üstlenmeye hakkım yoktu, geçici de olsa. Sana zarar vermek istemedim, ama yine de yanlış bir şey yaptım. Gerçekten özür dilerim."

Ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Bu, tamamen yasadışı olmasa da oldukça profesyonelce değildi," dedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı, acaba dava açacak mı diye merak ettim. "Ama istediğini elde etmek için büyük çaba sarf eden bir kadına büyük saygı duymaktan başka çarem yok. İşini geri almak istiyorsan, bunu sana kolaylaştırmayacağım. Maaşın eşsiz. Bunu senin pazarlık ettiğini duydum. Aferin."

"Rica ederim," dedim ve Colton'ın beyaz gömleğini ve boynunun arkasını ovuşturan elini gördüm. "Görüşürüz," dedim Ava'ya ve Colton'ın ofisine doğru yürüdüm.

"Frances, *tatlım*," dedi, bilgisayarından başını kaldırıp sandalyesinden kalkarken.

"Lütfen otur. Konuşmamız gerek," dedim.

"Tamam," dedi yavaşça. "Seni gördüğüme sevindim. Burada mı oturmak istersin, yoksa başka bir yere mi gidelim?" Masasının önündeki siyah deri koltuğu işaret etti.

"Burası iyi." Sandalyeye oturdum, yumuşak derinin uyluklarımın arkasını masaj yaptığını hissettim. "Biliyor musun, buraya ilk oturduğumda, burada seninle sevişmek nasıl bir his olurdu diye merak etmiştim." Colton'ın gözleri büyüdü ve başımı Ava'nın yönüne doğru çevirdi.

"Belki bu fanteziyi gerçeğe dönüştürebiliriz," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Belki, ama buraya bu yüzden gelmedim."

"Çok yazık," dedi ve sandalyesine yaslandı. "Neler oluyor, Frances?"

"Bu sabah Sterling Realty'deki işimden ayrıldım," dedim. Öne eğildi ve ön kollarını masanın üzerine koydu. "Öyle mi? Harika." Gülümsedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Sana istifa edip benim için çalışmanı nasıl isteyeceğimi bilmiyordum, ama sen yaptın. Çok rahatladım."

"Peki ya Ryan? Crawford Corp'ta tekrar çalışmam konusunda ne düşünüyor?"

"Ryan senin kovulmanı hiç istemedi. Sadece gerçeği öğrenmek istedi. Senden özür dilemek istediğini söyledi. İstersen onu hemen arayabilirim."

"Ryan'ın özrüne ihtiyacım yok. Şimdi neden böyle davrandığını anlıyorum. Bir kişinin geçmişinin gelecekteki kararlarını nasıl etkileyebileceğini çok iyi biliyorum. Artık ona kızgın değilim."

"Bu çok rahatlatıcı, Frances," dedi Colton, iç çekerek ve elini koyu saçlarının arasından geçirdi. Bu hareket, her zamanki gibi midemi biraz bulandırdı. "Eminim burada tekrar çalışmaya başladığında onu tanıyacaksın."

"Ryan'ı daha iyi tanımayı umuyorum, ama bu iş sayesinde olmayacak. Buraya iş aramaya gelmedim, Colton."

Başını eğdi ve endişeyle kaşlarını çattı. "O zaman neden geldin?"

Ayağa kalktım ve masasına bir kağıt bıraktım. "Kendi pazarlama işimi kurduğumu söylemeye geldim. Erika ve Bayan Morgan, girişimlerinde onlara yardım etmem için beni işe aldılar. Okuduğum ve sevdiğim şeyi, yani yeni işlere yardım etmeyi, uygulamaya koyma zamanı geldi."

Marie Morgan'ın imzaladığı sözleşmeye baktı, yeni danışmanlık şirketim için ilk sözleşmeydi. "Yani buradaki işi kabul etmeyecek misin?" diye sordu.

Kafamı salladım, "Hayır."

"Ve Marie Morgan'a yardım edeceksin, her ne kadar onların mülkleriyle ne yapacaklarını hala duymamış olsam da?"

Başımı salladım, "Evet."

Ayağa kalktı ve masasının kenarına oturarak kollarını kavuşturdu. Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. Ava Grady gibi davrandığım anı hatırlamadan edemedim ve bunun ne kadar farklı bir his olduğunu düşündüm. Şimdi ne kadar kontrolüm altında hissettiğimi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Tüm kalbimle."

O başını salladı ve dudaklarını sıktı. "Sana daha önce de söyledim, seni istiyorum Frances. Her gün yanımda olmanı istiyorum. Gülümsemen bu ofisin her odasını aydınlatır, ama aynı zamanda kendi hayallerin olmasını da seviyorum."

Masasından kalkıp arka dolaba doğru yürüdü. Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarıp üst çekmeceyi açtı ve bir kutu çıkardı. "Bunu nasıl yapacağıma dair büyük planlarım vardı, ama artık daha fazla bekleyemem."

Bana doğru yürüdü, gözleri benimkilerle buluştu ve ofisinin ortasında tek dizinin üzerine çöktü. Elim ağzıma gitti, yüksek sesle nefesimi tutmak için. "Colton," dedim nefes nefese, o da elimi tuttu.

Seni orada dururken gördüğüm andan itibaren nefesim kesildi. Seni daha önce fark etmediğim için kördüm, ama şimdi seni görüyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bu zorlu süreç boyunca güç, cesaret ve zarafet gösterdin ve ben önünde diz çöküp sana karım olmanı rica etmekten onur duyuyorum." Kutuyu açtı. Floresan ışığı altında, etrafı elmaslarla çevrili altın ve zümrüt bir yüzük parıldıyordu. "Frances, benimle evlenir misin?"

Yüzüğü daha önce hiç görmemiştim, ama bulduğumuz kolyeyi hatırlattı bana. Annesi'nin yüzüğü olmalıydı ve şimdi bana teklif ediyordu. Bir zamanlar ondan çalınan şey bulunmuştu ve ben de kendim için aynı şeyi hissetmeden edemedim. Chris

sevme ve görülme isteğimi çalmıştı, ama şimdi onu tekrar bulduğum için, sevgimi Colton ile paylaşmak istedim.

"Evet." Bu kelime dudaklarımdan döküldü ve onun rahatlamış ifadesine gülümsedim. "Evet, seninle evleneceğim."

Ayağa kalktı, yüzümü avuçladı ve dudaklarımı şiddetli bir öpücükle öptü. "Seni seviyorum, Frances," diye fısıldadı, ağzını çeneme doğru kaydırırken.

"Ben de seni seviyorum." Sesimde hissettiğim tutku ve Colton'ın hak ettiği inanç vardı.

Düşük bir iniltiyle beni yerden kaldırdı ve kollarına aldı. Kendimi evimde hissettim. Birlikte, aldatmalar, kişisel başarısızlıklar ve karmaşık geçmişlerimizi aşarak inşa ettiğimiz yeni bir ev. Her şeyi geride bırakıp yeniden başlamak istedim. Ama önce onunla paylaşmam gereken bir sır daha vardı.

"Beni böyle şaşırtacağını beklemiyordum, özellikle de tüm sürprizleri benim yapmayı planladığım halde. Ama sana söylemek için buraya geldiğim bir şey daha var."

Beni yere indirdi ve çantamdan bir zarf çıkarırken her hareketimi izledi. "Marie bunu sana vermem için bu sabah bana verdi."

"Nedir bu?"

"Aç şunu."

Zarfı yırttı ve yüzüne yayılan parlak gülümseme beni de gülümsetmişti. Sevincini gizlemek için yüzünü eliyle kapattı ama benden saklayamadı.

"O mu imzaladı?"

Heyecanla başımı salladım. "Senin oldu. Morgan planlarını kabul etti ve bugün belgeleri imzaladı."

Kağıdı düşürdü ve beni tekrar kucağına aldı, bu sefer odanın içinde döndürdü. "Tebrikler, Colton. Bu senin mirasın olacak."

Beni yere indirdi ve yüzümü tuttu. "Hayır, *tatlım*. Bu sadece iş. Sana olan aşkım benim mirasım olacak. Sana söz veriyorum."

Sonra beni, kendi adımı unutana kadar öptü — yine.

The Mix-Up'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Frances ve Colton'ın hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Bu kitabı beğendiyseniz ve diğer hikayelerimi okumak isterseniz, lütfen aşağıdaki bağlantılara bakın. Kitaplar Kindle Unlimited'da mevcuttur.

VIOLET SKY serisi, mantikor şekil değiştirenlerin yer aldığı paranormal romantizme yeni bir bakış açısı getiriyor! Mantikorlar, varis bir halkla ilişkiler uzmanına aşık olana kadar insanlar arasında fark edilmeden yaşarlar.

[VIOLET SKY Yasak Aşk VIOLET SKY İkinci Şanslar VIOLET Sky İntikam Aşk](#) — — —

Ayrıca indirebileceğiniz iki ÜCRETSİZ kısa romanım da var. Bunları web sitem www.evemarian.com adresinde bulabilirsiniz.

Son olarak, gelecekteki ARC ekiplerinin bir parçası olmak veya yaklaşan kitap promosyonları ve indirimlerinden ilk haberdar olmak istiyorsanız, ilk bilenler olmak için mailing listeme kaydolmanızı tavsiye ederim. Web sitemden kaydolabilirsiniz.

Teşekkürler ediyorum	okuduğunuz	okuduğunuz	MIX-
UP	MIX-UP ve	bağımsız	bağımsız yazarları
desteklemek!			

Teşekkür

Büyük bir teşekkür:

Başından beri bu hayali destekleyen eşim ve çocuklarıma.

Hataları bulma konusunda benim kadar tutkulu olan ilk okuyucum Gilda'ya.

Eleştirmen arkadaşlarım Karhyll ve Christine'e, zamanınız ve azminiz benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli.

Yazar arkadaşlarım Kandie, Anuja, Nita, Jayme ve Nadja'ya, sahtekarlık sendromumu bastırıp moralimi yüksek tuttuğunuz için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım BetiBup'a sabrınız için teşekkür ederim.

Bağımsız yayıncılığı biraz daha az korkutucu hale getiren Facebook grupları 20booksto50k ve The Writing Gals'a.

Son olarak, okuyucularıma. Kalbim her zaman size ait olacak. Hikayelerime olan heyecanınız ve şiddetli sevginiz bana her gün ilham veriyor. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

Eve Marian

Eve Marian, eski bir gazeteci ve halkla ilişkiler yöneticisidir. Toronto'nun bir banliyösünde kocası, iki çocuğu ve Chase adında zeki bir kediyle birlikte yaşamaktadır.

Yeni yayınlar, hediyeler, promosyonlar ve daha fazlası hakkında en son bilgileri almak için www.evemarian.com adresinden haber bültenine kaydolun.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçerik Uyarısı 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

